

НОРА РОБЪРТС ДНИ НА ПРОМЕНИ

Част 1 от „Историята на Джек“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2003

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

В мига, в който видя къщата, Джаки се влюби в нея. Тя, разбира се, трябваше да си признае, че се влюбва лесно. Не че се впечатляваше от всичко, но бе готова, напълно готова във всеки един момент да се остави чувствата да я водят. Не само нейните, ала и чувствата на другите.

В тази къща имаше много плам, усещаше го, а също и някакво безпокойство. Това бе чудесно. Ако тази прелест пред нея излъчваше единствено сдържаност, за ден-два нямаше да е проблем, но скоро щеше да я обхване досада. Допаднаха ѝ контрастите, изчистените линии и ъгли, омекотени на места от раздвижени прозорци и невероятно чаровните, ала дискретни сводове.

Белите стени блестяха на слънцето, подчертани от тъмните абаносови кантове. Джаки не възприемаше света единствено в черно и бяло, но въпреки това къщата сякаш бе доказателство, че тези две противоположни сили съжителстваха в съвършена хармония тук.

Прозорците бяха големи и разкриваха изумителна гледка и на изток, и на запад, а табакерите приветстваха косите слънчеви лъчи. В градината отстрани бе избуяло истинско съцветие от пъстри растения, а по терасата те бяха грижливо поддържани в глинени саксии. Дръзкото съчетание от цветове ѝ допадна заради усещането за нещо екзотично и диво. Те, естествено, се нуждаеха от много грижи, при това непрекъснати грижи, ако продължаваше да е толкова топло и да не вали. Нямаше нищо против да се поизцапа, докато ги поддържа, защото след това щеше да се наслаждава на многоцветното им великолепие.

През високата стъклена врата се загледа към кристалночистата вода в басейна с форма на бъбрек. И той искаше поддържане, но пък след това щеше да е толкова приятно. Вече си представяше как седи край него и наблюдава играта на слънчевите лъчи по цветята, а ароматът им се носи навсякъде. Сама. Това бе единственият дребен недостатък, ала младата жена бе готова да го приеме.

Отвъд басейна и леко наклонената поляна се виеше крайбрежният канал, опасващ брега на Флорида. Водите му бяха тъмни, тайнствени, неразгадаеми, макар и прорязвани от следите на моторници. Забеляза, че звукът им ѝ харесва. Това означаваше, че наоколо има хора, с които можеше да се среща, че нямаше да е напълно изолирана.

Каналът ѝ напомни за Венеция и за невероятно приятния месец, който прекара там, докато беше още ученичка. Вози се на гондоли и флиртува с тъмнооки мъже. Флорида през пролетта не бе толкова романтична като Италия, но въпреки това ѝ харесваше.

— Чудесно е! — Обърна се към просторната, обляна от слънцето стая. Имаше две канапета в сиво-бежово върху стоманеносин килим. Останалата част от мебелите бяха в елегантен абанос и навсякъде личеше мъжката ръка. Джаки одобри стила и силата, която се излъчваше. Рядко си губеше времето да търси недостатъци, а когато ги забележеше, просто ги приемаше и отминаваше. Ала ето че в тази къща всичко бе изпълнено със съвършенство.

Тя се усмихна на мъжа, застанал небрежно пред бялата мраморна камина. Вътрешността ѝ бе изчистена и лъсната и сега бе приютила една папрат в кашпа. Белите спортни панталони и ризата на мъжа сякаш бяха избрани за разходка в тропиците. Тъй като добре познаваше Фредерик К.Макнамара, Джаки бе склонна да приеме, че бе подбрал облеклото си тъкмо с тази цел.

— Кога мога да се настаня?

Усмивка озари кръглото момчешко лице на Фред. Който и да я погледнеше, не би открил нищо хищно в нея.

— Типично за нашата Джак, винаги импулсивна. — Той бе закръглен, без да е дебел, но не създаваше и впечатление да е атлетичен. Любимото му упражнение бе махването с ръка към някое такси или келнер. Пристъпи към нея с внимателно заучена ленива походка, която вече се бе превърнала в напълно естествена за него. — Още не си видяла втория етаж.

— Ще го разгледам, докато си разопаковам багажа.

— Джак, искам да си напълно сигурна. — Фред я погали по бузата, както би постъпил един по-възрастен и опитен братовчед с празноглавата си млада роднина. Джаки не се обиди. — Не ми се иска

да размислиш след ден-два и да съжаляваш. Все пак ще живееш съвсем сама в тази къща цели три месеца.

— Нали все някъде трябва да живея. — Тя разпери длан, фина и нежна, както и останалата част от нея. Златни бижута с пъстроцветни скъпоценни камъни блестяха на четири от пръстите ѝ, за да подчертае с тях колко много цени красивото. — Щом ще се заемам сериозно с писане, трябва да съм сама. Хич не ми се иска някоя мансарда, затова тук ми се струва идеално.

За момент се поколеба. Не биваше да е прекалено открита с Фред, нищо че ѝ беше братовчед. Не че не го харесваше. Той ѝ беше една от слабостите, макар Джаци да знаеше отлично, че Фред имаше лошия навик да прикрива нещата и да казва само онова, което му изнася.

— Сигурен ли си, че няма проблем да ми преотстъпиш наема?

— Естествено. — Гласът му бе гладък, също като лицето. Той умело прикриваше всичките си бръчки. — Собственикът използва къщата само през зимата, и то невинаги. Предпочита някой да живее тук, за да не остава празна. Казах на Нейтън, че нямам нищо против да се грижа за дома му до ноември, ала нали виждаш, като изникна тази работа в Сан Диего, просто нямаше как. Ти ме разбираш, скъпа.

Джаци го разбираше много добре. При Фред изникналите работи означаваха, че му се налага да се спасява или от някой ревнив съпруг, или от закона. Въпреки че като го погледнеше човек, никога не би предположил първото, а дори името на влиятелното му семейство не съумяваше винаги да го предпази от второто.

Трябваше да е по-предпазлива, но тя невинаги постъпваше разумно, а пък и къщата, тази красота, това усещане, вече я бяха пленили.

— Щом собственикът иска винаги да има някой тук, с удоволствие ще му помогна. Хайде Фред, нека да се подпиша на празните места. Искане ми се да си разопаковам багажа и да прекарам няколко часа в басейна.

— Само ако си абсолютно сигурна. — Той вече вадеше някакъв лист от джоба. — Не искам никакви разправии по-късно, както стана с поршето ми.

— Да, ала тогава беше забравил да ми кажеш, че картерът на скоростната кутия е залепен с просто лепило.

— Купувачът е длъжен да внимава — уведоми я Фред и ѝ подаде сребърната си химикалка с монограм.

За момент я обзеха съмнения. Та това беше братовчедът Фред. Същият Фред, който предлагаше какви ли не уж сигурни сделки и невероятно изгодни инвестиции. В този момент някаква птичка прехвъркна в градината и запя така весело, че Джак прие песента ѝ за благоприятен знак. Подписа се с едрият си заоблен почерк и извади чековата си книжка.

— По хиляда на месец за три месеца.

— Плюс петстотин депозит, ако счупиш нещо — побърза да добави той.

— Дадено. — Май имаше късмет, че братовчедът Фред не ѝ поиска комисионна. — Ще ми оставиш ли някакъв телефон, или адрес, за да се свържа със собственика, ако има нужда?

В първия момент Фред я погледна недоумяващо, а след това ѝ се усмихна. Това бе прочутата усмивка на фамилията Макнамара, очарователна и обезоръжаваща.

— Вече му казах за прехвърлянето. Не се тревожи за нищо, сладурче. Той сам ще се свърже с теб.

— Чудесно. — Сега не му беше времето да се тормози с дреболии. Беше пролет, тя си имаше нова къща, нов проект. Новите начала бяха най-прекрасното нещо на света. — Ще се погрижа за всичко. — Джак докосна тумбестата китайска ваза. Първо щеше да сложи в нея свежи цветя. — Ти ще останеш ли тази вечер, Фред?

Чекът вече бе грижливо прибран във вътрешния джоб на якето му. Той едва се сдържа да не го поглади с истинска наслада.

— С удоволствие бих поостанал, за да обменим семейните клюки, но след като уточнихме всичко, ще трябва да хвана първия полет за крайбрежието. Джак, скоро ще се наложи да отидеш на пазар. В кухнята има някои от основните неща, ала не е кой знае колко... — Докато говореше, се насочи през стаята към камара багаж. Дори не му мина през ум да предложи на братовчедка си да ѝ помогне да го качат, а и тя не се сети да го помоли. — Ключовете са там, на масата. Забавлявай се.

— Разбира се. — Взе своя багаж, а Джак мина пред него, за да му отвори вратата. Съвсем искрено му бе предложила да остане да

пренощува и също така искрено се зарадва, че ѝ отказа. — Благодаря ти, Фред. Много съм ти задължена.

— Удоволствието беше мое, миличко. — Той се приведе, за да я целуне. Тя усети аромата на скъпия му парфюм. — Предай много поздрави на семейството, когато говориш с тях.

— Добре. Приятно пътуване, Фред. — Джаки остана загледана след него, докато той вървеше към дълъг, елегантен кабриолет. И колата беше бяла, също като костюма му. След като подреди саковете, Фред се настани зад волана и ѝ помахаше лениво с ръка. Тя остана сама.

Джаки се обърна към стаята и се обгърна с ръце. Беше сама, съвсем сама. И преди беше оставала сама. Все пак бе на двадесет и пет и бе пътувала без придружител, беше ходила на почивка, имаше си свой апартамент и собствен живот. Но всеки път, когато се заемаше с нещо ново, това бе началото на едно възхитително приключение.

Що се отнася до днешния ден... Кой март беше, двадесет и пет или двадесет и шести? Тя поклати глава. Нямаше никакво значение. Колкото до днешния ден, той бе началото на новата ѝ кариера. Джаклин Р.Макнамара, писателка.

Звучи прекрасно, каза си тя. Първо ще разопакова новата си пишеща машина и ще започне първата глава. Засмя се, грабна чантата с пишещата машина и най-тежкия сак и се отправи към горния етаж.

Не ѝ отне дълго да се аклиматизира към юга, къщата и новото ежедневие. Ставаше рано, наслаждаваше се на утринното спокойствие и тишина с чаша сок в ръка и препечена филийка или пък с диетична кола и парче пица, ако ѝ беше останало. Писането ѝ стана по-уверено с практиката и към края на третия ден машината ѝ вече жужеше равномерно и приятно. Следобед поспираше, за да се топне в басейна, да полежи на слънце и да обмисли следващата сцена, следващия обрат на сюжета.

Почерняваше лесно и бързо. Това си бе истински дар, за който Джаки благодареше на италианската си прабаба, която бе успяла да се вмъкне сред редовете на затворените ирландци Макнамара. Тенът ѝ отиваше и тя почти винаги си слагаше от кремове и хидратиращите лосиони за лице, които майка ѝ настояваше да използва.

— Хубавата кожа и костна структура на лицето дават красота, Джаклин, а не стилът, нито пък модата, нито дори гримът — повтаряше често тя.

Е, Джаки си имаше и хубава кожа, и хубава костна структура, въпреки че дори и майка ѝ трябваше да признае, че дъщеря ѝ никога нямаше да се превърне в красавица. Беше хубавка, по един различен, земен начин. Лицето ѝ бе триъгълно, не овално, устата ѝ прекалено широка, вместо сочна. Очите бяха една идея прекалено големи, при това кафяви. Отново италианското наследство. Поне да имаше морскозеленото или небесносиньото, които преобладаваха в останалата част от семейството. И косата ѝ бе кестенява. Още като ученичка изпробва различни бои, кичури, от което майка ѝ често се притесняваше, докато най-сетне реши да се остави с цвета, даден ѝ от природата. Дори започна да го харесва, а пък това, че косата ѝ бе чуплива, означаваше, че нямаше нужда да губи ценно време във фризьорските салони. Поддържаше я къса, а естествената гъстота и буклите обрамчваха лицето ѝ като ореол.

Сегашната дължина ѝ допаднаше много заради следобедното гмуркане в басейна. След това трябваше само да разтърси глава, да прокара пръсти и тя заставаше в свободна въздушна прическа.

Възползваше се от всеки ден и се потапяше в писане веднага след като станеше, а следобедите прекарваше край басейна. След приготвен набързо обяд Джаки сядаше отново над машината и работеше чак до вечерта. Тогава се занимаваше с градината или сядаше и наблюдаваше лодките, или четеше на терасата. Ако денят бе преминал много успешно, тя си доставяше удоволствието да влезе в джакузито и се оставяше на мехурчетата и обгръщащата я топлина, докато усетеше приятна умора.

Заклучваше къщата не заради собствената си безопасност, а единствено заради спокойствието на собственика. Джаки си лягаше всяка вечер в спалнята, която си бе избрала, напълно спокойна и нетърпелива да разбере какво щеше да ѝ донесе следващият ден.

Усмиваше се всеки път, когато се сетеше за Фред. Може пък близките му да са били несправедливи с него. Той наистина се бе възползвал от доверчивите си роднини неведнъж и ги бе пращал за зелен хайвер, след което се покриваше. Ала поне с нея постъпи като джентълмен, когато ѝ предложи къщата във Флорида. Вечерта на

третия ден, тя се отпусна в бълбукащата вода на джакузито и се замисли дали да не изпрати цветя на братовчеда Фред. Дължеше му благодарност.

Беше смъртно уморен и безкрайно доволен, че най-сетне си бе у дома. Последната част от пътуването му се стори безкрайна. Завръщането в Америка след шестмесечно отсъствие не беше достатъчно. Когато Нейтън кацна в Ню Йорк, усети първия прилив на нетърпение. Беше си у дома, и в същото време не си беше у дома. За пръв път от месеци наред си позволи да се замисли за собствената си къща, за своето легло. За своето неприкосновено лично убежище.

После се оказа, че ще има един час закъснение и му се наложи да обикаля безцелно из летището и да стиска зъби. Дори и след като излетяха, той не спря да поглежда часовника си отново и отново, за да провери колко още време ще лети в облаците.

Летището на Форт Лодърдейл все още не значеше, че си е пристигнал. Зимата, която прекара в Германия, бе студена и трудна и Нейтън се бе нагледал на очарованието на ледените висулки и снега. Топлият влажен въздух и палмите наоколо го подразниха, защото имаше още път до дома.

Беше уредил да му докарат колата на летището и когато най-сетне се отпусна на познатата седалка, наистина се почувства добре. Безкрайният полет от Франкфурт до Ню Йорк вече бе забравен. Закъсненията и нетърпението бяха изчезнали. Седеше зад волана на двадесет минути от собствения си гараж. Тази вечер щеше да се наспи в собственото си легло, в своите чаршафи. Всичко щеше да е прясно изпрано и колосано от госпожа Грейндж. Фред Макнамара го увери, че жената ще подготви всичко за завръщането му.

Нейтън се почувства виновен по отношение на Фред. Знаеше, че му бе създал неудобства, като настоя бързо-бързо да тръгва от къщата, преди още да се бе прибрал, но след шест месеца напрегната работа в Германия никак не бе в настроение за гости. На всяка цена трябваше да се обади на човека и да му благодари, че бе наглеждал къщата. По този начин бе избегнал и допълнителните проблеми, и разправиите. За Нейтън бе най-добре, когато всичко си бе спокойно. Наистина дължеше на Франк Макнамара огромна благодарност.

Само че това щеше да стане след няколко дни, мислеше си той, докато пъхваше ключа. След като проспери двадесет часа и се наслади на удоволствието от безделието.

Нейтън отвори вратата, запали лампите и се огледа. Дом. Беше невероятно хубаво да си у дома, в къщата, която сам си проектирал и построил, сред нещата, които си избрал по свой вкус, за да ти носят спокойствие.

Дом. Всичко си беше точно както го бе... Не, не точно както го бе оставил, осъзна бързо той. Сигурно защото очите му бяха премрежени от изтощение, Нейтън ги потри и огледа стаята. Неговата стая.

Кой бе преместил старинната китайска ваза на прозореца и защо бяха сложили в нея нарциси? И защо купата от майсенски порцелан се намираще на масата, а не на полицата? Намръщи се. Беше изключително прецизен човек и забеляза, че десетки дребни неща не бяха на постоянното си място.

Щеше да се наложи да поговори с госпожа Грейндж по този въпрос, ала точно сега нямаше намерение да позволи на няколко дребни досадни неща да му развалят удоволствието от прибирането у дома.

Изкушаваше се да отиде направо в кухнята и да си сипе едно студено питие, но вярваше, че всяко нещо трябва да се върши по реда си. Вдигна куфарите и се качи на втория етаж, наслаждавайки се на всеки миг тишина и спокойствие.

Запали лампата в спалнята и се закова на място. Много бавно остави куфарите и се приближи до леглото. Не че бе разбутано, ала бе оправено надве-натри. Тоалетката му, истински „Чипъндейл“, която купи от „Сотби“ преди пет години, бе отрупана с малки и големи шишенца. Тук определено се стелеше някаква миризма, не само от розите, пъхнати в кристалната ваза, на която мястото ѝ бе в шкафа в трапезарията, а миризма на жена. Пудра, лосион и тоалетно мляко. Нито прекалено силна, нито натрапчива, съвсем лека и завладяваща. Присви очи, когато видя някакво цветно петно върху покривката на леглото. Той вдигна толкова изрязани бикини, че му се видяха направо микроскопични.

Госпожа Грейндж? Самата мисъл бе абсурдна. Яката госпожа Грейндж нямаше да успее и единия си крак да вмъкне в този мизерен

номер. Ако Фред бе имал гостенка... Нейтън вдигна бикините на светлината. Можеше да понесе мисълта, че Фред си бе поканил гадже, но не и че са били в неговата стая. И защо, по дяволите, нещата ѝ не са били прибрани и махнати?

Започна да си представя. Може би архитектът в него му позволяваше да вземе един празен лист или гол терен и да го изпълни наум. В представата си видя висока слаба жена, сексапилна, малко шумна и доста дръзка. Готова да тръгне на купон във всеки един момент. Червенокоса, може би, с едри прави зъби, буйна и свадлива. За Фред би била много подходяща, ала се бяха разбрали къщата да е празна и в пълен ред, когато Нейтън се върне.

Отново погледна шишенцата на тоалетката. Ще накара госпожа Грейндж да ги изхвърли. Без да се замисля, натъпка гащичките в джоба си и се упъти да провери какво още не бе наред.

Джаки, затворила очи и отпуснала глава на аления ръб на джакузито, си пееше. Денят бе изключително ползотворен. Разказът сякаш сам течеше и се изливаше на страниците толкова бързо, че чак я достраша. Беше доволна, че бе избрала Дивия Запад за място на действието, старата Аризона, пуста, неприветлива, прашна и потискаща. Това бе най-подходящата обстановка за мъжествения ѝ герой и първоначално наивната главна героиня.

Те упорито напредваха по неравния път към взаимната обич и привличане, въпреки че според нея, едва ли го съзнаваха. Успяваше да се пренесе назад във времето, в началото на деветнадесети век, да почувства жегата, да подуши мириса на пот. Разбира се, на всяка стъпка ги дебнеха опасности и приключения. На героинята ѝ, отгледана в манастир, ѝ се струпваше прекалено много, но тя успяваше да се справи. Беше силна. Едва ли Джаки щеше да съумее да напише нещо за една безволева жена, дори и да ѝ се налагаше.

А и героят. Самата мисъл за него я накара да се усмихне. Представяше си го съвсем ясно, сякаш бе успял да напусне въображението ѝ и да се потопи с нея в джакузито. Тъмната му, дори черна коса, проблясваше с червеникави оттенъци на слънцето, когато си свалеше шапката. Беше достатъчно дълга, за да успее една жена да я стисне в шепа. Тялото му бе заякнало и жилаво от ездата, кожата му бе загоряла на слънцето, набраздена от бедите, които той никога не отбягваше.

Това ясно личеше от изражението на изпитото скулесто лице, често потъмняло от брадата, която той не си правеше труд да бръсне. Ако само се усмихнеше, всяко женско сърце щеше да затрепти. Ала същата тази уста умееше да се свива така страховито, че тръпки от страх пролазваха по гърбовете на мъжете. А пък очите му! О, очите му бяха истинско вълшебство. Стоманено сиви, обрамчени от тъмни ресници, сбръчкани в ъгълчетата от постоянното присвиване заради жаркото слънце на Аризона. Безмилостен и безпощаден, когато натискаше спусъка, той се превръщаше в страстен всеотдаен любовник.

Нямаше жена в Аризона, която да не е влюбена в Джейк Редмън. Самата Джаки се радваше, че и тя бе малко влюбена в Джейк Редмън и подвластна на чара му. Нима по този начин той не ставаше по-истински, мислеше си Джаки, докато пияната я обгръщаше. Щом можеше да си го представя толкова ясно и да изпитва такива силни чувства към него, не означаваше ли това, че си бе свършила работата както трябва? Джейк не бе добър човек, в никакъв случай не можеше да се нарече свършен. От героинята зависеше дали ще успее да се добере до златната жила в него и дали ще съумее да понесе грубия камък, който неизменно се появяваше. Но той, при това на всяка цена, смяташе да сложи ръка на парите на госпожица Сара Конуей. Джаки нямаше търпение да се заеме с това, за да види какво ще излезе от цялата работа между тях. Ако се съсредоточеше достатъчно, дори можеше да чуе гласа му.

— Какво, по дяволите, правите?

Все още отдадена на мечти, Джаки отвори очи и се взря в лицето на героя си. Джейк, помисли си тя и се зачуди дали горещата вода не се бе просмукала чак до мозъка ѝ. Само че Джейк не носеше нито костюми, нито вратовръзки, ала Джаки веднага позна погледа, който бе предупреждение, че се готвеше да извади оръжието и да стреля. Тя отвори уста и се загледа.

Косата му бе по-къса, не много по-къса, и брадата бе набола. Притисна очите си с пръсти, за да пропъди остатъците от хлорираната вода, стисна ги и ги отвори. Той все още стоеше там, сега малко по-близо. Шумът от мотора на джакузито ѝ се стори по-висок от обикновено, докато отекваше в ушите ѝ.

— Да не би да сънувам?

Нейтън присви очи. Това не бе истеричната червенокоска, която си представяше, а сладка брюнетка с очи като на сърна. И в единия, и в другия случай тя нямаше работа в къщата му.

— Влезли сте без позволение в чужда къща. Всъщност, коя, по дяволите, сте вие?

Гласът! Мили боже, дори гласът бе същият. Джакки поклати глава и се постара да се съвземе. Та това беше двадесети век, и колкото и истински да изглеждаха героите в една книга, те не оживяваха току-така в костюми за по петстотин долара. Истината бе, че тя бе съвсем сама с този непознат, при това се намираше в доста неизгодна позиция.

Опита се да си спомни доколко ще успее да възстанови знанията си от курса по карате, но след като отново погледна широките рамене на мъжа, прецени, че едва ли щеше да бъде достатъчно.

— А вие кой сте? — Уплахата придаде на гласа ѝ надменност, същата тежест, с която се гордееше майка ѝ.

— Вие сте тази, която трябва да отговаря на въпросите ми — сопна се той. — Аз съм Нейтън Пауъл.

— Архитектът ли? О, възхищавам се на работата ви. Видях центъра „Риджуей“ в Чикаго и... — Джакки понечи да се изправи, след като страхът ѝ се беше стопил, ала внезапно си спомни, че не си бе сложила бански и се отпусна отново. — Имате невероятен усет при съчетаването на естетиката с практичността.

— Благодаря. Сега...

— Но какво правите тук?

Той отново присви очи и за втори път тя забеляза у него своя романен стрелец.

— Този въпрос трябва да го задам аз. Къщата е моя.

— Ваша? — Джакки потри очи с опакото на ръката си и се опита да помисли. — Вие сте Нейтън? Нейтън на Фред? — Усмихна се с облекчение. — Е, това обяснява нещата.

В угълчето на устата ѝ се появяваше трапчинка всеки път, когато се усмихнеше. Нейтън я забеляза, ала след това я пренебрегна. Той бе капризен, придирчив мъж, а капризните придирчиви мъже не намираха непознати жени в джакузито си, когато се прибираха вкъщи.

— За мен нищо не обяснява. Ще повторя въпроса си още веднъж. Коя, по дяволите, сте вие?

— О, моля да ме извините. Аз съм Джак. — Когато едната му вежда се стрелна нагоре, тя отново се усмихна и протегна мократа си ръка. — Джаки, Джаклин Макнамара. Братовчедката на Фред.

Нейтън погледна ръката ѝ, блясъка на скъпоценните камъни по нея, но не я пое в своята. Страхуваше се, че ако го стори, ще се изкуши да я измъкне от джакузито.

— А можете ли да ми обясните, госпожице Макнамара, защо сте се настанили в джакузито ми и спите в моето легло?

— Това вашата стая ли е? Извинявайте, ала Фред не ми каза в коя стая да се настана, затова избрах, която ми хареса най-много. Нали знаете, че той е в Сан Диего.

— Пет пари не давам къде е. — Нейтън бе търпелив човек. Поне така смяташе. В този момент обаче откри, че търпението го бе напуснало. — Това, което ме интересува, е защо сте в къщата ми.

— Ами взех я под наем от Фред. Той не се ли свърза с вас?

— Какво сте направили?

— Знаете ли, много е трудно да говорим, докато моторът бучи. Чакайте. — Джаки вдигна ръка, преди Нейтън да успее да натисне копчето. — Аз съм... Ами, не очаквах никого и не съм подходящо облечена за компания. Бихте ли...

Той машинално сведе поглед, където водата се завихряше около нежната извивка на гърдата ѝ, и стисна зъби.

— Ще бъда в кухнята. И побързайте.

Когато остана сама, тя изпусна съдържания си дъх.

— Май Фред пак успя да си покаже рогата — измърмори Джаки, докато се измъкваше от ваната и се подсушаваше.

Нейтън си сипа джин, без да го пести, и го разрези с малко тоник. Едва ли това тук можеше да мине за приятно прибиране у дома. Може би имаше мъже, които щяха да бъдат приятно изненадани да се приберат след осъществяването на изтощителен проект и да открият гола жена в дома си. За съжаление, той не беше от тях. Отпи дълга глътка и се облегна на кухненския плот. По всичко личеше, че ще трябва да се справя с нещата едно по едно, на първо място бе да се отърве от Джаклин Макнамара.

— Господин Пауъл?

Вдигна поглед тъкмо когато тя влизаше в кухнята. От нея все още се стичаха капки вода. Краката ѝ бяха загорели и дълги — много

дълги, забеляза Нейтън, а до средата на бедрата стигаше хавлиен халат на многоцветни райета. Косата ѝ бе влажна, къдрава и образуваше нещо като разбридан ореол, с отделни непокорни кичури, които подчертаваха тъмните огромни очи. Отново се усмихваше и трапчинката се бе появила. Не беше сигурен дали това му харесва. С тази усмивка спокойно можеше да продаде четиридесет декара от блатата във Флорида.

— Струва ми се, че трябва да поговорим за братовчед ви.

— Фред — кимна Джаки, все още усмихната, и се настани на ратановия стол на плота за закуска. Вече бе решила, че бе най-добре да се държи спокойно и да се сдържа. Ако той си мислеше, че бе притеснена и неуверена... Е, не беше много уверена, ала ѝ се струваше, че като нищо можеше да се озове пред вратата с целия си багаж. — Голям образ е той, нали? Как се запознахте?

— Запозна ни общ приятел. — Нейтън направи лека гримаса и си каза, че трябва да поговори и с Джъстин. — Предстоеше ми проект в Германия и се налагаше да отсъствам от страната няколко месеца. Имах нужда от човек, който да ми наглежда къщата. Препоръчаха ми братовчед ви. И след като познавах леля му...

— Патриша... Патриша Макнамара ми е майка.

— Адел Линдстром.

— А, леля Адел. Това е сестрата на мама. — Този път усмивката ѝ бе различна. Нещо закачливо и весело проблесна в очите ѝ. — Тя е прекрасна жена.

Имаше нещо странно, нещо прекалено странно в тази забележка. Нейтън не му обърна внимание.

— Работих за кратко с Адел по един обновителен проект в Чикаго. След като се познавахме, а и като ми го препоръчаха, реших да оставя Фред да наглежда къщата, докато ме няма.

Джаки прехапа долната си устна. Това бе първата ѝ проява на притеснение и неувереност, и въпреки че тя не го съзнаваше, вече бе в по-неизгодна позиция.

— Значи той не я взел от вас под наем?

— Под наем ли? Не, разбира се. — Джаки въртеше пръстените си, един по един. Не се забърквай, предупреди се Нейтън. Казвай ѝ да си събира багажа и да се изнася. Никакви обяснения, никакви извинения. След десет минути можеш да си бъдеш в леглото. Той не чу

въздишката си, по-скоро я усети. Не бяха много хората, които знаеха, че Нейтън Пауъл бе смотаняк. — Така ли ви е казал?

— Май ще бъде най-добре да ви разкажа всичко. Може ли и за мен да направите едно?

Когато посочи чашата му, на Нейтън му се прииска да я перне през ръката. Беше възпитан изключително внимателно и се подразни от самоконтрола си, въпреки че тя не беше дори гостенка. Без да каже и дума, той й сипа джин и го смеси с тоник, а след това го постави пред нея.

— Ще ви бъда безкрайно благодарен, ако съкратите разказа си до минимум и ми обясните само най-важното.

— Добре. — Джаки отпи за кураж. — Фред ми звънна миналата седмица. Беше чул семейната клюка, че си търся място, където да отседна за няколко месеца. Някое тихо местенце, където да мога да работя. Писателка съм — поясни тя с дръзката гордост на човек, който вярва на думите и призиванието си. След като той не реагира, Джаки отпи отново и продължи. — Както и да е, Фред каза, че има предвид нещо, което ще ме устройва. Каза ми, че е взел под наем къща... Описа ми я — обясняваше тя, — и аз направо нямах търпение да я видя. Изключително красива е, толкова обмислено създадена. Сега, след като знам кой сте, разбирам защо е така — и силата, и очарованието на конструкцията, простора. Ако не бях така вгълбена в работата си, щях да разпозная стила ви. Учих архитектура няколко семестъра при Лафонт в Колумбия.

— Това наистина е чудесно... Лафонт ли?

— Да, той е чудесен стар пуяк, не сте ли съгласен? Толкова надут, толкова уверен в собствената си значимост.

Нейтън вдигна едната си вежда. Самият той бе възпитаник на Лафонт — струваше му се, че бе било преди цяла вечност — и много добре знаеше, че старият пуяк, както Джаки го нарече, се заемаше единствено с най-обещаващите студенти. Отвори уста да каже нещо, но веднага я затвори. Нямахше да се поддава.

— Да се върнем на братовчед ви, госпожице Макнамара.

— Джаки — поправи го тя с ведрата си усмивка. — Ако не бързах чак толкова много да започна, сигурно щях да му откажа. Фред все ги върши едни. Въпреки това дойдох. Погледнах къщата и така. Той каза, че му се налага веднага да замине за Сан Диего по работа, и

че собственикът — вие — не искате къщата да е празна, докато ви няма. Предполагам, че не я използвате само от време на време през зимата, нали?

— Не. — Нейтън извади цигара от джоба си. Беше успял да ги намали до десет на ден, ала сега обстоятелствата бяха много специални. — Живея тук през цялата година, освен когато не се наложи да замина заради някой проект. Уговорката беше Фред да живее в къщата ми, докато отсъствам. Преди две седмици му се обадох, за да му съобщя, че се връщам. Той трябваше да се обади на госпожа Грейндж и да ѝ остави адреса, на който мога да го намеря.

— Госпожа Грейндж ли?

— Икономката.

— Изобщо не ми е споменавал за икономка.

— Защо ли това не ме учудва — измърмори Нейтън и допи последната глътка. — Значи стигаме и до въпроса на вашето настаняване.

Джаки си пое дълбоко дъх.

— Подписаха съм договор за наем. За три месеца. Написах на Фред чек за наема, всичко платено авансово и депозит, в случай че повреди нещо.

— Много неприятно. — Нямахте да се остави да изпитва съжаление към нея. — А подписахте ли договор със собственика?

— С вашия пълномощник. Поне си мислех, че е ваш пълномощник — поправи се тя. — Братовчедът Фред е хитър като лисица. — Джаки забеляза, че той не се усмихва. Дори и искрица смях не трепна в очите му. Жалко, че не виждаше смешното в цялата тази работа. — Вижте, господин Пауъл, Нейтън, очевидно е, че Фред ни е подредил добре и двамата, но сигурно има някакъв начин да се справим с положението. Що се отнася до трите хиляди и петстотин долара...

— Три хиляди и петстотин? — подскочи Нейтън. — Платили сте му три хиляди и петстотин долара?

— Стори ми се разумна цена. — Изкушаваше се да се нацупи заради тона му, ала това едва ли щеше да е от помощ. — Имате прекрасен дом, а също и басейна и лятната градина. Както и да е, ще използвам влиянието на семейството, за да си върна част от парите. Рано или късно. — Замисли се за парите още за миг, но след това реши

да не обръща внимание. — Истинският проблем в момента е, как да се справим със ситуацията.

— И каква е точно ситуацията?

— Аз съм тук, и вие сте тук.

— Много е лесно. — Нейтън изтръска цигарата. Нямаше причина, абсолютно никаква причина да се чувства неудобно, че тя си бе загубила парите. — Мога да ви препоръчам няколко отлични хотела.

Джаки отново се усмихна. Сигурна беше, че може да го направи, ала нямаше никакво намерение да ходи на хотел.

Трапчинката си беше все още на мястото, но ако Нейтън се бе вгледал по-внимателно в кафявите ѝ очи, щеше да забележи, че бяха станали по-решителни и непреклонни.

— Това ще разреши вашия проблем, ала не и моя. Имам си договор за наем.

— Имате си безполезна хартийка.

— Може и така да е. — Тя почука с украсените си с пръстени пръсти по плота, докато мислеше. — Да не би някога да сте учили право? Докато бях в Харвард...

— Сега пък Харвард.

— Беше за кратко. — Джаки отмести кръглите букли с опакото на ръката си. — Нещо не ми допадна особено, но ми се струва, че може да се окаже трудно, а което пък е най-лошото, най-неприятното, да ме изхвърлите. — Тя отпи от джина и продължи замислено. — Разбира се, ако решите да заведете съдебен иск и да закарате братовчеда Фред в съда, в края на краищата, ще спечелите. Сигурна съм. Междувременно — продължи Джаки, преди той да бе успял да намери подходящи думи, — аз съм уверена, че ще успеем да се споразумеем така, че да е добре за всички. Сигурно сте безкрайно изморен. — Тонът ѝ се промени така майсторски, че Нейтън остана загледан в нея. — Защо не се качите и не се наспите? Всичко изглежда много по-ясно, след като човек се е наспал, не съм ли права? Можем да си довършим разговора утре.

— Нямаме никакъв разговор за довършване, госпожице Макнамара. Единственото, което трябва да направите, е да си съберете багажа. — Той пхна ръка в джоба си и усети нещо от найлон. Стисна зъби и ги извади. — Ваши ли са?

— Да, благодаря. — Без дори да се изчерви, Джаки си взе бельото. — Не е ли малко късно да викате ченгетата, за да им обяснявате всичко това? Сигурна съм, че и сам можете да ме изхвърлите, ала няма да ви бъде никак приятно да го направите.

Тук вече беше права. Нейтън започна да си мисли, че между нея и братовчед ѝ имаше много повече общи неща от едното фамилно име. Погледа часовника си и изруга. Вече бе полунощ, а на него сърце не му даваше — все още — да я изхвърли на улицата. Най-лошото бе, че се чувстваше толкова уморен, че всичко му се привиждаше двойно и не можеше да измисли подходящи отговори. Затова за момента остави нещата такива, каквито бяха.

— Давам ви двадесет и четири часа, госпожице Макнамара. За мен това е напълно приемлив срок.

— Знаех си, че сте разумен човек. — Тя му се усмихна отново. — Защо не отидете да поспите? Аз ще заключа.

— Вие сте в леглото ми.

— Моля?

— Нещата ви са в стаята ми.

— О... — Джаки разтри слепоочието си. — Ако наистина смятате, че е много важно, мога още тази вечер да изнеса всичко оттам.

— Нищо. — Може пък всичко това да се окажеше един кошмар. Някаква халюцинация. Утре сутринта ще се събуди и ще открие, че всичко си е така, както трябва. — Ще остана в някоя от стаите за гости.

— Това е чудесна идея. Наистина изглеждате уморен. Приятни сънища.

Той остана вгледан в нея почти цяла минута. Когато излезе от кухнята, Джаки отпусна глава на плота и се разкиска. О, ще му го върне тя на Фред, дума да не става. Но сега, само засега, това бе най-смешното нещо, което ѝ се бе случвало от месеци.

ВТОРА ГЛАВА

Нейтън се събуди чак след десет, според часовото време на Източното крайбрежие, но кошмарът не бе приключил. Още щом видя раираните тапети в пастелни цветове на гостната, вече бе сигурен. Намираше се в собствената си къща, ала кой знае как се бе пренесъл в ролята на гост.

Куфарите му, отворени, но все още неразопаковани, си стояха на махагоновата ракла под прозореца към градината. Не беше дръпнал пердетата и слънчевата светлина се изливаше върху грижливо подредените ризи. Той извърна поглед от тях. Как ли пък нямаше да ги оправя, преди да се настани в собствената си удобна стая.

Един мъж има право да разполага със собствения си гардероб.

Джаклин Макнамара се оказа права за едно. Почувства се по-добре, след като се наспа. Умът му бе по-бистър. Въпреки че не си струваше да мисли по този въпрос, Нейтън се върна на събитията, случили се от момента, в който отключи входната врата, чак докато се строполи в леглото в гостната.

Разбра, че бе постъпил като глупак, след като не я бе хванал за вирнатото малко уше, за да я изхвърли още предишната вечер, ала можеше много бързо да си поправи грешката. При това, колкото по-бързо, толкова по-добре.

Взе си душ, след като занесе в банята целия несесер с нещата за бръснене, а когато бе готов, ги прибра едно по едно. Нищо нямаше да излезе за постоянно от куфара, без да бъде поставено на съответното си място в шкафчетата или чекмеджетата. След като се облече в леки памучни панталони и риза, той усети, че владее положението. Ако не можеше да се справи с един прозрачен смахнат номер, като например някоя брюнетка да ти се настани в леглото, значи наистина нещо не беше наред. И въпреки това нямаше да навреди да изпият по една чаша кафе преди това.

Беше на средата на стълбите, когато усети миризмата. Кафе. Силно, прясно кафе. Ароматът бе толкова приятен, че Нейтън почти се

усмихна, когато се сети кой го бе сварил. Напрегна решителността и волята си и продължи надолу. Към него се понесе и още една миризма. Бекон? Това определено беше бекон. Тя очевидно се чувстваше като у дома си. Чу и музиката — рок, нещо весело, само за танцуване, пуснато достатъчно високо, за да се чува през две стаи.

Не, кошмарът не си беше отишъл, но щеше да приключи, при това доста бързо.

Той влезе в кухнята, готов да стреля направо от хълбок.

— Добро утро — поздрави Джаки с усмивка, която можеше да затъмни слънцето. Като проява на добра воля тя намали радиото, ала не го спря. — Не бях сигурна колко дълго ще спите, но прецених, че не сте от хората, които проспиват цялата сутрин, затова започнах да приготвям закуската. Надявам се да харесвате палачинки със сини боровинки. Измъкнах се рано сутринта и купих боровинките. Съвсем пресни са. — Преди още да бе успял да отрони и думи, Джаки бутна един плод в устата му. — Сядайте. Ще ви сипя кафе.

— Госпожице Макнамара...

— Джаки, ако обичате. Сметана?

— Чисто. Оставихме нещата недоуточнени снощи, ала още сега трябва да изчистим този проблем.

— Напълно съм съгласна. Надявам се, обичате бекона хрупкав. — Тя постави една чиния на плота, където вече бе подредила най-хубавият му сервиз от китайски костен порцелан и жакардова покривка. Забеляза, че Нейтън се бе избръснал. Сега, след като наболата брада я нямаше, той не приличаше чак толкова много на нейния Джейк, освен около очите. Нямаше да е много разумно, реши Джаки, да го подценява.

— Нейтън, аз доста помислих и реших, че съм попаднала на идеалното разрешение. — Внимателно изсипа от палачинковата смес в тигана и нагласи пламъка на котлона. — Добре ли спа?

— Чудесно. — Поне когато се събуди, се чувстваше чудесно. Сега се пресегна към кафето си почти неуверено. Тя бе като слънчев лъч, който се бе промъкнал в момент, когато на него му се искаше да спусне щорите и да си подремне.

— Майка ми обича да казва, че човек спи най-добре у дома си, но за мен това никога не е било особено важно. Аз мога да спя навсякъде. Искаш ли днешния вестник?

— Не. — Той отпи от кафето, втренчен в него, а след това отпи отново. Това игра на въображението му ли беше, или кафето в чашата бе най-ароматното и приятно, което някога бе вкусвал...

— Купувам го на зърна от едно малко магазинче в града — поясни Джаки в отговор на неизречения му въпрос, докато обръщаше с опитен замах палачинката. — Аз самата не пия често. Затова е важно, когато пия, да ми е хубаво. Готов ли си за палачинките? — Преди да успее да отговори, тя взе чинията му и нареди в нея палачинки. — Гледката оттук е великолепна. — Джаки сипа и на двамата втора чаша кафе и седна до него. — Така храненето се превръща в истинско събитие.

Нейтън, без да мисли, се протегна към сиропа. Нямахше да е зле първо да похапне. Можеше да я изхвърли и по-късно.

— От колко дена си тук?

— Малко. Фред винаги е притежавал великолепен усет за момента, когато се налага да изчезне. Как са палачинките?

Нямахше да е честно да не я похвали.

— Чудесни са. А ти няма ли да ядеш?

— Аз опитвах, докато приготвих закуската. — Само че това не я спря да си дръпне още едно парче бекон. Отхапа мъничко парченце, остана доволна и му се усмихна. — Ти можеш ли да готвиш?

— Само ако имам някаква рецепта.

Тя усети първата победна тръпка.

— Аз пък съм страхотна готвачка.

— И сигурно си учила в „Кордон бльо“, познах ли?

— Само шест месеца — отвърна Джаки и му се усмихна широко. — Ала поне научих основните неща. След това реших да се справям по свой си начин, да експериментирам, нали разбираш? Готвенето трябва да бъде приключение, както и всяко друго нещо. — За Нейтън готвенето бе досадно задължение, което обикновено завършваше с провал. Той само изръмжа. — Твоята госпожа Грейндж — подзе небрежно Джаки. — Всеки ден ли трябва да идва, за да чисти и да готви?

— Веднъж в седмицата. — Палачинките бяха наистина невероятни. Беше свикнал с храната, която сервират в хотелите, и въпреки че беше отлична, не можеше да се сравнява с тази тук. Започна да се отпуска, докато наблюдаваше гледката. Тя беше права,

наистина се виждаше великолепен пейзаж, а Нейтън не можа да си спомни някога закуската да му се бе услаждала повече. — Чисти, пазарува и обикновено приготвя една тенджерка с някакво ядене. — Той бодна отново с вилицата, след това се спря, преди да бе омаломощен отново от аромата. — Защо питаш?

— Свързано е с нашата малка дилема.

— С твоята дилема.

— Както и да е. Чудя се дали си човек на честта и справедливостта, Нейтън? В сградите ти определено личи усет към стила и реда, но не съм сигурна дали имаш същия усет към честната игра. — Джакки повдигна кафеника. — Нека да ти сипя още.

Той бързо изгуби апетит.

— Какво намекваш?

— Вътре съм с три хиляди и петстотин — продължи тя, докато дъвчеше бекона. — Аз, разбира се, нямам намерение да те подвеждам да си мислиш, че без тези пари ще се наложи да застана на някой ъгъл, за да продавам вестници. Всъщност не става въпрос за сумата. Въпросът е принципен. А ти си принципен човек, нали? — Нейтън предпазливо сви рамене, ала не й отговори. — Съвсем лековерно платих за къщата, в която да живея през следващите три месеца.

— Сигурен съм, че семейството ти разчита на опитни адвокати. Защо не съдиш братовчед си?

— Семейство Макнамара не разрешават семейните си проблеми по този начин. О, аз ще се оправя с него — когато най-малко очаква отговорен удар.

В очите й се появи изражение, което накара Нейтън да си помисли, че Джакки ще направи тъкмо това, и то с неоспорим финес. Отблъсна надигналото се в гърдите му чувство на възхищение.

— Желая ти късмет в този спор, но семейните ти проблеми не ме засягат.

— Напротив, засягат те, когато именно твоята къща е в центъра на проблема. Искаш ли още?

— Не, благодаря — отвърна той, макар и малко късно. — Госпожице... Джакки... Ще съм напълно откровен с теб. — Нейтън се отпусна на стола, готов да се представи като логично мислещ и непреклонен човек. Ако я познаваше по-добре, щеше да усети първите пристъпи на безпокойство, когато срещна големите й кафяви очи,

пълни с готовност да му угоди. — Работата ми в Германия беше трудна и уморителна. Предстоят ми два свободни месеца, които имам намерение да прекарам тук сам, без да правя каквото и да било.

— Какво строеше?

— Какво?

— В Германия. Какво строеше?

— Развлекателен комплекс, ала това наистина няма значение. Извинявам се, ако ти се струвам безчувствен, но съвсем не се чувствам отговорен за положението, в което се намираш.

— Изобщо не ми се струваш безчувствен. — Тя го погали по ръката, а след това му сипа още кафе. — И защо да се чувстваш отговорен? Развлекателен комплекс, казваш. Звучи чудесно и ще ми бъде много приятно да ми разкажеш по-късно, ала работата е там, Нейтън, че... — Джакки замълча, за да си налее още кафе. — Както аз виждам нещата, и двамата сме в едно положение. И двамата се надяваме да прекараме идващите два месеца сами, докато се занимаваме всеки със своите задачи, а пък Фред ни обърка плановете. Харесваш ли китайска храна?

Той започваше да губи нишката на разговора. Така и не разбра нито защо, нито кога пясъците бяха започнали да поддават под краката му, но ето че се случваше. Подпря лакти на плота и отпусна глава в ръцете си.

— Това пък какво общо има, по дяволите, с другото?

— Има общо с идеята ми, затова се поинтересувах каква храна обичаш или пък мразиш. Аз лично мога да ям всичко, ала повечето хора имат предпочитания. — Тя обгърна чашата с длани и кръстоса крака в поза лотос. Днес бе обула къси панталонки, яркосини, а на емблемата на единия крачол бе избродирано фламинго. Нейтън се загледа в необичайно цикламената птица, а след това вдигна поглед към нея.

— Защо просто не ми кажеш какво идея те е осенила, докато все още разумът ми си е на мястото?

— Идеята е и двамата да получим това, от което се нуждаем, поне доколкото е възможно. Къщата е голяма. — Джакки повдигна и двете си вежди, когато очите му се присвиха. Ето го пак този поглед, помисли си тя. Този типичен за Джейк поглед бе наистина неустоим. Завръщането на Нейтън можеше да се окаже едно от асата, които

съдбата понякога ти подхвърля. А Джаки винаги имаше готовност да го сграбчи и използва. — Аз съм съвършеният съквартирант. Мога да ти представя препоръки от няколко човека. Учила съм в много колежи, както знаеш, живяла съм с най-различни хора. Ако за теб има значение, мога да съм изключително подредена, а също така тиха и незабележима.

— Това ми си струва направо невероятно.

— Не, сериозно, особено когато се задълбоча в някой проект, както сега — пиша почти по цял ден. Този роман е наистина най-важното нещо в живота ми. Ще трябва да ти разкажа за него, но нека не е сега.

— Много ще съм ти задължен.

— Имаш изключително тънко чувство за хумор, Нейтън. Пази го. Както и да е, искрено вярвам, че атмосферата е от огромно значение. Ти сигурно си невероятен архитект.

— Пак загубих нишката. — Той помести кафето настрана. Щеше да прекали със стимулантите. Или пък може би след още една чаша щеше да започне да я разбира.

— Къщата — обясни търпеливо тя. Очите ѝ бяха истински проблем, реши Нейтън. Имаше нещо в тях, което те караше да я гледаш и слушаш, докато в същото време ти се искаше да притиснеш длани към ушите си и да избягаш.

— Какво къщата?

— Има нещо в нея. Още щом пристигнах тук, всичко тръгна като по мед и масло. Говоря за романа. Ако се изнеса, не мислиш ли, че нещата вече няма да са толкова безпроблемни? Не бих искала да рискувам. Затова съм готова на компромиси.

— Готова си на компромиси, значи — повтори бавно той. — Това е наистина чудесно. Живееш в къщата ми, без да си получила съгласието ми, и въпреки това си готова на компромиси.

— Така е справедливо. — Ето я пак същата усмивка, бърза и обезоръжаваща. — Ти не можеш да готвиш, докато аз мога. — Джаки размаха и двете си ръце, сякаш за да докаже колко бе просто твърдението ѝ. — Аз ще ти приготвям храната, на мои разноски, докато съм тук.

Звучеше напълно разумно. Защо, по дяволите, всичко звучеше толкова разумно, когато тя говореше?

— Много си щедра, ала нямам нужда нито от готвачка, нито от съквартирантка.

— А ти откъде знаеш? Никога не си имал.

— Единственото, което искам — подзе Нейтън, като внимаваше да подчертава думите и да говори спокойно, — е тишина и спокойствие.

— Но разбира се. — Джаки не го докосна, ала гласът ѝ бе като ласка. Той едва се сдържа да не изръмжи. — Сега ти предлагам да подпишем споразумение. Аз ще се съобразявам с желанието ти за тишина и спокойствие, а ти ще се съобразиш с моето. Нейтън... — Тя се приведе към него и отново покри ръцете му със своите с толкова естествен жест, че никой не би и допуснал, че го бе обмислила внимателно. — Знам, че нямаш абсолютно никаква причина да ми вършиш услуги, ала наистина имам огромно желание да напиша тази книга. Имам си причини, поради които трябва да я довърша, а и съм сигурна, че ще успея. Но тук.

— Ако се опитваш да ме накараш да се чувствам гузен заради това, че саботирам великия американски роман...

— Не се опитвам. Можех и да те накарам, ако се бях сетила, ала не го направих. Просто те моля да ми дадеш шанс. Две седмици. Ако те нервирам, ще си отида.

— Джаклин, познавам те от около дванадесет часа, а ти вече ме нервираш.

Тя печелеше. Нещо много незначително в гласа му го издаваше, но Джаки го забеляза и настоя.

— Изяде си всичките палачинки.

Той сведе поглед към чинията и се почувства почти виновен.

— Цели двадесет и четири часа не бях ял друго, освен боклуците, които сервират в самолетите.

— Почакай само да опиташ моята френска палачинка. И белгийските ми гофрети. — Тя прехапа долната си устна. — Нейтън, помисли. Докато съм тук, няма да ти се наложи да отвориш нито една консерва.

Без да знае защо, се сети за нелепите си опити в готварството и полуфабрикатите, които съвсем не ставаха за ядене.

— Ще се храня навън.

— На страхотна тишина и спокойствие ще се радваш в претъпканите ресторанти, докато се опитваш да привлечеш вниманието на сервитьорите. По моя начин единственото ти задължение ще бъде да си почиваш.

Мразеше ресторантите. Господ бе свидетел, че им се бе наситил през последната година. Предложението ѝ бе доста примамливо, поне докато се усещаше сит с боровинковите ѝ палачинки.

— Искам си стаята.

— Това се подразбира.

— И не искам никакви приказки рано сутрин.

— Те нямат нищо общо с доброто възпитание. Аз пък искам достъп до басейна.

— Само веднъж да се натъкна на теб или на някое от нещата ти, и изхвърчаш.

— Съгласна. — Джаки протегна ръка, усетила, че той бе мъж, за когото ръкостискането бе равносилно на официален подпис. Увереността ѝ нарасна, когато забеляза, че Нейтън се колебае. Тогава тя нанесе финалния фатален удар. — Всъщност ще ти бъде неприятно да ме изхвърлиш просто така, нали?

Той ѝ се намръщи, ала неусетно как двамата стиснаха длани. Малка ръка, мека, помисли си Нейтън, но със здрава хватка. Ако дойдеше момент, в който започнеш да съжалява за това временно споразумение, тогава щеше да е натрупал още една черна точка на Фред.

— Отивам в джакузито.

— Чудесна идея. Тъкмо ще отпуснеш напрегнатите си мускули. Между другото, какво искаш за обед?

Нейтън не се обърна.

— Пригответи някоя изненада.

Джаки вдигна чинията му от плота и огледа бързо кухнята.

Временно умопомрачение. Той мислеше доколко бе разумно да изтъкне този довод пред колегите си, семейството или в съда. Имаше си съквартирантка. А същата тази съквартирантка нямаше намерение да си плаща. Нейтън Пауъл, консервативен, виден член на обществото,

един от петстотинте най-богати, тридесет и двегодишното дете чудо на архитектурата, бе приютил непозната жена в къщата си.

Не искаше да каже непозната, в смисъл че нищо не знаеше за нея. Джаци Макнамара просто беше странна. Стигна до това заключение, когато следобеда забеляза, че бе край басейна и медитираше. Погледна навън и я забеляза, седнала с кръстосани крака на каменния бордюр пред водата, отметнала назад глава, със затворени очи, ръцете ѝ отпуснати спокойно на коленете, с длани, обърнати нагоре. Беше уплашен до смърт, че можеше да повтаря някоя мантра. Дали хората правеха такива неща?

Трябва да беше полудял да се съгласи с предложеното от нея споразумение, и то само заради едни боровинкови палачинки и една усмивка. Това бе резултатът от дългото пътуване със самолет, реши той и си сипа нова чаша леден чай, който тя бе приготвила към наистина великолепната салата със спанак. Дори един компетентен интелигентен мъж можеше да попадне в капана, заложен от собствените му слабости след презокеански полет.

Две седмици, напомни си Нейтън. На практика той се бе съгласил на две седмици. След като минеше този период, щеше любезно, ала непреклонно да я отстрани от пътя си. Междувременно щеше да направи това, което трябваше да бъде сторено още преди часове — да се увери, че не се бе натъкнал на някоя луда.

До телефона в кухнята имаше спретнат тейфтер с телефонни номера, облечен в естествена кожа, както и до всеки друг телефон в къщата. Нейтън отвори на Л.Джаци бе на горния етаж и работеше по книгата си, ако наистина съществуваше някаква книга. Ще се обади, ще поразрови най-важното, а след това ще прецени как да постъпи.

— Дом Линдстром.

— Мога ли да говоря с Адел Линдстром, ако обичате, обажда се Нейтън Пауъл.

— Изчакайте един момент, господин Пауъл.

Той отпиваше чай, докато чакаше. Човек лесно можеше да се пристрасти към пресния чай, вместо да си го сипва от кутийка или да разтваря пакетче на прах. Извади разсеяно цигара и почука с филтъра на плота.

— Нейтън, скъпи, как си?

— Адел, аз съм чудесно, а ти?

— Можеше да бъде и по-добре, въпреки че месец март тук се прави на истински лъв. С какво мога да ти помогна, скъпи? В Чикаго ли си?

— Не, всъщност тъкмо се прибрах у дома. Племенникът ти Фред, той... Тъъ, ми пазеше къщата, докато ме нямаше.

— Да, разбира се, спомням си. — Последва дълга, според Нейтън гузна пауза. — Нали Фред не е направил някоя беля?

Беля, значи? Той скри лицето си с ръка. След миг реши да стовари на главата на Адел тъжната истина за настоящето положение, като малко го смекчи.

— Нещата малко се объркаха. Племенницата ти е тук.

— Племенница ли? Че аз имам няколко. Джаклин? Може да е само Джаклин. Спомням си, че Хонория, това е майката на Фред, ми каза, че малката Джак заминава на юг. Горкият Нейтън, къщата ти е пълна с представители на рода Макнамара.

— Всъщност Фред е в Сан Диего.

— В Сан Диего? Защо ви е на всички да ходите в Сан Диего?

Нейтън трябваше да си спомни, че Адел Линдстром бе също толкова разсеяна и непоследователна още докато бяха в Чикаго.

— Само Фред е в Сан Диего, поне си мисля, че е там. Аз съм във Флорида с племенницата ти.

— О... О! — Второто възклицание бе изречено с такъв възторг, че той веднага застана нащрек. — Не е ли чудесно! Винаги съм твърдяла, че нашата Джаклин има нужда от един добър стабилен мъж. Тя е доста непоследователна, разбира се, но е изключително умна и с невероятно добро сърце.

— Сигурен съм, че е така — почувства се длъжен да потвърди Нейтън, а след това да обясни какво бе положението. — Джаки е тук единствено заради едно объркване. Както изглежда Фред... Не е разбрал, че се връщам и той... Той ѝ е предложил къщата.

— Разбирам. — Адел наистина разбираше всичко. Добре че Нейтън не успя да види как весело заблестяха очите ѝ. — Колко неудобно за теб. Надявам се, че двамата с Джаклин сте оправили нещата.

— Горещо-долу. Ти сестра на майка ѝ ли си?

— Точно така. Джаки прилича на Патриша. Толкова интересен външен вид. Винаги ревнувах от нея като дете. Иначе никой от нас

няма представа на кого заприлича малката Джаки.

Той изпусна дима от цигарата.

— Това не ме учудва.

— С какво се е заела сега... С рисуване ли? Не, май беше писане. Напоследък Джаки е влязла в ролята на писателка.

— И тя така твърди.

— Сигурна съм, че романите ѝ ще са приказни. Винаги е умеела да разказва.

— Обзалагам се, че е така.

— Добре, скъпи, сигурна съм, че вие двамата се разбирате прекрасно. Нашата малка Джак успява да се спогоди с всички. Това е един от талантите ѝ. Ние двете с Патриша все се надявахме да се установи и да се ожени — да вложи тази огромна енергия в отглеждането на деца и грижи за едно прекрасно семейство. Тя е мило момиче, ала доста непостоянно, нищо, сладка е. Те все още не си женен, нали, Нейтън?

Той вдигна очи към тавана и поклати глава.

— Все още не съм. Беше ми приятно да си побъбрим, Адел. Ще предам на племенницата ти да ти съобщи, когато се премести.

— Много ще съм ти задължена. Винаги ми е приятно да се чуя с Джак. И с теб също, Нейтън. На всяка цена да ми се обадиш, когато си в Чикаго.

— Добре. Всичко хубаво, Адел.

Той затвори, все още намръщен. Вече нямаше съмнение, че нежеланата му наемателка бе именно тази, която твърдеше. Но това не водеше доникъде. Щеше отново да поговори с нея, ала когато се опита да го направи по време на обяда, вече имаше неприятно главоболие. Може би се превръщаше в страхливец, но през останалата част от деня смяташе да се преструва, че Джаклин Макнамара с дългите си крака и великолепната си усмивка не съществува.

На горния етаж, седнала пред пишещата машина, Джаки дори не се и сецаше за Нейтън. А и да се сецаше, мислите ѝ бяха така преплетени с образа на суровия герой Джейк, че тя не долавяше никаква разлика.

Получаваше се. Понякога пръстите ѝ се забавяха само за момент и умът ѝ се връщаше към настоящето, вдъхновена от чудесната мисъл,

че действително пише. Не си играеше, както се бе случвало с толкова много неща.

Знаеше, че семейството ѝ клати глава и цъка с език зад гърба ѝ. Толкова много ум и цялото това възпитание, с които младата жена нямаше представа какво да прави. Сега беше щастлива, че ще може да им каже, че поне този път бе намерила призванието си, и че то бе намерило нея.

Отпусна се назад, стиснала език между зъбите си, докато четеше последната сцена. Беше хубава, сигурна бе. Знаеше, че в Нюпорт бяха всички онези, които се готвеха да поклатят глава и да се усмихнат снизходително. Какво от това, че сцената бе добра, или дори няколко глави? Сладката малка Джак никога не доведе и едно нещо докрай.

Докато се занимаваше с вътрешен дизайн, си купи огромна съборетина, преобрази я на къща, изравни стените, почисти, боядиса и облепи с тапети. Беше разбрала за водопроводната инсталация и за електрическата система и обиколи складовете за дървен материал и железарските магазини. Първият етаж — тя смяташе, че всичко трябва да се започва отдолу нагоре — се получи прекрасен. Прояви се като мислеща творческа личност. Проблемът бе, както винаги, че след като премина първоначалното вълнение, нещо друго привлече интереса ѝ. Къщата загуби чара си. Наистина, продаде я с доста добра печалба, ала горните два етажа не бяха докосвани.

Сега бе различно.

Джаки подпря брадичка на ръцете си. Колко ли пъти бе казвала така преди? Фотографското ателие, часовете по танци, грънчарското колело. Но сега наистина бе различно. Всяка област, с която се залавяше, ѝ се струваше вълшебна и очарователна, и успяваше да приложи всичко научено, въпреки че вече осъзнаваше, разбираше и се надяваше, че безкрайните експерименти, безсмислените начала, я бяха довели дотук.

Трябваше да напише книгата. Този път трябваше да довърши започнатото чак до самия край. Нищо друго, с което се бе заемала, не бе толкова важно, нито пък ѝ бе изглеждало сякаш създадено за нея. Нищо че и роднините, и приятелите я възприемаха като ексцентрична и непоследователна. Тя наистина си беше и ексцентрична, и непоследователна. Все трябваше да има нещо, нещо завладяващо и

значимо в живота ѝ. Не можеше да продължава да си играе на възрастен човек.

Великият американски роман. Тази мисъл я накара да се усмихне. Не, нямаше да е това. Всъщност Джаки не можеше да измисли кой знае колко неща, които да се окажат по-досадни от писането на великия американски роман. Но пък книгата можеше да се получи хубава, точно от типа, който хората обичат, и който изчитат с удоволствие, четивото, което да ги погълне в някоя спокойна вечер. Не се бе замисляла за това преди, ала когато прецени, си каза, че това постижение щеше да бъде повече от достатъчно.

Нещата вървяха много бързо, доста по-бързо, отколкото тя успяваше да се справи. В стаята бяха пръснати справочници и енциклопедии, писателски помагала и исторически книги. Беше ги прегледала всичките. Да има пълна достоверност бе нещо, на което Джаки държеше особено много. Беше изключително доволна, че бе открила картите на пътищата, обяснения към клопките и най-различни предложения. Странно, но сега, когато вече бе навлязла в разказа, тези неща сякаш нямаха значение. Пишеше по инстинкт и усет. Доколкото си спомняше, а паметта ѝ бе отлична, никога не се бе забавлявала повече в живота си.

Затвори очи, за да си помисли за Джейк. Умът ѝ веднага прескочи към Нейтън. Не бе ли необичайно колко много се доближаваше той до собствената ѝ представа за героя на романа? Така нещата ѝ се струваха предопределени. Тя вярваше в колелото на съдбата, особено след като изкара курса по астрология.

Не че Нейтън бе безотговорен мъжкар, готов във всеки един момент да извади пистолета и да стреля. Напротив, бе толкова сладък, макар и консервативен. Това бе мъж, а Джаки бе сигурна в наблюденията си, който се смяташе за организиран и практичен. Сериозно се съмняваше, че той се смята за човек на изкуството, въпреки че очевидно притежаваше огромен талант. Явно бе от хората, които си записват всичко и стриктно спазват предварително определената си програма. Тя уважаваше това качество, въпреки че никога през живота си не успя да се съобрази с нито един предварително направен план. Това, което за нея бе достойно за възхищение, бе, че Нейтън постигаше всичко, което си набелязваше.

Освен всичко друго, бе и много приятно да го гледаш, особено пък когато се усмихнеше. Усмивката му се появяваше сякаш по принуда, ала това я правеше още по-чаровна. Джаки вече бе преценила, че бе нейно задължение да предизвиква тази усмивка колкото бе възможно по-често.

Едва ли щеше да е трудно. Беше ясно, че има добро сърце, иначе щеше да я е изритал още предишната вечер. Не го направи, въпреки че точно това имаше желание да стори, и затова тя мислеше с обич за него. Беше решена да положи всичкото старание, на което бе способна, за да превърне съжителството им във възможно най-безболезнено.

Не се съмняваше, че ще се спогодят прекрасно за тези няколко месеца. Истината бе, че Джаки предпочиташе компания, дори и неговата, в която личеше явно неудоволствие, пред самотата.

Харесваше ѝ изискаността му, вродения му сарказъм. Дори и значително по-малко чувствителен от нея човек щеше да разбере, че той щеше да е най-щастлив, когато се отървеше от гостенката си. Жалко, че не можеше да му угоди, но бе твърдо решена да завърши книгата си, и то точно тук, където я бе започнала.

Докато се занимаваше с тази работа, щеше да се старае да не му се пречка и да му приготвя най-вкусните ястия, които някога бе опитвал.

При тази мисъл тя погледна часовника си. Изруга тихо, ала изключи пишещата машина. Определено беше досадно да мислиш за приготвянето на вечерята в момент, когато Джейк бе вързан с кожен каиш за китката на апахски войн. Точно назряваше бой с ножове, но уговорката си бе уговорка.

Тръгна по стълбите към кухнята, като си тананикаше.

Отново го привлече миризмата. Нейтън с удоволствие наваксваше пропуснатото в статиите на „Архитекчъръл дайджест“. Беше се настанил в кабинета си, доволен от самия факт, че бе там, сред стените в топли цветове и избелелия персийски килим. Вратите на терасата се отваряха към вътрешен двор, който преминаваше към градината. Това място бе неговото убежище с лекия аромат на кожа от книгите, а слънцето нахлуваше през гравирани прозорци. Ако човек не можеше да се усамоти в кабинета си, то той не можеше да се усамоти никъде другаде.

Късно следобеда Нейтън почти беше успял да изличи мисълта за Джаки Макнамара и лъжливия ѝ братовчед от ума си. Беше я чул да си тананика, ала не бе обърнал особено внимание. Беше му доставило удоволствие. Прислужница. Ще мисли за нея като за прислужница и нищо повече.

След това го подмавиха ароматите. Нещо топло, с подправки, вкусно. Отново беше пуснала радиото. Високо. Наистина трябваше да се разбере с нея по този въпрос. Той се размърда на стола си в кабинета и се помъчи да се съсредоточи.

Пиле ли готвеше, зачуди се Нейтън и загуби мястото в статията, което четеше. Помисли дали да не затвори вратата, прехвърли страницата и откри, че парчето от най-известните четиридесет хита, което гърмеше по радиото при Джаки, се върти в главата му. Каза си, че трябва да ѝ поговори за музикалните вкусове, остави списанието, след като си отбеляза докъде точно бе стигнал, и се отправи към кухнята.

Наложи му се да заговори два пъти, преди тя да го чуе. С едната ръка държеше тигана и леко го разклащаше, но извиси глас.

— Ще съм готова след няколко минути. Искаш ли малко вино?

— Не. Искам само да спреш това нещо.

— Какво?

— Да спреш това... — Той почти изръмжа от недоволство, приближи се до колоната и натисна копчето за изключване на звука. — Не си ли чувала каква вреда нанася на средното ухо?

Джаки отново разклати тигана и спря котлона.

— Винаги пускам високо радиото, когато готвя. Това ме вдъхновява.

— Тогава си купи слушалки — предложи Нейтън.

Тя сви рамене, махна капака от тенджерата с ориза и умело го разбърка с една вилица.

— Извинявай. Реших, че след като има колони във всяка стая, ти сигурно обичаш музика. Как мина денят ти? Успя ли да си починеш добре?

Нещо в гласа ѝ го накара да се почувства като свадлив дядка.

— Всичко е наред — отвърна той през стиснати зъби.

— Добре тогава. Надявам се, обичаш китайска кухня. Имам приятел, който държи един чудесен малък китайски ресторант в Сан

Франциско. Придумах главния готвач да ми каже някои от рецептите. — Джаки му сипа чаша вино. Този път беше извадила уотърфордския му сервиз. Умееше да действа чисто и спретнато в кухнята, отбеляза Нейтън, докато тя прехвърляше пилето в сладко-кисел сос върху ориза. — Не ми остана много време за курабийки с късметчета, ала кейкът е почти готов. Във фурната е. — Облиза малко сос от палеца си и започна да сервира. — Хайде, не бива да изстива.

Вече му беше писнало от нея, но той седна. Човек трябва да се храни все пак. Наблюдаваше я, докато набождаше на вилицата си кубче пиле. Нищо не бе в състояние да наруши ритъма ѝ, нито пък толкова естествената ѝ самоувереност. Ще се погрижи за това, каза си Нейтън и я зачака и тя да седне.

— Днес говорих с леля ти.

— Наистина ли? С леля Адел? — Джаки прехвърли босия си крак през облегалката на стола. — Тя каза ли добри неща за мен?

— Горе-долу.

— Ти сам си си виновен — заяви Джаки и се зае с храната с удоволствието на човек, който обича да си хапва заради самата храна.

— Моля?

Тя опита резен бамбук.

— Сега слухът ще плъзне като горски пожар през лятото. Първо из целия род Линдстром, а после и в семейство Макнамара. Няма да подмине и О'Брайънови. Това е името на леля ми по бащина линия, след като се ожени. — Джаки загреба с вилицата си ориз с шафран. — Аз не мога да поема отговорността.

Той загуби нишката на разговора. Отново.

— Изобщо не разбирам какво се опитваш да ми кажеш.

— Говоря за сватбата.

— Каква сватба?

— Нашата. — Тя вдигна чашата си и отпи, а след това му се усмихна над ръба. — Какво ще кажеш за виното?

— Чакай малко. Какво искаш да кажеш с това, нашата сватба?

— Не искам нищо да кажа, нито пък ти. Само че леля Адел ще го разпространи. Двадесет минути след като сте говорили с нея, тя ще започне да цвърчи щастливо и да разправя за нашата любов на всеки, който няма нищо против да я изслуша. А хората се вслушват в думите на леля Адел. Не че разбирам защо. Пилето ти изстива, Нейтън.

Той остави вилицата и я погледна строго.

— Не съм й дал и най — незначителната причина да си въобрази, че между нас има нещо.

— Разбира се, че не си. — Очевидно на негова страна, Джаки стисна ръката му. — Единственото, което си казал на леля Адел, е, че живея тук. — Часовникът на печката звънна и Джаки скочи, за да извади кейка от фурната. Тъй като имаше нужда от малко време, за да помисли, Нейтън я изчака отново да седне.

— Обясних, че се е получило недоразумение.

— Тя чува само това, което й изнася. — Джаки лапна нова хапка. — Не се притеснявай, няма да настоявам да си държиш на думата. Мислиш ли, че съм сложила достатъчно джинджифил?

— Не съм давал никаква дума.

— Аз го знам много добре. — Тя го погледна съчувствено. — Не се оставяй на това да ти развали апетита. Аз сама ще се справя със семейството. Мога ли да ти задам един личен въпрос?

Той отново взе вилицата. Кой знае как, сам бе отворил вратата на къщата си и бе пропаднал в заешката дупка.

— Защо не?

— Имаш ли връзка с някоя жена? Не е необходимо да е нещо сериозно.

Харесваше й как Нейтън присвива очи. Имаше нещо в сивите му очи, истински сивите очи, което направо те прорязва.

Той се зачуди над пет-шест отговора, ала накрая реши да признае истината.

— Не.

— Много лошо. — Джаки смръщи за кратко чело, но след това лицето й отново се отпусна. — Можеш да ти помогна, ако имаше, ала май ще трябва да измисля нещо друго. Ще имаш ли нещо против, ако аз те зарежа заради един морски биолог?

Нейтън се разсмя. Сам не разбираше защо, но когато посегна към виното, устните му все още бяха извити в усмивка.

— Ни най-малко.

Тя не бе очаквала подобно нещо — че смехът ще го направи толкова привлекателен. Усети леко потръпване. Веднага разбра какво бе, наслади му се за миг, а след това го отхвърли. Не, това нямаше да стане. Изобщо нямаше да стане.

— Ти си приятен човек, Нейтън. Не всеки би го помислил, но пък и те не те познават, както аз те познавам. Ще ти сипя още пиле.

— Недей, аз ще стана.

Това бе незначителна грешка, която хората допускат всеки ден, когато влизат някъде едновременно и се сблъскват в претъпкания асансьор. Именно на такива дребни грешки рядко се обръща внимание и те скоро биват забравени.

И двамата се изправиха едновременно, и двамата посегнаха към чинията му. Ръцете им я хванаха едновременно и попаднаха една върху друга. Телата им се срещнаха. Той я прихвана за ръката, за да запази равновесие. Типичната бърза усмивка, последвана от забързано извинение, убягна и на двамата.

Джаки усети, че едва сдържа дъха си, а сърцето ѝ блъска забързано. Усещането не я изненада. Прекалено добре познаваше чувствата си, не се притесняваше от тях, ала остана изненадана. Дълбочината им я изуми. Докосването бе небрежно, по-скоро смешно, отколкото романтично, но тя се почувства така, сякаш цял живот го бе очаквала.

Щеше да запомни и усещането на ръката му, и на порцелана, както и топлината на тялото му, в момента, когато небрежно докосна нейното. Щеше да запомни изненадано подозрителния поглед в очите му, ароматът на подправки и вино. Щеше да запомни и тишината, неочаквано възцарилата се тишина. Сякаш светът съдържаше дъха си в този безкрайно дълъг миг. Един-единствен миг.

Какво, по дяволите, беше това? Първата и единствената смислена мисъл. Държеше я много по-здраво, отколкото трябваше, сякаш се уповаваше на нея, ала това бе пълна глупост. Колкото и да бе глупаво, не успяваше да си наложи да я пусне. Очите ѝ бяха толкова големи, толкова меки. Нима бе глупаво да вярва, че в тях има само честност? Усети отново онзи мирис, нейният мирис, същият като вечерта, когато влезе в спалнята си. Този мирис, мислеше си сега Нейтън, все още се усещаше, колкото и да бе невероятно, въпреки че Джаки се бе преместила в стаята за гости. Чу как си пое рязко дъх, а след това потръпна. Дали това не бе той?

Пожела я, толкова ясно и безпогрешно, колкото и всеки друг път, когато бе пожелавал някоя. Испита чувството само за момент, но то бе силно и завладяващо.

Отдръпнаха се едновременно, бързо, стреснато, както човек се отдръпва от неочаквано близнал го пламък. Тя прочисти гърлото си. Нейтън изпусна тихо сдържания въздух.

— Няма нищо — каза Джаки.

— Благодаря.

Тя се дръпна към печката, преди още да си бе поела свободно дъх. Загреба от пилето и зеленчуците и се запита дали да се впуска в такова приключение.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато я погледна, нещо се случи, нещо безумно, нещо, което тя не бе изпитвала никога преди. Сърцето ѝ препусна по-бързо, по дланите ѝ изби влага. И това само след един-единствен поглед. Очите му бяха станали толкова тъмни, толкова пронизващи. Когато я погледна, сякаш видя каква бе, каква би могла да бъде, каква искаше да бъде.

Беше смешно и глупаво. Та Джейк бе мъж, който в живота се уповаваше на пистолета, който вземаше каквото пожелае без съжаление и състрадание. Цял живот я учеха, че границата между доброто и злото се откроява ясно, че човек не бива да я пресича.

Убийството бе най-големият грях, непростим грях. И въпреки това той трябваше да убива и сигурно щеше отново да го прави. След като вече знаеше със сигурност, не биваше да изпитва нищо към него. Но не успяваше. А пък искаше. Трябваше.

Джаки се отпусна назад и се замисли над обърканите, противоречиви чувства на Сара към Джейк. Как би реагирала една млада жена, прекарвала дните си в уединение, едва на осемнадесет, когато до себе си има мъж, решен да се съобразява с правила, непонятни и неприемливи за нея? А и как би могъл мъж, видял и сторил всичко, което Джейк Редмън бе видял и сторил, да реагира на една невинна млада жена, отгледана в манастир?

Нямаше начин отношенията им да протекат гладко. Сигурно да се съберат заедно едва ли щеше да се окаже невъзможно, ала вероятно щеше да е безкрайно трудно. Два различни свята, помисли си тя. Две различни измерения за стойностното в живота, две противоположни амбиции. Колко трудно щеше да бъде преодоляването на такъв конфликт! Да не забравяме и престрелките, предателствата, отвлечането и отмъщението. Само така щеше да стане интересно. И въпреки наситеното действие и приключенията, Джаки прецени, че любовната история бе сърцето и душата на книгата ѝ. Двамата герои

щяха да се променят, да се допълват, да отстъпват един на друг и да правят компромиси, да се приспособят и намерят разрешение.

Едва ли Сара и Джейк щяха да разберат понятието емоционално обвързване или пък да се впуснат в равностойна връзка. Това бяха понятия от двадесети век. Курсът по въпросите и проблемите на съвременния брак бе осигурил на Джаки множество термини. Колкото и да се променяше светът, любовта си оставаше любов. Доколкото зависеше от нея, за Сара и Джейк имаше надежда. А това бе много повече, отколкото някои хора можеха да се похвалят.

Хрумна ѝ, че точно това искаше и за себе си. Надежда. Някой, когото да обича, който да отвърне на обичта ѝ, някой, с когото да гради планове за бъдещето. Не беше ли странно, че докато създаваше една връзка на хартия, бе започнала да мисли и за себе си?

Не търсеше съвършенство, не само защото то бе отегчително, но защото самата тя никога нямаше да успее да постигне съвършенството. Нито щеше да е необходимо, нито приятно, да се установиш с мъж, който е съгласен с всяка дума, която изречеш.

А някой по-дързък? Може би. Щеше да е забавно някой да идва и да си отива от живота ти с гръм и трясък, да ти носи росни рози и да ти подава шампанско. Това щеше да бъде чудесно, ала Джаки бе напълно убедена, че не би могла да се примири с непостоянството. Това не бе качеството, което ти трябва, когато молиш някого да изхвърли боклука или да отпусне канала.

Чувствителен? Тя прехвърли думата наум и си представи един приятен мил човек, който твори поезия. Очила с рогови рамки и меден глас. Чувствителният винаги ще разбира нуждите на жената и настроенията ѝ. Много би обичала един чувствителен мъж. Докато накрая чувствителността му щеше да я подлуди.

Страстен също би било добре. Някой, който да я преметне през рамо и да я люби до полуда в облените от слънцето поля. Но едва ли това щеше да бъде най-разумното, когато щяха да са вече на осемдесет.

Смешен, интелигентен, стремглав, на когото можеш да разчиташ.

Ето това е бедата, каза си тя. Сещаше се за десетки качества, които биха ѝ харесали у някой мъж, ала не успяваше да достигне до комбинацията, която да я грабне и впечатли. Въздъхна, подпря брадичка на юмука си и се загледа над пишещата машина през

прозореца. Може би все още не бе готова за годежен пръстен и за дървена ограда около къщата. Може би никога нямаше да е готова.

Не ѝ беше лесно да приеме тази мисъл, но истината бе, че си представяше как живее в необикновена малка къща близо до водата и описва любовния трепет на другите. Можеше да прекара дни наред в измислянето на герои и места, да се рови в градината и да си играе на леля с малките от рода Макнамара. Нямаше да е чак толкова зле.

Естествено, нямаше да се превърне в отшелник. Не че не харесваше мъжете. Всички онези, с които се бе сближавала, притежаваха поне едно от качествата, на които се възхищаваше. Беше държала на тях, беше им обръщала внимание, дори по малко ги бе обичала. Но пък тя лесно отдаваше любовта си, влюбваше се, после ги разлюбваше, ала сърцето ѝ оставаше ненаранено. Това съвсем не бе романс, мислеше си Джаки, докато се взираше в написаните редове. Истинският романс оставяше белези. Така и трябваше да бъде, щом любовта щеше отново да надигне глава, за да заличи и последните болезнени следи.

Господи, беше философски настроена, откакто започна да пише. Може би само така можеше да си обясни реакцията си към Нейтън.

Проблемът беше в това, че макар и да имаше усет към думите, а и винаги бе така, тя не можеше да открие подходящите изрази, за да опише един миг на кратко докосване.

Обладаващ, объркващ, възторжен, нараняващ. Беше всичко това, ала въпреки това не бе сигурна какво точно създаваха тези отделни части от цялото.

Привличане, това бе сигурно. Но пък Джаки го намираще за привлекателен дори когато ѝ се бе сторило, че халюцинира. Повечето жени намираха мургавите замислени и надменни мъже за особено привлекателни. Само Господ знаеше защо бе така. И все пак, онзи кратък момент, онова бързо докосване, бе много повече от едното привличане. Истината бе, че това не бе нищо. Тя го желаше по онзи всевластен, опияняващ начин, който можеш да изпиташ, след като си натрупал опит, с времето.

Познавам те, сякаш бе казало нещо в нея. Чаках те.

Той също бе усетил нещо. Сигурна бе. Може би ставаше въпрос за същото мигновено прозрение, за същото завладяващо желание. Каквото и да бе изпитал Нейтън, не му бе станало приятно, защото я

отбягваше внимателно вече цели два дни. Това съвсем не бе лека задача, тъй като живееха под един покрив, ала той успяваше.

Тя пък не можеше да се примири и намираше, че бе доста грубо да я остави цял един ден, за да излезе с лодката си, при това, без да я покани.

Може пък да искаше да премисли нещата. Джаки го бе преценила като мъж, който прехвърля и анализира причините за всяко нещо в живота си, включително и емоционалните увлечения. Това никак не бе добре, защото тя първа би заявила, че всеки има право на някои чудатости и странности.

Не бе необходимо Нейтън да се притеснява за нея, реши Джаки, докато потапяше парчетата сирене в готовата панировка. Не се интересувахе от флирта заради самия флирт, а това и не би могло да стане с такъв затворен особняк като Нейтън Пауъл. Ако се интересувахе, тогава той определено беше в беда. Тя се изкиска и пробва. Можеше да бъде изключително упорита и убедителна, когато си наумеше нещо. За негово щастие, вероятно за късмет и на двамата, Джаки бе прекалено вгълбена в писането и можеше да му отдели по някоя мисъл само от време навреме.

Въпреки това погледна часовника и отбеляза, че бе почти време за вечеря, а Нейтън още не се бе върнал. Проблемът си е негов, мислеше си тя, докато приготвяше сиренето. Беше се съгласила да готви, а не да му прислужва. Когато се прибере, да си направи сандвич. Това за нея нямаше никакво значение.

Надникна през прозореца, когато долови отвън мотора на някаква лодка, но когато тя отмина, Джаки се отпусна с едва доловима въздишка.

Не че мислеше за него, повтаряше си тя. Просто... Ами нали времето трябваше да минава. Не държеше особено на поканата му днес, защото така щяха да прекарат известно време заедно и да се опознаят по-добре. Не се чудеше що за човек бе, освен в интелектуално отношение.

Важното бе, че ѝ харесваше смехът му, когато си позволеше да се отпусне. Никак не бе важно, че очите му бяха тъмни и опасни в един миг, а в следващия ставаха вгълбени и чувствителни. Той бе просто един мъж, отдаден на работата и имиджа си, както и тя се бе отдала на своята работа и на бъдещето си. Не ѝ влизаше в работата, че Нейтън

изглеждаше по-напрегнат, отколкото би трябвало, и много самотен. Целта ѝ в живота не бе да го вади от самотата и да му помага да се отпусне и забавлява.

Целта ѝ, напомни си Джаки, бе да довърши романа, да го продаде и да се радва на признанието на романистка с публикувана творба. Каквото и да бе това признание. Изправи се на стола, изхвърли Нейтън Пауъл от ума си и се зае с работа.

Точно заради това бе тук, каза си Нейтън, докато обикаляше тесните безлюдни канали. Заради тишината и спокойствието. Не го притискаха никакви срокове, не се притесняваше за датите в договорите, не се налагаше да се чуди над непълните доставки, нито пък да дава обяснения на инспекторите. Слънце и вода. Не искаше да мисли за нищо, освен за тях.

Започваше отново да се чувства както трябва. Странно, ала никога преди не бе правил подобно нещо — да се качи на лодката и да изчезне за цял един ден. Може и да се беше съгласил на съквартирантка за няколко седмици, но това съвсем не означаваше, че трябва да е като вързан за къщата. Или пък за нея.

Не можеше да каже, че му бе много неприятно присъствието ѝ. Тя си спазваше своята част от уговорката. През повечето дни дори не я виждаше, освен в кухнята. Кой знае как стана така, че свикна с барабаненето ѝ по клавишите, което звучеше часове наред. Може и да пишеше детски стихчета, ала със сигурност го правеше с удивителна упоритост.

Всъщност имаше много неща, които не можеше да твърди за нея. Проблемът идваше с нещата, които можеше да каже.

Говореше прекалено бързо. Това може и да беше необикновено оплакване, но не и от мъж, който обичаше спокойствието и внимателно подредените последователни разговори. Когато разговаряха за времето, Джаки веднага спомена кратката си кариера на метеоролог и накрая заяви, че обича дъжда, защото миришел хубаво. Кой може да понесе подобна непоследователност на мислите...

Тя предугаждаше желанията му. Тъкмо започваше да му се струва, че му се пие нещо студено и в кухнята откриваше готов леден чай, или в същия момент Джаки му сипваше бира. Въпреки че все още

не бе споменавала нищо за курс по гадателство, него тези моменти го притесняваха.

Тя сякаш винаги се чувстваше добре. Не можеше да я вини, ала колкото по-свободна се чувстваше Джаки, толкова по-напрегнат ставаше той. Винаги бе в къси панталонки с леко горнище, не си слагаше грим, а косата ѝ се къдреше във всички посоки. Още малко и човек би могъл да я нарече мърлява, а това съвсем не бе приемливо. Нейтън предпочиташе добре поддържани, изискани жени, жени с блясък и стил. Защо тогава не можеше да спре да мисли за едно кльощаво създание без грим, което не полагаше никакво усилие да го привлече, освен да се хили?

Да не би защото бе различна? Той веднага отхвърли и тази мисъл. Нейтън бе човек, който предпочиташе удобствата, а това в повечето случаи означаваше познатото. А у Джаки нямаше абсолютно нищо познато. Някои биха го обвинили, че е твърде консервативен, но той смяташе, че има това право. Когато работата ти те отвежда в различни градове и страни и ти налага присъствието на различни хора и непрекъснати проблеми, то тогава заслужаваш нещо познато и улегнало в личния си живот.

Усамотение, тишина, една хубава книга, понякога приятна компания, за да пийнете по нещо, или за вечеря. Желанията му не бяха чак толкова екстравагантни. Джаклин Макнамара обаче бе провалила този план.

Не му се искаше да си го признае, ала започваше да свиква с нея. След само няколко дни компанията ѝ вече му се струваше нещо естествено. За един самотник това бе разтърсващо откритие.

Нейтън увеличи скоростта. Сигурно щеше да се чувства значително по-спокоен, ако беше невзрачна или скучна. За важни светски прояви предпочиташе изтънчени, уравновесени жени, но за у дома — за съквартирантка, поправи се твърдо той — за съквартирантка, щеше да е доволен и от някоя скучна.

Бедата бе, че колкото и тиха и незабележима да бе тя през по-голямата част от деня, не можеше да я пренебрегне с бързите ѝ разговори, очарователните слънчеви усмивки и ярки дрешки. Особено след като Джаки никога не си слагаше нещо, което да покрие повече от десет процента от тялото ѝ.

Сега може би, докато беше сам, с вятъра, който разрошваше косата му и галеше лицето му, можеше да си признае, че не му бе особено приятно, дето някой се бе настанил в неприкосновената му обител, ала въпреки това, тя беше... Ами забавна и приятна.

През последните няколко години не си бе позволявал кой знае колко забавления. Работата бе и все още си оставаше най-важното. Строенето, процесът на създаване, както и довършителните работи, поглъщаха почти цялото му време. Никога не се бе мръщил на отговорността, която поемаше. Ако някой го попиташе дали харесва работата си, щеше да го погледне доста особено и да отвърне „разбира се“. Иначе защо бе вършил тази работа?

Можеше дори да приеме определението посветен, но бе готов да склучи недоволно вежди, ако някой го наречеше вманиачен, въпреки че Нейтън беше тъкмо вманиачен. Представяше си съответната сграда наум, готова, завършена чак до последния детайл, ала не се възприемаше като човек на изкуството, когато работеше над чертежите. Бе професионалист, образован, с опит, нищо повече или по-малко.

Обичаше работата си и се смяташе за щастливец, че си бе избрал професия, за която притежаваше както умения, така и усет и обич. Имаше, разбира се, моменти на тежка, неприятна работа, налагаше си да се концентрира, измъчваха го главоболия от преумора, последвани от несравнима гордост. Нищо, съвсем нищо не му бе донесла тръпката, която усещаше, когато виждаше някоя от сградите си завършена.

Когато се потопеше в работата си, животът не можеше да му предложи нищо по-значимо. Нищо друго не бе в състояние да му донесе същата възбуда, същото очарование. Компанията на жени му бе приятна, но не познаваше нито една, която да го накара да остане буден цялата нощ, както ставаше, когато възникнеше някой инженерен проблем по сградата.

Освен, разбира се, ако не броеше Джаци. А тя просто не влизаше в сметката.

Присви очи на слънцето, а след това зави, за да усети топлината му в гръб. Все още беше намръщен.

Разговорите с нея бяха като кръстословици и той трябваше сам да открие подходящото понятие. Никой не го бе карал да мисли толкова усилено през последните години. Нестихващото ѝ ведро

настроение бе заразно. Беше глупаво да отрича, че не бе ял по-добре от детството си, а може би дори и тогава.

Имаше чаровна усмивка, помисли си Нейтън, докато се носеше по водните канали. А очите ѝ бяха толкова големи и тъмни. Тъмни, да, ала притежаваха някаква магия, илюзията, че изсветляват, когато се усмихне. А устата ѝ бе толкова широка, с плътни устни, винаги готови за смях.

Той си наложи да спре. Физическите ѝ качества нямаха абсолютно никакво значение. Наистина никакво.

Онзи момент, когато се докоснаха, бе случайност. А Нейтън просто влагаше в него прекалено много. Може и наистина да бе припламнала някаква искра. Това бе напълно естествено. Но определено не бе някакво силно привличане, както си въобразяваше. Не вярваше в такива неща. Любовта от пръв поглед бе просто удобство, използвано от романистите, обикновено от некадърните. Внезапната страст бе просто похот, на която ѝ бяха дали натруфено име.

Каквото и да изпитваше, ако изобщо изпитваше нещо, то бе неясно и временно, чисто физическа реакция, която лесно можеше да бъде потисната.

Той почти можеше да чуе как Джаки му се присмива, въпреки че бе съвсем сам край брега и наоколо нямаше абсолютно никой. Отправи се мрачен към къщи.

Вече се смрачаваше, когато тя чу лодката. Беше сигурна, че бе Нейтън. През последните два часа се бе напругала да чуе завръщането му и се бе настройвала. Първо усети облекчение. Не бе преживял някоя от онези ужасни катастрофи, които сама си бе въобразила. Не го бяха отвлекли за подкуп. Връщаше се жив и здрав. Прииска ѝ се да му прасне един право в устата.

Дванадесет часа, мислеше си Джаки, докато се гмуркаше в басейна. Нямаше го почти дванадесет часа. Този човек изглежда не даваше за никого и пет пари.

Тя, разбира се, изобщо не се бе притеснила. Бе прекалено заета със собствения си проект и затова само бегло се бе сещала за него — на всеки пет минути по веднъж през последните два часа.

Джаки замахна с ръце в свободен стил, за да изхаби част от насъбралата се енергия. Не беше ядосана. Дори не беше и леко

подразнена. Животът си беше негов и можеше да прави с него каквото пожелае. Нямаше да каже и дума. Нито една.

Направи двадесет замаха, след това приглади мократа си коса назад и се подпря с лакти на ръба на басейна.

— Да не тренираш за Олимпийските игри? — попита я Нейтън. Беше на няколко крачки от нея, стиснал чаша бистра газирана течност в ръка. Тя примига, за да се отърве от водата в очите си и се намръщи към него.

Беше в къси панталонки, внимателно изгладени, и поло с къс ръкав, което изглеждаше толкова спретнато и чисто, че може да бе извадено направо от опаковката. Това са то ежедневните дрехи на Нейтън Пауъл, помисли си заядливо Джаки.

— Не съм чула кога си се върнал. — Погледа към краката му, докато лъжеше. Каквото и да бе постигнала, тя никога не успяваше да лъже някого в очите.

— Не съм отсъствал кой знае колко дълго. — Джаки се подразни и той го усети. Достави му огромно задоволство. Забравил за правилото си да не си приказва с нея, Нейтън ѝ се усмихна. — А как мина твоят ден?

— Работих. — Тя се отгласна от стената и бавно заплува. На изток небето бе почти тъмно, ала последната слънчева светлина падаше в басейна и градината. Не се доверяваше особено на усмивката му в този момент, но откри, че ѝ харесва. Сигурно нямаше нищо досадно от мъж, на когото една жена би могла да се довери безрезервно. — А ти?

— Почивах си. — Най-неочаквано му се прииска да влезе в басейна при нея. Сигурно водата бе хладна и приятна; също като кожата ѝ. Може би имаше нужда да се топне, помисли си Нейтън, след като бе прекарал един горещ ден на лодката.

Докато се носеше по водата, Джаки не откъсваше поглед от него. Наистина изглеждаше отпочинал и спокоен, доколкото това бе възможно за него. Освен това откри, че бе от онези хора, за които да се чувстват напрегнати, бе нещо като задължение. Усмихна се и му прости също толкова бързо, колкото се бе ядосала.

— Искаш ли омлет?

— Какво? — Разсеяно отстъпи назад. Банският ѝ бе от две части с тънки лентички, които уж прикриваха по нещо. Водата и някаква

игра на светлината го правеше лъскав на фона на кожата ѝ. Колко много кожа се виждаше...

— Гладен ли си? Мога да ти направя омлет.

— Не, не, благодаря. — Отпи от напитката си, за да облекчи неочаквано изсъхналото си гърло, остави чашата на масичката и пъкна ръце в джобовете си. — Започва да става по-хладно. — Това бе най-доброто, което можеше да направи, каза си намръщено той, най-добре отново да започне някакъв незначителен разговор.

— На мен ли ми го казваш? — След като приглади отново косата си назад, тя се измъкна от басейна. Беше доста слаба, отбеляза Нейтън. От къде на къде такава слаба, направо кльоцава жена ще се движи толкова атлетично? В отмиращата светлина капките вода се бяха плъзнали по кожата ѝ като някакви дребни примитивни украшения.

— Забравих да си взема кърпа. — Джаки сви рамене и се изтръска от водата. Той преглътна и отклони поглед. Не беше много разумно да я гледа, особено пък след като забеляза колко лесно би било да дръпне тези тънки лентички от тялото ѝ и да се цопне във водата с нея.

— Ще вляза вътре — каза след малко Нейтън. — Имам доста четене да наваксам.

— И аз. Изчитам тонове уестърни. Някога пробвал ли си Зейн Грей или Луис Ламур? — Пристъпваше към него, докато говореше, и той остана като омагьосан от начина, по който водата се стичаше на капки и потъмняваше косата и клепките ѝ. — Страхотни са. Ще я внеса вместо теб.

— Няма нужда.

За втори път двамата посегнаха едновременно. За втори път пръстите им се докоснаха и се преплетоха. Нейтън усети как нейната ръка стисна по-здраво чашата. И тя също го усети. Трепването... Тази връзка, както той го нарече. Не си бе въобразил. Искаше да го избегне, затова пусна чашата и отстъпи. Затова и Джаки направи същото движение. Чашата се подхлъзна и се заклати заплашително на ръба на масата. И двамата протегнаха едновременно ръце, задържаха я, а след това се изправиха с чашата между тях. Щеше да е смешно, помисли си тя, ала успя само бързо и нервно да се засмее. В очите му забеляза същото, което чувстваше. Желание, разгоряло се, опасно и настъпателно.

— Май ни трябва хореограф.

— Аз ще я държа. — Гласът му бе напрегнат, докато се вглеждаха един в друг.

След като пусна чашата и му я остави, Джаки изпусна бавно и внимателно съдържания въздух. Взе решение бързо, тъй като бе убедена, че спонтанните решения са най-добрите. — Май ще най-добре веднага да приключим.

— С кое?

— С целувката. Много просто. Аз се чудя какво ли ще бъде, ти също се чудиш какво ли ще бъде. — Въпреки че гласът ѝ бе небрежен, тя навлажни устни. — Не мислиш ли, че и на двамата ще ни бъде спокойно, ако престанем да се чудим?

Нейтън отново остави чашата и я загледа. Това не бе романтично предложение, а напълно логично. Хареса му.

— Прекалено прагматично приемаш нещата.

— Понякога и на мен ми се случва. — Джаки леко потръпна на вече хладния въздух. — Виж, най-вероятно след това няма да го сметнем за нищо важно. Въображението подсилва цветовете. Поне при мен е така. — Усмивката ѝ се появи отново, бърза, зашеметяваща с малка трапчинка в самия ъгъл на устата. — Ти не си мой тип. Не че искам да те обидя. И искрено се съмнявам, че аз съм твоят.

— Не, не си — отвърна той, малко обиден.

Тя прие думите му с кимване.

— И така, да се залавяме с целувката и да си продължим постарому. Става ли?

Нейтън не знаеше дали не го бе направила нарочно, всъщност беше почти сигурен, че не бе, но бе успяла да нанесе пряко попадение върху мъжката му гордост. Беше толкова небрежна, толкова приятелски настроена. Естествено, че като го целунеше, за нея нямаше да има никакво значение. Все едно че замахваше, за да се отърве от някоя досадна муха. Да приключваме с целувката и да продължим постарому. Ще види той тази работа.

Изражението в очите му трябваше да я предупреди — това изражение, което все още наричаше погледа на Джейк. Може и да беше усетила заплахата, ала го осъзна твърде късно.

С една ръка обви врата ѝ и пръстите му се вплетоха в мократа коса. Докосването бе изненадващо, много интимно. Усети бърз и

внезапен инстинктивен подтик да се отдръпне, но го потисна. Джаки бе свикнала да се втурва във всичко с главата напред. Затова пристъпи крачка и наведе глава. Очакваше нещо приятно, топло, напълно обикновено. Не се случваше за пръв път в живота ѝ да получава повече, отколкото се бе надявала.

Заря. Това бе първият образ, който видя, когато устните му докоснаха нейните. Заря в необхватно множество цветове и неочакван оглушителен гръм. Винаги бе харесвала най-много гърмежите. Тихият ѝ шепот не бе протест, а израз на изненада и удоволствие. Прие това удоволствие и се облегна на него, за да му се наслади.

Усещаше мириса на вода, който се излъчваше от него, не хлорираната вода в басейна, а онази тъмната, вълшебната, която се изливаше в морето. Въздухът бързо изстиваше с падането на нощта, ала тя не усещаше хлад. Кожата ѝ бе топла, докато се притискаше в него и усещаше мекотата на полото, а след това и на ръцете.

Джаки бе очаквала този момент. Разбра го едва сега. Беше го очаквала години наред. Точно това.

За разлика от нея, Нейтън спря да мисли в същия момент — или поне така му се струваше. Тя имаше... Екзотичен вкус. Нищо в това красиво пленително тяло не го бе предупредило, дори не бе помислял за мляко и мед, затоплени със сладка подправка. Имаше вкус на пустиня, на нещо, което умирацията би изпил с наслада в своя въображаем оазис.

Нямаше намерение да ѝ го казва, в никакъв случай. Нямаше никакво намерение да позволява на ръцете си да пълзят така свободно по тялото ѝ. Кой знае как бе изгубил контрол над тях. С всяко докосване по влажната ѝ кожа той изпускаше и последната нишка самообладание.

Гърбът ѝ бе гладък, прав и примамлив. Нейтън спусна пръсти и усети как Джаки потръпва. Желанието отново го обзе и той притисна устни към нейните с нова сила, с повече настойчивост, отколкото смяташе. Пленяваше я. Тя нямаше нищо против. Когато усети въздишката ѝ, сърцето му заби още по-бързо.

Джаки се притискаше към него с отворена уста, изпълнена с готовност, тялото ѝ меко, но не отпуснато. Бе готова да се отдаде. Нейтън бе готов да се остави на изкушението.

Никога нямаше да забрави този момент, каза си тя, нито една мъничка подробност. Този наситен мирис на цветя, тихото жужене на насекомите, шумът от разбиващите се вълни наблизно. Никога нямаше да забрави тази целувка, започнала на смрачаване, продължила чак до среднощ. Ръцете ѝ се бяха вплели в косата му, на устните ѝ се появи усмивка, когато се отдръпнаха един от друг. Не бе никак притеснена от реакцията си и въздъхна дълбоко и доволно.

— Обичам изненадите — прошепна Джаки.

Той не ги понасяше. Сети се, че бе така и се отдръпна, преди да прокара отново ръка през косата ѝ. Беше удивен и вбесен, че ръката му трепери. Желаше чак до полуда това, което нямаше никакво намерение да направи свое.

— Сега, след като задоволихме любопитството си, не би трябвало да имаме други проблеми.

Очакваше да се ядоса. И това бе първото, което проблесна в очите ѝ, наистина бе само отблясък. Колко изразителни бяха, помисли си Нейтън и усети как нещо го пробужда, когато забеляза болката в тях. След това, болката, както и гневът изчезнаха и на тяхно място се появи веселост.

— Недей да бъдеш толкова сигурен, Нейтън. — Тя го погали по бузата, въпреки че ѝ се искаше да замахне с юмрук, и влезе в къщата.

Ще види той какво са проблеми, ще види, и още как, каза си Джаки, докато минаваше през френския прозорец и го затвори след себе си. И това щеше да ѝ донесе огромно задоволство.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Смяташе да посипе яйцата на очи с отрова. Според Джаки това си бе напълно справедливо. Ще слезе за закуска с хладен поглед и доволен от себе си. Дори можеше да си представи как ще е облечен — бежови памучни къси панталонки и светлосиня риза. И нито една гънка.

Тя щеше да се държи така, че с нищо да не събуди подозренията му, щеше да му сервира прекрасно приготвен канадски бекон, приятно препържен, яйца на очи и препечени филийки. Яйцата леко поръсени с цианид.

Той ще отпие от кафето. Обикновено Нейтън първо пиеше кафе. След това ще си нареже месото. И Джаки ще си сипе, така че нещата да изглеждат напълно нормални. Ще обсъждат времето. Усещаш ли, че днес е малко по-влажно? Може да завали.

След първата хапка яйца по челото ѝ ще избият студени капки пот, докато чака... И продължава да чака.

Само след броени секунди той ще се сгърчи на пода в отчаяни опити да си поеме глътка въздух, стиснал гърлото си. Очите му ще станат огромни от удивление, след това всичко ще му стане ясно, когато Джаки се изправи над него, предволна и усмихната. С последния си дъх Нейтън ще я моли за прошка.

Не, това не бе достатъчно хитро измислено.

Тя твърдо вярваше, че всичко на този свят се връща. Хората, които прощаваха и забравяха, лицата им озарени от блажена набожна усмивка, заслужаваха да бъдат прегазени. Не че Джаки не можеше да прощава дребните или несъзнателно нанесените обиди, но умишлените заслужаваха... Не, те направо плачеха за отплата.

Възнамеряваше да се погрижи Нейтън Пауъл да си получи заслуженото.

Каза си, че е студен като риба, че е безчувствен червей, пълен задръстеняк. Само че не вярваше на нито едно от тези определения. За свое неудоволствие трябваше да си признае, че у него бе открила и

състрадание, и честност, и справедливо отношение към нещата. Може да беше строг, ала в никакъв случай не бе бездушен.

Може би, само може би, тя бе търсила да открие прекалено много в целувката. Може би чувствата ѝ бяха по-близо до повърхността, отколкото при повечето хора, а не беше невъзможно той да не бе изпитал абсолютно нищо. Но Нейтън все пак бе изпитал нещо. Един мъж не прегръща жената така, сякаш всеки миг ще падне от ръба на висока скала, ако само се е подхлъзнал на равния тротоар.

Наистина бе почувствал нещо, а Джаки смяташе да се погрижи това чувство да се повтори и задълбочи. Така той щеше да страда и да се измъчва.

Докато смилаше пресните зърна кафе, тя си каза, че може да понесе да бъде отхвърлена. Изпита огромно удоволствие, докато смилаше зърната на прах. Именно моментите, когато някой те отхвърли, те правеха по-твърд и те караха да удвоиш усилията си. Истината бе, че не ѝ се бе случвало често, ала Джаки се смяташе за достатъчно толерантна, за да приеме подобно нещо.

Намръщи се, когато забеляза, че водата в чайника бе завряла. Не че очакваше мъжете да ѝ паднат в краката — но самочувствието ѝ бе достатъчно добро, за да очаква, че от време на време някой ще го стори. В никакъв случай не очакваше обещания за вечна любов и вярност само след една прегръдка, колкото и пламенна да бе тя.

Ала, по дяволите, между тях бе припламнало нещо специално, нещо рядко срещано, нещо, което дори би могло да се нарече прекрасно. Нейтън нямаше никакво право да го подмине със свиване на рамене.

Ще си плати той, мислеше отмъстително Джаки, докато заливаше смляното кафе с вряла вода. Ще си плати за това свиване на раменете, за престорената липса на интерес, и още повече, ще си плати заради неспокойната нощ, която тя бе прекарала, докато възстановяваше в съзнанието си всяка секунда в прегръдките му.

Колко жалко, че не бе една зашеметяваща жена, мислеше си Джаки, докато затопляше тигана. Наистина впечатляваща, с високи скули и тяло като на статуя, с дълбоки сини очи и порцеланово гладка кожа. Намръщи се за момент и се опита да се огледа в покритието от неръждаема стомана на абсорбатора. Образът ѝ бе размазан и неясен.

Само за опит прибра бузите си, а след това ги отпусна отново с въздишка.

След като външният ѝ вид не можеше да бъде променен, щеше да се погрижи да се представи по възможно най-добрия начин. Нейтън Пауъл, мъж от камък и стомана, щеше много скоро да лази в краката ѝ.

Чу го, че слиза, но не побърза да се обърне. Силно изрязаната блуза откриваше почти целия ѝ почернял от слънцето гръб. За пръв път от дни наред тя бе преровила запасите си от грим. Нищо очебийно, каза си. Само малко руж и перлени сенки, колкото да подчертаят очите.

Джаки обърна глава през рамо и дари Нейтън с една от най-чаровните си усмивки. В същия момент едва се удържа да не се размее на глас. Той изглеждаше ужасно. Колко жалко, нали?

Истината бе, че се чувстваше още по-ужасно, отколкото изглеждаше. Тя наистина се бе въртяла в леглото си цяла нощ, докато той се бе въртял и ругал в своето. От слънчевата ѝ усмивка му се прииска да оголи зъби и да изръмжи.

Само една целувка и нещата си продължаваха постарому, а? Искаше му се да я удуши. Нищо не беше постарому от мига, в който Джаки се натрапи в живота му. Доколкото си спомняше, не се бе усещал толкова напрегнат, и телом и духом, от тийнейджър, когато за щастие въображението му бе значително повече, отколкото опита. Сега обаче знаеше отлично за какво става дума и бе прекарал по-голямата част от нощта в мъчителни мисли.

— Добро утро, Нейт. Кафе? — Нейт? Нейт? Знаеше, че ще бъде прекалено болезнено ако започне спор, затова само кимна. — Горещо и прясно, точно както го обичаш. — Ако гласът ѝ можеше да бъде помил и сладък, сигурно щяха и крила да ѝ поникнат. — В менюто тази сутрин има канадски бекон с яйца. Всичко ще бъде готово и сервирано след само пет минутки.

Той изпи първата чаша. Остави я на плота и тя я напълни отново. Не беше пестила парфюма. Ароматът не беше нито наситен, нито тежък, ала тази сутрин му се стори малко по-тръпчив от обикновено. Да не забравиш, сякаш нашепваше парфюмът. Нейтън внимателно я огледа.

Наистина ли изглеждаше по-хубава, или само така му се струваше? Как бе възможно кожата ѝ винаги да изглежда толкова свежа, мека? Не можеше така, не беше честно косата ѝ почти винаги да

е чорлава, но пищна и красива, независимо дали бе готвила, или се бе излежавала на канапето.

Беше готов да се закълне, че никога не бе виждал друг човек да изглежда толкова жизнен, толкова свеж рано сутринта. Вбесяваше го това, че бе толкова ведра, докато на него му се струваше, че някой блъска в слепоочията му с гумен чук.

Колкото и да се стараеше да се въздържи, погледът му плъзна към устните ѝ. Беше се намазала с нещо, нещо, от което изглеждаха влажни и топли, точно както когато ги вкуси. Гадният басейн, помисли си той и се намръщи към нея.

— Днес ще дойде госпожа Грейндж.

— Така ли? — Джаки му се усмихна отново и започна да обръща порозовелия бекон. — Колко хубаво. Нещата наистина влизат в релси, нали? — Тя счупи яйце само с едната си ръка. — Тук ли ще бъдеш за обяд?

Когато падна в тигана, жълтъкът не се разля, а черупката бе равномерно разполовена. Хитра работа, помисли си Нейтън. Сигурен бе, че знае поне още милион хитрини.

— Тук ще съм целия ден. Трябва да проведе доста разговори.

— Добре. Тогава ще приготвя нещо специално. — Обърна се към него и го загледа с откровено любопитство. — Знаеш ли, Нейтън, изглеждаш малко уморен тази сутрин. Да не би да не си спал добре?

Каквото и да му струваше, нямаше да си позволи да изръмжи.

— Имах едни документи, които да приключа.

Джаки зацъка състрадателно, докато подреждаше закуската в чиния.

— Работиш прекалено много. Затова си толкова напрегнат. Трябва да пробваш йога. Медитацията и подходящите упражнения нямат равни на себе си, когато става въпрос човек да се отпусне.

— Работата ме отпуска.

— Това е всеобща заблуда. — Тя постави чинията пред него, а след това бързо заобиколи плота. — Истината е, че работата завладява ума ти и не ти позволява да мислиш за другите проблеми, ала не ги премахва. Трябва ти един хубав масаж. — Джаки започна да разтвива врата и раменете му, докато говореше, доволна, че в мига, когато го докосна, той се изпъна като пружина. — Един наистина добър масаж — продължи тя, докато пръстите ѝ натискаха и галеха, — отпуска и

ума, и тялото и намалява напрежението. Малко масажно олио, тиха приятна музика и ще спиш като бебе. Я, че тук в основата на врата имаш един истински възел.

— Добре съм — едва успя да промълви Нейтън. Само след минута бе готов да пречупи вилицата, която държеше, на две. Черна магия. — И никога не съм напрегнат.

Джак се намръщи за момент, вече загубила представа защо правеше цялото това упражнение. Той да не би да си вярваше, зачуди се тя. Сигурно. Когато един мъж е под непрекъснато напрежение, той очевидно го приема за нещо нормално. Когато усети, че сърцето ѝ трепва заради него, Джаки веднага се възпря.

— Нека просто да кажем, че има спокойни и спокойни хора. — Тя се съсредоточи над мускулите. — След като приключо, мускулите ти ще са като масло. Поне при мен е така. Имам страхотно масажно масло. Ханс се кълне в него.

— Ханс ли? — Защо му трябваше да пита, помисли си Нейтън, докато се отпускаше под умелите ѝ пръсти, колкото и да не му се искаше.

— Масажистът ми. Норвежец е и има ръце на вълшебник. Той ме научи на техниката.

— Сигурно — измърмори Нейтън, а Джаки се ухили широко зад гърба му.

Господи, кой би предположил, че има такива мускули? Та той чертаеше проекти и се разправяше с инженери. Тя не бе предполагала, че под консервативните ризи се криеха такива прекрасни форми. Снощи, когато я прегърна, бе прекалено зашеметена, за да забележи какво хубаво тяло имаше Нейтън. Джаки прокара длани по раменете му.

— Имаш страхотно тяло — каза му тя. — Моите далтоидни мускули са ужасни. Докато се занимавах с бодибилдинг, единственият резултат беше, че се обливах в пот.

Това вече бе прекалено. Още едно стисване с тези дълги подвижни пръсти и той щеше да направи нещо доста неудобно. Като например да се разхленчи. Вместо това Нейтън се обърна на стола и хвана ръцете ѝ в своите.

— Какво, по дяволите, се опитваш да направиш?

Джаки нямаше нищо против, че сърцето ѝ прескочи един удар. Всъщност усещането беше прекрасно. Въпреки това тя си припомни, че отмъщението беше първата част от работата ѝ.

— Само се опитвах да те накарам да се отпуснеш, Нейт. Когато си така напрегнат, не се отразява никак добре на храносмилането ти.

— Изобщо не съм напрегнат. И не ми казвай Нейт.

— Извинявай. Много обаче ти прилича, когато се появи този поглед в очите ти. Ето този поглед — поясни Джаки и щеше да посочи и с пръст, ако ръката ѝ не бе стисната в неговата. — Дето казва, че първо стреляш, а после задаваш въпроси.

Щеше да запази търпение. Той си каза да брои до десет, но едва успя да издържи до четири.

— Внимавай, Джак. Тук си на изпитателен срок. Най-добре да се откажеш от игричките, които играеш.

— Игрички ли? — Тя се усмихна, ала в очите ѝ за пръв път се появи намек за студенина. Кой знае защо, дори и това го привлече. — Нямам представа за какво говориш.

— Ами това, дете си го наклепала по устата си?

— Това ли? — Джаки нарочно прокара език първо по горната, а после и по долната си устна. — Жената има право да си слага по малко червило от време на време. Не ти ли харесва?

Нямаше никакво намерение да удостои този въпрос с отговор.

— А онова, с което си омазала очите си?

— Да не би в този щат употребата на грим да е забранена от закона? Наистина, Нейт — извинявай, Нейтън — ставаш глупав. Предполагам, не си въобразяваш, че се опитвам да те... Прелъстя? — Тя се усмихна отново, предизвиквайки го да каже нещо. — Човек би си казал, че голям силен мъж като тебе и сам може да се погрижи за себе си. — Хареса ѝ как очите му потъмняха. — Но щом това те възбужда, ще се постарая да не си слагам нищо на устата. По-добре ли ще бъде?

Гласът му беше толкова мек, толкова контролиран, че направо можеше да я заблуди, че все още владее положението.

— Хората, които прилагат мръсни номера, сами се озовават в калта.

— И аз така съм чувала. — Джаки отметна назад глава и го погледна изпод вежди. — Ала и аз, също като теб, мога да се грижа за себе си.

В този момент разбра, че го бе подценила. Сигурно съвсем малко, но подобни неточни преценки често се оказваха фатални. Погледът, който се появи в очите му, бе толкова дързък, толкова опасен, че сърцето ѝ прескочи един удар.

Джейк се бе появил отново и от пищова му се виеше дим.

Този път щеше да е нещо повече от целувка, независимо дали тя искаше, или не. Щеше да бъде точно както той пожелаеше и когато той пожелаеше. Нямаше да има празни приказки, нито пък щяха да помогнат омайващите усмивки.

Когато на вратата се звънна, никой от двамата не помръдна. Със силен тежък удар сърцето на Джаки заби отново. Беше спасена от звънеца. Щеше да се изкиска, ако не бе готова да се отпусне на земята.

— Това сигурно е госпожа Грейндж — заяви весело тя, една идея по-весело от нормалното. — А сега, би ли ми пуснал ръцете, Нейтън, за да мога да отворя вратата, докато ти довършваш закуската си.

Той я пусна, ала едва след като я накара да изстрада най-дългите пет секунди в живота ѝ, през които ѝ се струваше, че спокойно можеше да пренебрегне звънеца, за да довършат онова, което очите му ѝ подсказваха, че иска да направи. Без да каже и дума, Нейтън я пусна, а след това се обърна към плота. Беше жалко, че вече не му се пиеше кафе, а би предпочел нещо силно и замайващо.

Джаки се измъкна от кухнята. Надяваше се яйцата му да са напълно изстинали и да са станали на кора.

Госпожа Грейндж ѝ хареса. Когато Джаки отвори вратата, не бе съвсем сигурна как да подходи към огромната жена в пъстра рокля на цветя и гуменки до глезените. Госпожа Грейндж огледа Джаки с присвити воднистосини очи, стисна устни и каза само:

— Така, така.

Джаки разбра какво имаше предвид жената, затова се усмихна и ѝ подаде ръка.

— Добро утро. Сигурно вие сте госпожа Грейндж. Аз съм Джак Макнамара и на Нейтън му се налага да ме търпи няколко седмици, защото сърце не му дава да ме изхвърли. Закусвахте ли вече?

— Преди един час. — След като влезе, госпожа Грейндж остави огромна платнена чанта на пода. — Макнамара. Сигурно сте роднини с

онова нищожество.

На Джаки не й трябваха повече обяснения.

— Признавам веднага. Братовчеди сме. Той си замина.

— Още по-добре. — Госпожа Грейндж изсумтя и огледа хола. Въпреки че харесваше свежи цветя, беше решена да се въздържи от окончателна оценка. — И на теб ще ти кажа, каквото казах и на него. Не ходя да чистя на прасета.

— Правилно. — Усмивката на Джаки бе бърза и ослепителна. Ако милият братовчед Фред се бе опитал да очарова госпожа Грейндж, значи бе претърпял пълен провал. — Аз съм се настанила в стаята за гости, тази в синьо и бяло. Там работя, затова ако ми кажете с коя стая смятате да започнете, ще се преместя, за да не ви се пречкам. Смятам обядът да е готов към дванадесет и половина — продължи тя и на ум състави меню, с което огромното туловище на госпожа Грейндж да отслабне поне малко.

Госпожа Грейндж отново стисна устни. Много рядко се случваше работодателите да я поканят на обяд. В повечето случаи се отнасяха към нея любезно, но без да я забелязват и без да й обръщат никакво внимание.

— Аз съм си донесла сандвичи.

— Разбира се, ако ги предпочитате, ала се надявах, че ще седнете с нас. Ще бъда на горния етаж, ако ви потрябвам. Нейтън е в кухнята, а кафето е съвсем прясно. — Джаки се усмихна отново, упъти се към горния етаж и остави госпожа Грейндж да се заеме с работата си.

През цялата сутрин Джаки чуваше бръмченето на прахосмукачката и тежките тътнеци стъпки на гуменките на госпожа Грейндж, докато се движеше нагоре-надолу. Стана й приятно, когато разбра, че шумът и суетнята не й пречат да се съсредоточава. Според нея истинският писател трябваше да притежава достатъчно въображение, за да не се влияе от такива неща. Към обяд вече бе готова да изпрати Джейк и Сара на ново приключение.

Джаки реши за обяд да направи салата от грухана пшеница и магданоз. Пусна радиото, започна да танцува и да реже останалите съставки, припяваше си и се опитваше да си представи дали бе много трудно да избягаш на бандити. Когато Нейтън влезе, тя намали музиката, а след това остави купата на плота.

— Искаш ли айскафе?

— Чудесно. — Отговорът му бе небрежен, но той не сваляше очи от нея. Само една погрешна стъпка и бе готов да се спусне към нея. Не бе сигурен какво точно би могъл да нарече погрешна стъпка, нито пък какво точно щеше да направи, след като се спуснеше към нея, въпреки това бе готов.

— Може ли да ползвам телефона по-късно, ако нямаш нищо против, разбира се? Ако е с провинцията, ще го платя от моята кредитна карта.

— Добре.

— Благодаря. Май е време да започна да посявам семето, което ще предизвика падението на Фред.

Нейтън замря с вилицата в уста.

— Какво семе?

— Не ти трябва да знаеш. О, здравейте, госпожо Грейндж.

Подразнен от прекъсването, Нейтън се обърна към чистачката.

— Госпожо Грейндж?

— Сядайте тук — покани я Джаки, преди Нейтън да има възможност да продължи. — Надявам се това да ви хареса. Казва се табуле. Много е популярно в Сирия.

Госпожа Грейндж отпусна едрото си тяло на един стол и загледа подозрително купата.

— Нали няма разни измислени работи вътре?

— Не, разбира се. — Джаки постави чаша айскафе до купата. — Ако ви хареса, ще ви дам рецептата да я направите у вас. Нали имате семейство, госпожо Грейндж?

— Момчетата ми са вече големи. — Жената предпазливо опита първата хапка. Ръцете ѝ, отбеляза Джаки, бяха почервенели от работа. Не носеше и пръстени.

— Имате синове?

Госпожа Грейндж кимна и отново гребна салатата.

— Четирима. Двама са вече женени. Имам си три внучета.

— Три внучета! Това е чудесно, нали, Нейтън? Имате ли снимки? Жената отново загреба. Никога не бе опитвала подобно нещо. Не бе студено месо с ръж, въпреки че доста приличаше. Много вкусно.

— В чантата ми са.

— Ще ми бъде много приятно, ако ми ги покажете. — Джаки седна и чистачката остана между двама им с Нейтън. Той ядеше, без да

казва и дума, също като човек, настанен на официална вечеря при напълно непознати. — Четирима сина. Сигурно се гордеете с тях.

— Добри момчета са. — Едрото й строго лице поомекна. — Най-малкият е в колеж. Ще става учител. Той е умен, никога не ми е създавал грижи. Другите... — Тя се поколеба, след това поклати глава. — Така е с децата. Много хубава салата, госпожице Макнамара. Много.

— Казвайте ми Джак. Радвам се, че ви харесва. Искате ли още кафе?

— Не. Най-добре отново да се залавям за работа. Искате ли да занеса тези ризи на химическо, господин Пауъл?

— Много ще ви бъда благодарен.

— Ако няма да използвате кабинета си, ще отиде първо него да почистя.

— Много добре.

Тя се обърна към Джаки, очите й озарени от приятелско изражение.

— Не се притеснявай, че ще ми пречиш горе, мога да работя около тебе.

— Благодаря. Не се притеснявай. Аз ще вдигна. — Тя стана, за да събере купите, когато госпожа Грейндж излезе. Нейтън се намръщи над ръба на айскафето си.

— Какво става тук?

— Моля? — Джаки го погледна, докато прехвърляше останалата салата в по-малък съд.

— Тази работа с госпожа Грейндж. Какви ги вършеше?

— Обядвахме. Имаш ли нещо против да й дам останалата салата да си я занесе у тях?

— Не, нямам. — Той си извади цигара. — Ти обикновено с прислугата ли се храниш?

Тя го погледна и повдигна едната си вежда.

— Защо не? — Всички отговори, които му идваха наум, бяха надути и снобски, затова Нейтън просто сви рамене и си запали цигара. Джаки видя колко бе притеснен и не каза нищо повече. — Госпожа Грейндж разведена ли е, или е вдовица?

— Моля? — Той изпусна дима и поклати глава. — Аз пък откъде да знам? Как разбра, че е едно от двете?

— Защото говори за синовете и внуците си, ала не спомена нищо за съпруг. Следователно, елементарно, мой скъпи Нейтън, че просто такъв няма. — Накрая пъкна още един последен крутон в устата си. — Аз мисля, че е разведена, защото вдовиците обикновено продължават да си носят халките. Никога ли не сте говорили по този въпрос?

— Не. — Той се замисли, загледан в кафето. Кой знае защо, никак не му се искаше да си признае, че през петте, не, вече почти шест години, откакто жената работеше за него, не беше имал никаква представа, че има синове, при това четирима, дори три внучета. — Това не бе включено в характеристиката ѝ, а аз не исках да любопитствам.

— Пълни глупости. Всеки обича да говори за семейството си. Чудя се от колко ли време е сама. — Тя се зае с кухнята, повдигаше буркани, почистваше плотовете. Пръстените ѝ издаваха богатство, а ръцете ѝ разкриваха самоувереност. — Не мога да се сетя за нищо по-трудно от това, да отглеждаш сама децата си. Ти замислял ли си се?

— За какво да съм се замислял?

— За семейство. — Джаци си сипа още една чаша, за да я занесе горе. — Щом се сетя за деца, и се превръщам в традиционалистка. Бяла дървена оградка, гараж за две коли, каравана, ей такива неща. Учудена съм, че не си женен, Нейтън. След като ти самият си такъв традиционалист.

Той се намръщи, като я чу.

— Много добре усещам кога ме обиждат.

— Сигурно. — Тя докосна лекичко бузата му с върха на пръстите си. — Но няма защо да се срамуваш от това, че си традиционалист. Аз ти се възхищавам, Нейтън, честна дума. Има нещо много мило в мъжете, които винаги знаят къде са им чорапите. Когато се появи подходящата жена, ти ще си изключителната награда за нея.

Ръцете му обгърнаха кръста ѝ, преди да успее да се отдръпне.

— Някога да си ти чупили носа?

Изпълнена с възторг, Джаци му се усмихна широко.

— Досега не са. Искаш да се биеш ли?

— Защо не опитаме това?

Тя се озова върху него, докато той седеше на стола. Джаци загуби равновесие и трябваше да го стисне за раменете, за да не падне по очи. Не бе очаквала Нейтън да е толкова бърз, нито пък да постъпи точно

така. Преди да бе решила как да го отблъсне и дали изобщо да го отблъсква, устните му бяха върху нейните. Беше нажежена до червено целувка.

Нямаше представа защо го направи. Това, което наистина му се искаше да направи, това, за което копнееше, бе да я застреля. Естествено не можеше да направи подобно нещо, затова не му оставаше друг избор.

Вече не можеше да си обясни защо бе решил, че целувката ще бъде отмъщение. Тя не се съпротивляваше, макар и той да разбра от начина, по който пръстите ѝ се стегнаха, че бе била много по-изненадана от него самия.

По дяволите, та Нейтън не беше от мъжете, които подмятат жените насам-натам. Въпреки това за Джаки бе най-добрият вариант. Сякаш бе... Предопределено да се случи. Можеше да го обмисля часове наред и да разсъждава, докато накрая му станеше ясно. След това можеше да я докосне и да обвие всичко в логика.

Не я желяеше. Беше болен от желание по нея. Дори не я харесваше. Беше очарован от нея. Мислеше, че е луда. Започваше да се убеждава, че и той самият бе луд. Беше сигурен, че във всяко нещо има установен ред, някаква система. Докато не се запозна с Джаки.

Впи зъби в долната ѝ устна и чу тихия, приглушен стон. Очевидно животът не бе точно установена система.

Сама си го бе изпросила, каза си тя. И, слава Богу, беше си го получила. Мислите за отмъщение, как да го накара да страда и да се топи, изчезнаха от ума ѝ, когато се отдаде на целувката. Беше чудесно, сладко, разтърсващо, жарко, невероятно, точно както си бе представяла, че трябва да бъде при истинската целувка.

Вложи цялото си сърце, всичко от себе си. Този мъж можеше да я дари с обич, да я приеме. Не бе глупачка, нито пък някоя наивница. Усети у него нещо неизречено. Усещането бе невероятно, неповторимо, точно както го описват поетите, същото, заради което са се водели войни. Някои хора цял живот чакаха да го изпитат. А и не всеки успяваше да го открие. Джаки вече го познаваше, обви врата на Нейтън с ръце, готова да отдаде всичко от себе си. Никакви въпроси, никакви съмнения.

Нещо се случваше. Той го усети, някъде отвъд страстта, отвъд желанието. В него настъпи промяна, ново начало, някакво стремление.

Когато устните ѝ бяха върху неговите, когато тялото ѝ се разтапяше в прегръдките му, Нейтън можеше да мисли само за настоящия момент. Това бе лудост. Никога не бе мислил за днешния ден, без да предвиди какво ще бъде утре. Ала сега, в този момент, искаше единствено и само тя да е до него. Да я вкухва, хапка по хапка. Да я докосва и открива всяка извивка. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за нея.

Това бе лудост. Съзнаваше го, страхуваше се, дори докато я притискаше по-близо до себе си. Потъваше в нея. Беше невероятно еротично усещане, когато отпусна прегръдката. Трябваше да сложи край, на всяка цена, преди този заряд, който набъбваше в него, да е станал толкова голям, че да не може да бъде контролиран.

Дръпна я от себе си, наложи си да е твърд, смяташе дори да прояви жестокост. Ако му се усмихнеше, вместо да се свие, той знаеше, че бе готов да падне на колене. Знаеше, че трябва да ѝ каже, че всички уговорки отпадат, че е крайно време да си събере багажа и да си заминава. Само че не можеше да го изрече. Колкото и да си повтаряше, че иска Джаки да се махне от живота му, не можеше да ѝ го каже.

— Нейтън... — Възбудена, замаяна, вече влюбена, тя постави длан на бузата му. — Нека да освободим госпожа Грейндж за остатък от деня. Искам да съм с теб.

Думите заседнаха в гърлото му, облада го нов прилив на желание. Никога не бе познавал по-открита в чувствата си жена, по-откровена по отношение на желанията си. Джаки го плашеше до смърт. Остави си още един миг. Не можеше да си позволи гласът му да прозвучи несигурно или пък тя да забележи, че бе готов да ѝ се поддаде.

— Не прибързваш ли? — Сякаш целувката не бе нищо повече от една обикновена целувка, той я остави да стъпи на крака. Не бе усетил колко много топлина бе събудила в него Джаки, докато не спря да я докосва. — Едва ли една връзка е в твой интерес, или в мой, като се има предвид каква уговорка имаме. Въпреки това ти благодаря. — Тя пребледня и Нейтън разбра, че бе отишъл прекалено далече в стремежа си да не показва нищо. — Джаки, не исках да го кажа така, както прозвуча.

— Така ли? Както и да е. — Тя бе удивена, напълно слисана, че я заболя толкова много. Винаги бе мечтала да се влюби, дълбоко, сяпано,

красиво. Значи така се чувстват хората, помисли си, когато пристисна ръка към стомаха си. Нека това чувство да си остане само на поетите.

— Джак, чуй ме...

— Не, предпочитам да не те слушам. — Когато му се усмихна в този момент, той разбра колко специална бе била искрената ѝ усмивка. — Не е нужно да ми даваш обяснения, Нейтън. Беше само едно предложение. Аз би трябвало да ти се извиня, че ти се натрапих.

— По дяволите, не искам извинение.

— Не? Чудесно, защото сигурно щях да се задавя с него. Вече е крайно време да се залавям с работа, но да не пропусна. — Съвършено спокойна, тя взе чашата с айскафе и я изсипа в скута му. — Ще се видим на вечеря.

Работеше като полудяла и почти не забелязваше, че госпожа Грейндж се бе заела да смени чаршафите и да избърше прахта от мебелите. Беше удивена и бясна, че бе готова да се разплаче. Не че имаше нещо против да си поплаче. В някои моменти това дори ѝ бе приятно, отколкото една пиянска истерия. Но знаеше, че ако се поддадеше този път, нямаше да ѝ олекне.

Как бе възможно той да не притежава елементарна чувствителност, да реши, че тя му предлага просто секс, едно бързо търкаляне в сеното. И колко глупаво от нейна страна да реши, че бе влюбена.

За любовта бяха нужни двама. Знаеше го. Нима и в този момент не изливаше сърцето си в роман за чувствата и желанията на един мъж и една жена. Техните чувства не бяха породени от една целувка, а събудени с времето.

Това е тя, същата Джак, обвини се тя. Все още вярваше, че всичко в живота става лесно и безпроблемно. Имаше нужда някой да я скрита и си го беше получила. Ала заслужила или не, не ѝ ставаше по-малко унижително от това, че ударът бе нанесъл Нейтън.

Госпожа Грейндж прочисти гърлото си за трети път, докато потупваше възглавниците на Джаки. Щом тракането по пишещата машина спря, тя веднага взе думата.

— Бързо пишеш — подзе. — Секретарка ли си?

Нямаше защо да си изкарва мрачното настроение на чистачката, каза си Джаки и се насили да се усмихне.

— Не, всъщност пиша книга.

— Наистина ли? — Заинтригувана, госпожа Грейндж се приближи до края на леглото, за да подпъхне покривката. — Много обичам хубавите книжки.

Госпожа Грейндж бе първият човек, на когото Джаки казваше за писането си, и която не повдигна вежда и не погледна към тавана. Доволна от отговора ѝ, тя се завъртя на стола. По дяволите този Нейтън, помисли си. Джаклин Р.Макнамара бе дошла да пише книга и смяташе да го направи.

— Имаш ли достатъчно време, за да четеш?

— Това ми е любимото занимание, след като цял ден съм била на крак, да седна и да прочета нещо хубаво. — Госпожа Грейндж пристъпи към нея и почисти прахта от настолната лампа. — Каква книга пишеш?

— Любовен роман, исторически романс.

— Сериозно? Много ги обичам любовните романи.

— Всъщност това ми е първият. Около един месец правих проучвания и събирах информация, дати, ей такива неща, а след това започнах.

Жената плъзна поглед към пишещата машина, а след това отново към лампата.

— Сигурно е като рисуването. Не искаш никой да наднича, преди да си готова.

— Шегуваш ли се? — През смях Джаки подви крака под себе си. — Нямах търпение някой да прочете какво съм написала. — Стига да не е някой от семейството, помисли си тя и прехапа долната си устна. Вече бяха станали свидетели на достатъчно неща, които бе започнала, и така и останаха nedovършени. — Искаш ли да погледнеш първата страница? — Джаки вече я бе извадила от купчината и ѝ я подаде.

— Я да видя. — Госпожа Грейндж пое листа и го задържа далече от очите си, за да може да фокусира буквите. Четеше със стиснати устни и присвити очи. След малко въздъхна три пъти, но Джаки усети, че това бе смях. Нищо, абсолютно нищо не можеше да я зарадва повече. — Започваш доста гръмко, а? — В очите на госпожа Грейндж

личеше и възхищение, и одобрение, докато гледаше листа. — Само една престрелка може така да прикове вниманието.

— И аз така се надявах. Това естествено е работен вариант, ала върви бързо. — Тя си взе страницата и я загледа. — Надявам се да имам достатъчно, за да изпратя в издателството след около две седмици.

— С удоволствие ще я прочета цялата, когато приключиш.

— И аз — разсмя се Джаки и прибра първата страница на купчинката. — Всеки ден поглеждам колко съм написала и не мога да повярвам. — Малко колебливо постави длан върху работното си копие. — Все още не знам какво ще правя, когато я приключа.

— Ще трябва да започнеш нова, нали? — Госпожа Грейндж вдигна кутията с препаратите и излезе.

Тя, разбира се, беше права, каза си Джаки. Независимо дали печелиш, или губиш, животът не приключва с първия опит. Едва ли някой знаеше това по-добре от нея. Ако нещо се получеше, не биваше да го изоставяш. А когато нещо не ставаше, ако го искаш, трябваше да упорстваш.

Обърна се отново и се усмихна на наполовина напечатаната страница на машината. Чудесно можеше да приложи тази философия към писането. А след като вече я бе приела, можеше да я приложи и върху Нейтън.

ПЕТА ГЛАВА

Беше ядосан на себе си. Въпреки това беше много по-лесно и много по-удобно да насочи гнева си към нея. Не бе искал да я целува. Тя го бе принудила. В никакъв случай не искаше да я нарани. Тя го бе принудила. Само за няколко дни го бе превърнала в избухлив грубиян с прекалено силно либидо.

В действителност той бе много приятен човек. Сигурен бе в това. Да, можеше да бъде доста ограничен в мисленето си и често се проявяваше като нетърпящ възражения перфекционист по отношение на работата. Наемаше и уволняваше хора с непонятна бързина. Но това беше бизнес. В личния си живот не бе дал повод на никой да не го хареса.

Когато се срещаше с някоя жена, винаги се стараше да спазва правилата. Ако отношенията им се задълбочеха, и двамата бяха наясно с възможностите и ограниченията. Никой не би го нарекъл женкар.

Не че нямаше доста жени... Приятелки. Би било невъзможно един възрастен мъж, при това здрав и прав, да си живее без компания и обич. Ала, по дяволите, Нейтън бе този, който определяше всичко, имаше си начин как стават тези неща. Когато един мъж и една жена решат да преминат отвъд границите на приятелството, те трябва да подхождат отговорно, не просто с любов, но и с предпазливост. Когато това се случеше, ако изобщо се случеше, те създаваха помежду си хармония и разбирателство.

Да се натискат в кухнята, след като са хапнали салатата, съвсем не бе в представите му за разумна връзка между двама възрастни.

Ако това звучеше старомодно, значи и той беше старомоден.

Проблемът беше, че целувката пред кухненския плот бе означавала повече, бе го разтърсила повече, отколкото която и да било от внимателно предвидените му, обмислени и зрели връзки, които бе имал. А Нейтън не искаше такива забежки в живота си.

Не бе научил кой знае колко от баща си, освен как се връзва връзката, ала поне бе разбрал, че към една жена трябва да се отнася с

уважение, с възхищение и внимание. Той беше — винаги се бе държал — като джентълмен. Роза за съответния повод, леко докосване и известно ухажване.

Много добре знаеше как да се държи с една жена, как да проправи подходящ път за една бъдеща връзка, а също и как да я приключи без сцени и съжаление. Беше изключително внимателен да не допуска никоя прекалено близо до себе си, но за това си имаше добра причина. Другото, което бе научил от баща си, бе никога да не обещава нещо, което няма да изпълни, или да създава връзки, които смята да прекъсне. Гордееше се с това, че след като слагаше край на някоя връзка, двамата с жената си оставаха приятели.

Възможно ли бе двамата с Джаки да се разделят като приятели, като дори не бяха станали приятели? Така или иначе, Нейтън се смяташе за достатъчно умен, за да разбере, кога бе поставено началото на една връзка, ала бедата бе там, че с жена като Джаки тази връзка нямаше да приключи без сцени и обвинения. Краят, а той бе сигурен, щеше да бъде също толкова взривоопасен и алогичен, колкото и началото.

Той не харесваше буйни личности и холерични характери. Те пречеха на процеса на съсредоточаване.

Това, с което трябваше да се заеме, бе да се огледа — да започне подготовката за следващия си проект и да излиза. Бе посветил прекалено много време над проблемите и успехите при създаването на комплекса в Германия. Сега, макар че си беше вече у дома, не се бе насладил и на миг спокойствие.

Сам си бе виновен. Беше готов да си признае вината. На неканената му гостенка ѝ оставаше още седмица, нали така се бяха разбрали. След това си заминаваше. Заминаваше си и Нейтън нямаше и да се сети за нея. Е, поне бе сигурен, че щеше да си замине.

Тръгна към горния етаж с намерението да се преоблече и да се топне в басейна. След това чу смеха ѝ. Това вече бе лош късмет, предположи той, този примамлив смях. Чу я, че говори с приветливото си гласче и се спря. Вратата на спалнята ѝ бе отворена, а гласът ѝ прозвуча отново. Това не беше подслушване, каза си Нейтън. Все пак се намираще у дома си.

— Лельо Хонория, какво, за Бога, те накара да си помислиш такова нещо. — Отпуснала се назад на стола, Джаки стискаше

телефонната слушалка между рамото и брадичката, докато лакираше ноктите на краката си. — Разбира се, че не съм сърдита на Фред. Защо да съм му сърдита? Той ми направи такава невероятна услуга. — Тя топна четчицата в шишето с перлен черешов лак и заобяснява. — Къщата е великолепна, точно такава ми се искаше, а Нейтън, Нейтън е собственикът, мила лельо, да, той е истински сладур. — Джаки изпружи крак, за да огледа творението си. Докато се занимаваше с писане и готвене, през изминалата седмица не ѝ бе останало време да се погрижи за педикюра си. Колкото и да е заета, би казала майка ѝ, една жена винаги трябва да е свършена от главата до краката. — Не, мила лельо, нещата се подредиха чудесно. Нейт е малко нещо като отшелник, затова сме си само двамата. Аз му готвя. Миличкият, започнало е вече да му се появява шкембе. — Пред вратата Нейтън веднага сложи ръка на корема си. — Не, не, едва ли има по-сладък от него. Справяме се наистина чудесно. Все едно, че е един от чичовците ми. Между другото, и на него косата му е започнала да оредява като на чичо Боб. — Този път Нейтън вдигна и двете си ръце към косата. — Радвам се, че те успокоих. Не, на всяка цена да кажеш на Фред, че всичко тук е точно както трябва. Щях и сама да се свържа с него, но нямах представа къде се е покрил. — Последва кратко мълчание. Кой знае защо Нейтън усети някаква студенина. — Разбира се, мила лельо, Фред ми е ясен. — От коридора Нейтън долови приглушен глас и сподавен кикот. Тъкмо смяташе да продължи, когато гласът на Джаки зазвуча отново. — Лельо Хонория, за малко да забравя. Как му беше името на онзи агент по недвижими имоти, дето го използвахте за имота на Хокинс? — Тя протегна крака и се подготви да нанесе фаталния удар. — Ами то, мила лельо, все още е тайна, ала знам, че на теб мога да ти се доверя. Разбирам, че тук се продава един парцел, някъде към двадесет и пет акра. Малко по на юг, мястото се казва Шатърс Крийк. Да, доста ценно, нали! Както и да е... Нали няма да казваш на никого, обещаващ? — Джаки се усмихна и продължи да се лакира, спокойна, че бе получила уверенията на леля си. Обещанията на леля ѝ Хонория бяха също толкова несигурни, колкото и мокрият лак за нокти. — Разбира се, че знам. Но искам да ти кажа, че се предлага на възможно най-ниската цена, иначе не бих се заинтересувала. А и едва ли някой щеше да се интересува. Поне в момента си е благо. Хубавото, мило лельо е, че фирмата Алегъни, нали се сещаш, дето правят всички тези

страхотни курорти? Да, именно. Те също са се насочили към този парцел. Смятат да го пресушат и да направят някое напудрено местенце както в Аризона. Да, направиха истински чудеса наред пустинята. — Тя се заслуша в отговора, със страхотния си усет кога да пусне стръвта, и кога да дърпа въдицата. — Един приятел само ми намекна. Искам да го пипна бързо и след това ще го препродам на Алегъни. Приятелят ми пошушна, че са готови да платят три пъти по-висока цена от сегашната. Да, знам, че звучи прекалено добре, за да е истина. Да не си казала и думичка, мила лельо! Искам да видя дали ще успея да се оправя в сферата на недвижимите имоти, преди другите да са се усетили. — Джаци пак се заслуша и се зае да намазва трети пласт лак. — Да, сигурно ще е много вълнуващо и много скрито-покрито. Затова не искам да се замесвам с агенциите тук, във Флорида. Не, още нищо не съм споменала на мама и на татко. Нали знаеш колко много обичам изненадите. О, мила лельо, звъни се на вратата. Трябва да отворя. Поздрави всички. Ще ти се обадя. Чао! — Доволна от себе си, Джаци се протегна на стола и се завъртя. — А, здрасти, Нейтън.

— Нямам представа откъде си намираш такава информация — започна той, — ала освен ако не си решила да изгубиш още пари, мога да се поинтересувам за други места, да не е Шатърс Крик. Това са двадесет и пет акра помия и комари.

— Да, знам. — С лекотата на акробат тя вдигна крак така, че да духне на лакираните си нокти. Нейтън нямаше да се изненада ако си бе сложила петата зад ухото и му се бе усмихнала. — Освен ако много не греша, миличкият Фред ще бъде притежател на прекрасните комари до четиридесет и осем часа. — Джаци се усмихна на Нейтън и положи глава върху събраните си длани. — Според мен, когато отмъщаваш, трябва да се целиш там, където човека ще го заболи най-силно. При Фред най-болезненото място е портфейлът.

Впечатленият Нейтън направи още една крачка в стаята.

— Значи вече зася семето на падението му.

— Точно така, и също като бобеното стъбло на Джак, моите семенца ще избуят и дадат плод само за една нощ.

Нейтън се замисли. Това бе подъл номер, изключително подъл номер. Искаше му се сам да се бе сетил.

— А защо си сигурна, че ще се хване?

Тя продължаваше да се усмихва.

— Да се хванем ли на бас?

— Не — отвърна след минутка той. — Не, мисля, че не искам. Колко искат на декар?

— А, само две хиляди долара. Така на Фред ще му се наложи да моли, да вземе на заем или да открадне петдесетак без кой знае какви затруднения. — Най-сетне се отказа от трети слой лак и затвори шишенцето. — Аз винаги си плащам дълговете, Нейтън. Без изключение.

Той отлично разбра, че това бе предупреждение и прецени, че си го заслужава.

— Ако това ще те успокои, едва ли някога ще пийна айскафе.

Джаки небрежно кръстоса крака.

— И това е нещо.

— И косата ми не е оредяла.

Тя го погледна критично. Косата му си бе гъста, буйна и тъмна. Спомняше си съвършено точно какво бе усещането, докато я стискаше между пръстите си.

— Сигурно не е.

— И шкембе нямам.

Стиснала език между зъбите си, Джаки плъзна поглед към стегнатия му плосък корем.

— Все още нямаш.

— И не съм ти никакъв сладур.

— Ами... — Когато го погледна, в очите ѝ искреше смях. — Готин, тогава — по един доста сериозен и много мъжествен начин.

Нейтън отвори уста, готов да спори, но след това реши, че най-доброто решение бе да се откаже.

— Извинявай — само каза той, преди да бе сигурен, че искаше да каже именно това.

Погледът ѝ омекна, усмивката ѝ стана по-мила. Отмъщението ѝ отстъпи пред извинението.

— Сигурна съм, че го казваш искрено. Ти вярваш ли в новите начала, Нейтън?

Толкова ли било лесно! Трябваше да се сети, че тя не би създавала трудности.

— По принцип, да.

— Добре, тогава. — Джаки скочи от стола. Той отново впи поглед в краката ѝ, ала то си бе човещина. Тя му подаде ръка. — Приятели ли сме?

Много добре знаеше, че веднага би могъл да ѝ напише цял списък с причини защо това бе невъзможно. Вместо това постави длан в нейната.

— Приятели сме. Искаш ли да поплуваме?

— Да. — Беше готова да го целуне. Господи, как ѝ се искаше. Направи си забележка сама и само се усмихна.

— Дай ми пет минути, за да се преоблека.

Трябваше ѝ дори по-малко време. Когато пристигна, Нейтън тъкмо изплуваше на повърхността. Преди още да бе успял да се отърси от водата и да подсуши очите си, Джаки се гмурна до него. Изскочи като риба, главата ѝ отметната назад, така че косата ѝ бе плътно прилепнала.

— Здрасти.

— Много си бърза.

— Винаги. — Обърна се на хълбок и преплува половин дължина. — Много ми харесва басейна ти. Това бе основното, което ме привлече тук, да знаеш. Докато растях, винаги имахме басейн, затова нямаше да ми бъде приятно три месеца да остана без басейн.

— Радвам се, че съм ти доставил удоволствие — каза ѝ той, но не прозвуча саркастично, както бе намерението му. Тя се усмихна и се обърна по корем, а ръцете ѝ дори не образуваха вълнички на повърхността. — Доколкото разбирам, ти плуваш доста.

— Не колкото преди. — Сякаш без да полага каквото и да било усилие, Джаки се превъртя по гръб и продължи да се носи по повърхността. — Като тийнейджърка две години бях в отбора по плуване. Много се замислях за Олимпийските игри.

— Защо ли не се учудвам?

— Тогава се влюбих в треньора по плуване. Казваше се Ханк. — Тя въздъхна и затвори очи при този спомен. — След това вече не можех да се съсредоточа над формата си. Бях на петнадесет, а Ханк на двадесет и пет. Все си представях, че сме женени, а децата ни попълват цял отбор. Той пък се интересуваше единствено от задния ми замах. Винаги съм плувала много добре по гръб.

— Сериозно?

— Сериозно. Спечелих щатския шампионат на гръб. Както и да е, Ханк беше един и осемдесет и пет, с впечатляващи рамене. Винаги съм си падала по широките рамене. — Джаки отвори очи, за да го погледне. Без риза тялото му бе значително по-стегнато и хубаво, отколкото бе предполагала. — Твоите са много хубави.

— Благодаря. — Нейтън откри, че му бе приятно и спокойно да плува до нея.

— Освен това Ханк имаше най-красивите сини очи. Като небето. И аз си фантазирах какви ли не неща, свързани с тези очи.

Без всякаква причина Нейтън намрази Ханк.

— Само че той се е интересувал от теб заради замаха ти.

— Именно. За да го накарам да ме забележи, се престорих, че се давя. Представях си как ме измъква и ми прави изкуствено дишане уста в уста, докато най-сетне осъзнае, че лудо влюбен и не може да живее без мен. Откъде можех да знам, че баща ми си е избрал точно този ден, за да дойде да погледа тренировката.

— Кой би предположил?

— Знаех си, че ще ме разбереш. И така, баща ми скача в басейна, както си е с вълнения костюм с жилетка и с швейцарския часовник. Между другото, нито костюма, нито часовника се оправиха след това. Когато ме изтегли, аз вече бях в истерия. Някои от съотборниците ми решиха, че това е реакция след шока, ала баща ми ме познаваше прекалено добре. Преди да успее и звук да издам, вече не бях част от отбора и ме пратиха на тенис кортовете. С жена инструктор.

— Баща ти ми се струва доста разумен човек.

— Дж. Д. Макнамара е много проникателен. Никой не е бил в състояние да го баламосва. А Господ ми е свидетел, че доста пъти съм се опитвала. — Тя въздъхна и се отпусна във водата. — За него ще бъде страхотно удоволствие, когато му разкажа какви съм ги сътворила за Фред.

— Близка ли си със семейството си?

На Джаки ѝ се стори, но не беше съвсем сигурна, че в гласа му прозвуча тъга.

— Много. Понякога дори прекалено и сигурно затова все се лутам в някоя нова област. Ако татко си бе постигнал своето, щях да съм отдавна омъжена в Нюпорт за мъжа, който той щеше да ми е

избрал, щях да му гледам внучетата и да не се набърквам в никакви неприятности. Ти имаш ли близки тук, във Флорида?

— Не.

Този път вече нямаше никакво съмнение. Тази тема бе табу. Тъй като не искаше да го дразни отново, тя не настоя.

— Искаш ли да си направим състезание?

— Докъде? — Нейтън почти се прозя, докато питаше. Не си спомняше кога за последен път бе бил толкова спокоен.

— До края и после пак дотук. Ще ти дам преднина от три замаха.

При тези думи той отвори очи. Джаки замахваше с ръце по повърхността, а лицето ѝ бе на няколко сантиметра от неговото. Докато я гледаше, Нейтън реши, че може да я привлече към себе си и да плени устата ѝ за секунда. Състезанието, каза си той, бе много по-добра идея.

— Става. — Направи три отмерени замаха, а след това разбра, че покрай него преминава торпедо. Развеселен и предизвикан, Нейтън се втурна след нея.

Може и да бяха минали години, откакто бе била в отбора, ала след няколко метра той разбра, че тя не бе загубила борбения си дух. При някои жени, при повечето жени, Нейтън щеше нарочно да загуби, защото въпросната дама щеше да е наясно, че той губи нарочно.

Само че не бе никак склонен да загуби от Джаки.

Когато достигнаха стената и се обърнаха, бяха се изравнили. Не успя, както си бе представял, да я задмине. Дългите ѝ крака я тласкаха напред, а тънките ѝ ръце прорязваха водата с бързи точни движения. Постепенно Нейтън излезе малко по-напред, отначало само с един замах, после с още един, понеже ръцете му бяха по-дълги, а замахът по-силен. Когато достигнаха края, той бе само с една ръка преднина.

— Май съм загубила форма. — Леко задъхана, тя се подпря на лакти на корниза на басейна, отпусна буза на ръцете си и го загледа. Кожата му пролъскваше от водата, по мускулите на раменете му се стичаха капки. Една жена можеше да се остави на такива рамене и ръце, помисли си Джаки. — А ти си в добра форма, Нейтън.

— И ти. — Той също бе задъхан.

— Следващия път никаква аванта.

Нейтън се усмихна широко.

— Пак ще те бия.

— Може би. — Джаки прокара ръка през косата си и тя веднага зае форма, мокра и очарователна, около лицето ѝ. — А как си с тениса?

— Горещо-долу.

— Може и така да е. — Тя се изтегли навън, седна на самия край на басейна и отпусна крака. — А с латинския?

— Какво за латинския?

— Можем да си направим състезание по латински.

Той поклати глава и също се изтегли, за да седне до нея.

— Не знам нито дума латински.

— Всички знаят по малко латински. Корпус деликти или пък магна кум лауде. — Джаки се отпусна назад на лакти. — Не мога да разбера защо го наричат мъртъв език, при положение, че се използва всеки ден.

— Това е нещо, за което си струва да се замисли човек.

Та се разсмя. Не можа да се сдържи. Начинът, по който ѝ показваше, че я взима за луда, бе изключително странен. Когато очите му блестяха приятелски, а по устните му трептеше усмивка, Нейтън ѝ приличаше на човек, когото сякаш бе познавала цял живот. Или поне ѝ се искаше да го бе познавала.

— Харесвам те, Нейтън, наистина много те харесвам.

— И аз също те харесвам. Така ми се струва. — Не можеше да се въздържи да не ѝ се усмихне, както не можеше да откъсне поглед от нея, докато беше наблизо. Джаки те оплете. Когато си с нея, все едно, че се гмурваш в студено езеро в някой жарък ден. Това бе истински шок за тялото, но същевременно приятен.

Преди още да осъзнае какво прави, той се пресегна и бутна една непокорна къдрица зад ухото ѝ. Това не бе типично за него, Нейтън не докосваше току-така хората. Още щом пръстите му докоснаха бузата ѝ, той знаеше, че прави нова грешка. Как бе възможно да искаш още, след като не знаеш какво вземаш?

Понечи да се отдръпне, ала тя се приведе леко напред и взе ръката му в своята. Поднесе пръстите му към устните си с движение, което ѝ се стори напълно естествено и я удиви.

— Нейтън, има ли друга жена, от която трябва да се притеснявам?

Той не се отдръпна, макар и да съзнаваше, че трябва. Незнайно как пръстите му се бяха преплели с нейните и не искаха да се

отдръпнат.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти ми каза, че нямаш връзка, но се чудех дали няма някоя, защото не обичам да си съпернича, а и просто исках да съм наясно.

Нямаше никоя. Дори и да имаше, споменът за нея щеше да изчезне като дим. Точно това го притесняваше.

— Джак, ти правиш две крачки, докато аз съм все още на първата.

— Така ли? — Тя се размърда. Само едно незначително движение и устните им се допряха. Джаки не ги притисна към неговите, доволна, че усеща вкуса му. — И колко време ще ти трябва, за да наваксаш?

Нейтън не си спомни да се бе помръдвал, ала кой знае как ръцете му обрамчиха лицето ѝ. Усети как водата се превръща в пара по кожата му. Трябваше да е лесно, да няма никакви усложнения. Тя тръпнеше, той гореше от желание. Бяха двама възрастни, които разбираха правилата и рисковете. Нямаше обещания между тях, нито недоразумения.

Дори когато устните ѝ се разтвориха под неговите, дори когато Нейтън прие това, което Джаки му отдаваше, и закопня за нещо повече, той разбра, че тук няма да има нищо простичко и обикновено.

— Струва ми се, че не съм готов за теб — прошепна Нейтън, но я отпусна назад на бетонния под около басейна.

— Тогава недей да мислиш. — Ръцете ѝ го обгърнаха. Тя го бе чакала. Нямаше как да му обясни, че тъкмо него бе чакала цял живот. Всичко беше толкова лесно, толкова естествено, да го желяеш и да се отдадеш на това желание.

Някак си, дори още като момиче, Джаки си знаеше, че за нея ще има само един мъж. Нямаше представа кога и къде ще го намери, нито пък дори дали ще го намери. Ако не го намереше, щеше да живее сама и да се наслаждава на обичта на семейството и роднините. Тя никога не се бе задоволявала с второто най-хубаво.

Ала ето че той бе до нея, устните му притискаха нейните, тялото му я топлеше. Не ѝ се налагаше да мисли за утрешния ден, нито пък за следващата седмица, след като бе в прегръдките на мечтата си.

Това, което искаше, бе тук, сега. Обърна се към него, прошепна името му и се остави на удоволствието да усеща, че бе желана.

Джаки не беше като другите жени. Но защо? И преди беше изпитвал желание, беше се чувствал омаян, смутен и изпълнен с желание. Ала не и по този начин. Не можеше да мисли, когато бе близо до нея. Можеше само да чувства. Нежност, страст, разочарование, желание. Сякаш когато Нейтън я докосваше, разумът ѝ изчезваше и мястото му бе заето от чувства, най-обикновени чувства.

Нима тя бе във фантазиите на всеки мъж? Една щедра жена, изпълнена с желание, с нужди и копнежи също толкова силни, колкото и на мъж, жена, която нямаше задръжки, която не се преструваше. Искаше му се да повярва, че бе така. Искаше му се да повярва, че бе само това. Но съзнаваше, че има много повече. Кой знае как се бе оказало, че бе много повече.

Той губеше себе си, малко по малко, сантиметър по сантиметър. През целия си живот бе наясно накъде върви и защо бе поел тази посока. Не беше възможно, не беше правилно да си позволява — и на нея да позволява — да промени това.

Трябваше да го прекрати веднага, докато все още имаше избор, поне докато все още можеше да се преструва, че има избор.

Бавно и с много повече трудност, отколкото си бе представял, Нейтън се отдръпна от нея. Слънцето клонеше на запад, все още ярко, а лъчите му изпращаха отблясъци в косата ѝ. Това не бе просто кестеняво, там се смесваха десетки нюанси. Топли, наситени, богати. Също като очите ѝ. Също като кожата ѝ.

Наложи си да не вдига ръка към бузата, за да я докосне отново.

— По-добре да влезем вътре.

Джаки се топеше. Бе готова на всичко. Каквото и да поискаше от нея в този момент, щеше да му го даде без секунда колебание. Това бе силата на любовта. Тя премигна и се опита да се опомни. Ако изборът беше неин, само и единствено неин, щеше да остане в прегръдките му завинаги.

Само че Джаки не беше глупачка. Той не казваше да влязат, за да продължат започнатото, а за да го прекратят. Тя затвори очи и прие болката.

— Ти влизай. Аз ще постоя още малко на слънце.

— Джак...

Тя отвори очи. Нейтън с учудване забеляза спокойствието в тях. Отдръпна се, защото знаеше, че ако остане прекалено близо, ще я

докосне отново и въртележката отново ще го погълне.

— Не искам да започвам нищо, преди да ми е ясно как ще завърши.

Джаки въздъхна дълбоко, защото го разбра.

— Много лошо. Така пропускаш страшно много, Нейтън.

— Ала правя и по-малко грешки. Не обичам грешките.

— Това ли съм аз за теб? — В гласа ѝ прозвуча нотка на веселост и той почувства леко облекчение.

— Да. Ти беше грешка още от самото начало. — Нейтън отново се обърна към нея и забеляза, че тя го наблюдава, както бе забелязал че прави, когато готви нещо сложно. — Знаеш, че ще бъде най-добре да не оставаш тук.

Джаки повдигна едната си вежда. Това бе единствената промяна в изражението ѝ.

— Гониш ли ме?

— Не. — Каза го прекалено бързо и се прокле. — Би трябвало, но май не мога.

Тя положи внимателно длан на рамото му. Той отново се бе стегнал.

— Ти ме желаеш, Нейтън. Толкова ли е страшно?

— Аз не вземам всичко, което искам.

Джаки се намръщи за момент, замислена над думите му.

— Не, не би го направил. Прекалено разумен си. Това е едно от нещата, които най-много харесвам в теб. Ала, в края на краищата, ще ме направиш твоя, Нейтън. Защото у нас двамата има нещо предопределено. И двамата го знаем.

— Аз не спя с всяка жена, която ме привлича.

— Радвам се, че е така. — Тя се изправи, сви колене и ги обгърна с ръце. — Подобно нещо може да се окаже прекалено опасно. — Обърна глава и го погледна. — Да не би да си мислиш, че лягам с всеки, който накара кръвта ми да кипне?

Неспокоен и несигурен, той помръдна рамене.

— Не те познавам достатъчно добре, нито пък начина ти на живот.

— Точно така. — Джаки обичаше справедливите разрешения на нещата. — Тогава да приключим със секса. Той убива до някъде блясъка на романтиката, но така е най-разумно. Аз съм на двадесет и

пет и съм се влюбвала и съм разлюбвала безброй пъти, въпреки че никога с никого не съм се задържала. Нейтън, може и да не ти се стори приятно, ала не съм девствена. — Когато той поклати глава и я отпусна на гърдите си, тя го погали по рамото. — Шокиран си, нали? Признавам си, че съм спала с мъж. Всъщност, с двама. Първия път беше на двадесет и първия ми рожден ден.

— Джак...

— Знам — прекъсна го тя и махна с ръка. — В наше време и на тази възраст беше малко късно, но аз не обичам да следвам тълпата. Бях луда по него. Можеше да цитира Йейтс.

— Това обяснява нещата — измърмори Нейтън.

— Знаех си, че ще ме разбереш. След две години започнах да се занимавам с фотография. Черно-бели снимки. Много езотерични. Тогава се запознах с един мъж. Черно кожено яке. Намръщен красавец. — В очите ѝ пламтеше веселост, не чувства. — Той се премести да живее при мен и все си седеше красив и апатичен. Само след две седмици открих, че нямам никакво намерение да изпадна в депресия. Поне се сдобих с прекрасни снимки. След това не се появи никой, който да накара сърцето ми да трепне. Докато не се запознах с теб.

Нейтън все още седеше и се чудеше защо бе доволен от факта, че в живота ѝ бе имало само двама важни мъже. И защо ли ревнуваше и от двамата. След малко отново вдигна поглед към нея. Светлината се бе променила. Кожата ѝ изглеждаше топла и примамлива.

— Не мога да преценя дали не притежаваш никакво притворство или просто си по-хитра от всички, които познавам.

— Не е ли чудесно, когато трябва да се почудиш над нещо? Сигурно тъкмо заради това се заех да пиша. Можеш да повтаряш „чудя се“ от сутрин до вечер. — Джаки замълча за момент. Тя не бе от хората, които се чудеха дълго. — Нейтън, има още нещо, над което трябва да помислиш. Влюбена съм в теб. — След като му го каза, Джаки стана, почувствала, че така бе най-добре и за двамата. — Не бива да се притесняваш — каза тя, когато забеляза, че той продължаваше да седи шокиран. — Просто не ми е приятно, когато хората се преструват. За хубави неща. Май наистина ще вляза, за да се преоблека и да се заема с вечерята.

Остави го сам. Нейтън се запита дали друг би могъл толкова небрежно да пусне бомбата, след което да се оттегли без дори да

погледне какви щети са нанесени. Джаки обаче можеше.

Той се намръщи и се загледа как слънчевите лъчи се превръщаха в диаманти там, където докосваха водата. На север минаваше лодка. Чуваше приглушеното бръмчене на мотора ѝ. Във въздуха се носеше аромат на пролет, на уханни цветя и прясно окосена трева. Дните ставаха по-дълги, а вечерите задържаха дневната топлина.

Това бе животът. Той продължаваше. Имаше си установен ред.

Тя бе влюбена в него.

Това бе пълна глупост... Ала защо тогава не се изненада? Такава си беше по природа, реши Нейтън. Той самият не използваше думата любов с лека ръка, докато Джаки бе много по-небрежна с думите и чувствата.

Дори нямаше представа какво означава любовта за нея. Привличане, обич, искра. Това би било повече от достатъчно за повечето хора. Тя бе непостоянна. Нима не му каза сама, че се бе влюбила и бе разлюбила безброй много пъти. Това за нея бе само още едно приключение.

Нали точно в това искаше да повярва. Ако беше така, защо тогава тази мисъл го разгневи?

Защото не искаше да бъде още едно приключение за нея. Не и за нея. Не желаше Джаки да се влюбва в него... Но ето че това се бе случило и Нейтън искаше нещо истинско.

Той се изправи и тръгна към водата. Преди живота му си вървеше гладко, също като спокойния канал, който се вливаше в морето. Точно това искаше Нейтън и точно това получаваше от живота. Нямаше никакво време да се занимава с импулсивни жени, които говореха за любов и романтика.

Някой ден в бъдещето и на това щеше да му дойде времето, когато се появеше подходящата жена. Някоя разумна и изискана, която щеше да прилича повече на една прекрасна мебел, отколкото на съпруга.

Тя го объркваше, осъзна той, и не му беше никак приятно. Нямаше право да му разправя, че е влюбена в него, да го кара да си мисли, че може би, само може би, чувствата му...

— Не. — Нейтън се възпря, обърна се и се намръщи по посока на къщата. Та това бе пълен абсурд, дори да си го представи и за момент, че можеше да е влюбен в нея. Та нали почти не я познаваше,

нали непрекъснато го дразнеше. Ако усещаше някакво привличане, то се дължеше на това, че беше много привлекателна. А той така бе погълнат от работата в Германия, че не бе имал време да обърне внимание на мъжките си нужди.

По дяволите, това си бе лъжа. Отвратен, Нейтън отново се обърна към водата. Изпитваше нещо към нея. Не бе сигурен какво, нито пък защо, ала го усещаше. Искаше нещо повече, отколкото да се потъркаля в леглото с нея и да задоволи желанията си. Искаше да е с нея, да я прегръща, да остави очарователния ѝ глас да притъпи напрежението му.

Но това не беше любов, каза си той. Нейтън просто държеше на нея. А това бе приемливо. Човек държи на дадена жена, без да си е загубил ума по нея.

Ала не и когато става въпрос за жена като Джаки.

Прокара ръка през косата си и се упъти обратно към къщата. Нямахте да говорят по този въпрос, не сега, нямахте да го обсъждат и по-късно. Каквото и да му струваше, той смяташе да се върне към нормалния си живот.

Каза си, че това бе бягство, проява на малодушие, да се промъкне през задната врата, за да я избегне.

ШЕСТА ГЛАВА

Джаки не се срамуваше, че бе разкрила на Нейтън чувствата си. Не искаше да си върне думите назад. Едно от убежденията ѝ беше, че няма смисъл да премисляш вече взетото решение.

Както и да е, и да си върнеш думите, и да съжаляваш за тях, нямаше да промени факта, че това бе самата истина. Нямаше намерение да се влюбва в Нейтън, което правеше нещата още по-хубави и значими. В други моменти в живота си, когато се запознаеше с някой и преценеше, че той може да е отреденият ѝ от съдбата, тя си налагаше да се влюби.

С Нейтън любовта я споходи внезапно, без да се замисля и да планира. Просто се бе случило, както винаги тайно се бе надявала, че ще стане. В сърцето си знаеше, че не можеш да планираш любовта, затова бе започнала да вярва, че никога нямаше да я изпита.

Той не бе идеалният за нея, поне не си го бе представяла така. Дори и сега Джаки не бе сигурна, че Нейтън притежаваше качествата, които тя одобряваше в мъжете.

Но това нямаше никакво значение, защото го обичаше.

Нямаше нищо против да му даде време — няколко дни, дори седмица — за да ѝ отвърне по начина, по който сметнеше за необходимо. Колкото до нея, не изпитваше никакво съмнение, че нещата щяха да се подредят от само себе си. Обичаше го. Съдбата се бе намесила в лицето на братовчеда Фред и ги бе събрала. Може би Нейтън все още не го бе разбрал. Докато разбиваше яйцата за суфле, Джаки се усмихваше. Всъщност беше сигурна, че Нейтън все още не го бе разбрал, ала тя бе тъкмо това, от което той се нуждаеше.

Когато един мъж разсъждаваше логично, консервативно и — ами, да, дори малко задръстено — той имаше нужда от любовта и разбирането на жена, която не притежава нито едно от тези качества. А същата тази жена — тя самата, поне в този случай — щеше да обича мъжа, Нейтън, защото той си бе такъв. Щеше да приеме особеностите

му за приятни, но в същото време нямаше да му позволи да се превърне в някой досаден сухар.

Много ясно се представяше как щяха да протекат нещата при тях в идните години. Щяха да се сближават все повече и повече и да проявяват разбиране един към друг, дотолкова, че всеки щеше да разбира какво мисли другият. Нямаше да е възможно винаги да мислят еднакво, ала щяха да се разбират. Нейтън щеше да чертае, щеше да има оперативки, докато Джаки щеше да пише и от време на време да прескача до Ню Йорк, за да обядва с издателя си.

Когато се налагаше да пътува по работа, тя щеше да го придружава и да му помага и подкрепя в работата, както и той щеше да ѝ помага в нейната. Когато му се налагаше да наглежда изграждането на някой от обектите си, Джаки щеше да се занимава с проучвания.

И така, докато се появяха децата. Тогава, в продължение на няколко години, и на двамата щеше да им се наложи да са по-близо до дома, за да се грижат за семейството. Тя не искаше да си представя дали щяха да са момчета, или момичета, нито пък какъв щеше да бъде цветът на косите им, защото най-ценните неща трябваше да бъдат изненада. Но Джаки бе сигурна, че Нейтън щеше да бъде мек като памук, когато се появяха децата.

И тя щеше да е до него, винаги, да разтрива раменете му, за да разсейва напрежението, да го кара да се размее, когато го обхванеше някое от мрачните му настроения, да наблюдава как се разраства геният му. С нея той щеше да се усмихва повече. С него Джаки щеше да стане по-постоянна. Щеше да се гордее с него, а Нейтън — с нея. Когато тя спечелеше награда Пулицър, щяха да изпият едно великолепно шампанско и да се любят цяла нощ.

Всичко бе съвсем просто. Единственото, което сега трябваше да направи, бе да изчака, за да разбере той колко прости бяха нещата.

Тогава телефонът звънна.

С купата, стисната в сгъвката на лакътя, Джаки пое слушалката от стената.

— Ало.

След кратко колебание прозвуча приятен глас.

— Да, това домът на Пауъл ли е?

— Да. Мога ли да ви помогна?

— Бих искала да говоря с Нейтън, ако обичате. Обажда се Джъстин Честърфийлд.

Името ѝ не беше непознато на Джаки. Всъщност тя знаеше коя е. Джъстин Честърфийлд, наскоро разведената любимка на светските хроникьори. Името ѝ отваряше вратите в Бриджпорт, Монте Карло и Сент Мориц. В подходящия сезон, разбира се. Джаки вярваше в шестото чувство, ала в момента изобщо не обърна внимание на това, което я обзе.

Изкушаваше се да затвори, но реши, че това едва ли щеше да реши нещо.

— Разбира се. — Майка ѝ щеше да е очарована от внимателно изречения отговор. — Само да проверя дали е свободен, госпожо Честърфийлд.

Беше смешно да ревнува от глас по телефона. Освен това тя не бе способна на чувството ревност. Въпреки това изпита огромно удовлетворение, когато се изплези на слушалката, преди да отиде да намери Нейтън.

Тъй като той тъкмо слизаше по стълбите, не ѝ се наложи да го търси.

— Търсят те по телефона. Джъстин Честърфийлд.

— Така ли? — Почувства се гузен, въпреки че сам не разбираше защо. Защо наистина да се чувства гузен заради обаждането на стара приятелка? — Благодаря. Ще говоря от кабинета.

Джаки не остана в хола. Не беше нарочно. Как да се въздържи, след като коляното я засърбя и тя остана, за да се почеше, когато Нейтън влезе в кабинета и пое слушалката.

— Джъстин, здравей. Преди няколко дни. Нова икономка? Не, това беше... — Как би могъл той или който и да било друг да обясни Джаки? — Всъщност щях да ти звънна. Да, за Фред Макнамара.

Когато реши, че ако продължи да се чеше, ще ѝ потече кръв, Джаки се върна в кухнята. Щом влезе, веднага впи поглед в телефона. Колко щеше да е лесно да вземе слушалката, много бавно, много тихо, единствено за да провери дали Нейтън все още говори. Пое я леко и много внимателно и я поднесе към ухото си. След това изломоти някаква ругатня и я стовари върху вилката. Шумно.

Не се интересуваше какво ще каже той на тази жена. Вече си бе създавала мислен портрет на Джъстин. Нека Нейтън сам да ѝ обясни как

така при него живее друга жена. Идеята ѝ се стори доста смешна и тя увеличи радиото и запя с него.

С неподправеното удоволствие на жена, която обича да готви, продължи да разбива суфлето. Нямахме никакво намерение да блъска шумно съдовете и тиганите в кухнята. Джаки много добре знаеше как да се контролира. Не че ѝ беше навик, ала знаеше как. Това бе само едно телефонно обаждане, нищо повече. Доколкото Джаки знаеше, тази жена се бе обадила на Нейтън, за да набере още един човек за благотворителното си събиране. Или пък искаше да го помоли да ѝ преобзаведе жилището. Имаше десетки напълно невинни и съвсем логични причини, поради които Джъстин Честърфийлд можеше да се обади на Нейтън.

Това бе, защото искаше да го спипа в ноктите си, мислеше си Джаки и в яда си пресипа сместа за суфлето в съда за печене, без да капне и една капчица отвън.

— Джаки?

Тя се обърна, усмивката ѝ внимателна, също като пресилването на сместа.

— Всичко готово ли е? Поприказвахте ли си с Джъстин?

— Исках само да ти кажа, че ще излизам, затова не се притеснявай да приготвяш вечеря.

— Ммм... — Тя бе поставила краставицата върху дъската за рязане и с отмерени бързи замахвания на ножа я превръщаше на кръгчета. — Чудех се дали Джъстин приключи наскоро втория — не, май беше третия — развод.

— Трети, доколкото знам. — Той се поколеба за момент, облегна се на рамката на вратата, загледан в смъртоносната точност, с която Джаки боравеше с ножа. Ревност, каза си Нейтън без капка колебание. Имаше една ревнива жена пред себе си, въпреки че вината съвсем не беше негова. Той отвори уста, но след това веднага я затвори. Може и да беше смешно, ала може би беше за добро, ако тя си мислеше, че двамата с Джъстин имат връзка. — Ще се видим по-късно.

— Приятно прекарване — каза Джаки и заби ножа в дъската с демонстративен замах.

Тя не се обърна, нито пък спря равномерното кълцане на краставицата, докато не чу входната врата да се затваря. Издуха косата

от очите си и изсипа сместа за суфлето в мивката. Щеше да си направи хотдог.

Беше приятно да се заеме отново с работата си, да чуе приглушеното бръмчене на пишещата машина. От огромна помощ беше развитието на новата героиня. Джъстин — ала нека да я наречем Карлота — беше леденостудената, изобретателна, надута мадам от местния бордей. Сърцето ѝ бе от стомана, както и косата. Това бе жена, която използваше мъжете също като чиповете за покер.

А Джейк си беше просто един мъж и също бе завладян от нея. Но Сара ясно виждаше какво представлява тази жена и разбираше, че Джъстин — Карлота — не е само това, което се показва на повърхността.

Уплашен от разгарящите се към Сара чувства, Джейк започва да проявява интерес към Карлота. Мръсницата. Накрая Карлота щеше да го предаде и това предателство за малко да струва живота на Сара, ала за момента Сара трябва да се справи с факта, че мъжът, в когото е влюбена, се обръща към друга жена, за да се освободи от натрупалата се страст.

Джаки би предпочела да създаде една трътлеста Карлота, загубила вече чара си. Дори си поигра с една брадавица. Добре, де, малка брадавичка. Но една грубовата жена нямаше да е от полза нито за образа на Джейк, нито за книгата като цяло. Джаки скъса тази първа страница и се зае сериозно за работа.

Карлота беше очарователна. По един студен пресметлив начин. Джаки бе виждала снимка на Джъстин достатъчно често и можеше да я опише. Бледа, слаба, с ясносини очи също като планинско езеро и тънка, почти детска уста. Тънка изваяна шия и пшениченоруса коса. Тя имаше високи ясно изрязани скули и крака на балерина. Като се позова на художествената измислица, Джаки си позволи да направи вида на героинята си малко по-груб, добави няколко черни щрихи и я дари с проблем с алкохола.

Докато пишеше, започна да си представя героинята много по-ясно, дори започна да разбира нуждата, която Карлота изпитваше да използва и захвърля мъжете, да живее благодарение на низките им страсти и слабости. Откри, че Карлота бе имала ужасно детство, а по

време на първия си брак бе била малтретирана. Това, за съжаление, смекчи отношението ѝ към Джъстин, независимо че Карлота замисляше ужасни проблеми за Джейк и Сара.

Когато на Джаки не ѝ останаха повече сили, беше почти полунощ. Каза си, че не е останала толкова късно, за да чака Нейтън, ала си направи маска, за която обикновено си спомняше веднъж-дваж пъти в месеца, изпили си ноктите и разгледа няколко списания.

В един нарочно изгаси нощната лампа и се загледа в тавана.

Може би всички бяха прави. Може би наистина беше луда. Жена, която се влюбва в мъж, който изобщо не се интересува от нея, направо си търси белята. И сърцето ѝ ще бъде разбито. Това бе първият ѝ опит с разбито сърце, но тя не можеше да каже, че ѝ бе особено приятно.

Ала наистина го обичаше, с цялото си сърце. Това чувство нямаше нищо общо с изпитаното към почитателя на Йейтс или коженото яке. Те ѝ бяха донесли възбуда, точно както ставаше при бегачите на сто метра. Сега бе различно, много по-различно, все едно че се подготвяше за марафон. Възбудата си бе тук, но с нея се бе зародила и решителност, която я подготвяше за предстоящата задача.

Също като и при писането, каза си Джаки и се изправи в леглото. Много точен паралел. При всичките си други начинания в началото бе влагала енергия, ентузиазъм. И всеки път сякаш бе знаела, че я очаква нещо кратко, може би незабравима тръпка, а след това разочарование.

Докато при писането започна с увереността, че това бе работата за нея. То не бе последният ѝ шанс, а единственият. Това, с което се бе заела, бе единственото, което бе търсила през всички тези години на експерименти.

Чувствата ѝ към Нейтън можеха да се опишат по същия начин. Другите мъже, на които бе държала, бяха били просто пружината, която да я изтласка към единствения мъж, с когото искаше да прекара остатъка от живота си.

Ако някой се бе опитал да ѝ попречи да се занимава с писане, дали щеше да го търпи? Нито за миг дори. Наум запретна ръкави и зачака в готовност. На никого нямаше да позволи да ѝ попречи да спечели мъжа, когото искаше. Джъстин Честърфийлд я чакаше битка.

Беше си пред къщи вече час, ала седеше в паркираната кола, а димът от цигарата му се виеше във въздуха. Колко странно, един мъж да се притеснява да си влезе вкъщи, но ето че това бе самата истина. Тя беше в дома му. В спалнята му. Сега това бе нейната спалня. И никога повече нямаше да бъде просто една спалня.

Видя, че лампата свети, а после Джаки я угаси. Може и да беше заспала. Не беше сигурен дали той ще успее да заспи тази нощ.

Господи, как му се искаше да влезе, да се качи при нея и да се остави на чувствата. Или на заплахата.

Чувствата ѝ нямаха смисъл, не можеше да ги анализира. Отново и отново си представяше начина, по който тя го бе гледала, докато седяха край басейна, каква бе кожата ѝ, след като водата бе изсъхнала, припомняше си звученето на гласа ѝ.

Влюбена съм в теб.

Възможно ли бе, можеше ли да е толкова лесно? Да, за нея, може би. Сега вече я опознаваше и разбираше по-добре и бе сигурен, че влюбването и признанието ѝ в любов за нея бяха толкова естествени, колкото и дишането. Ала Джаки наистина бе влюбена в него.

Можеше да се възползва от това. А тя дори нямаше да го вини. Можеше, без да се чувства виновен, съвсем безсъвестно да направи това, за което копнееше — да влезе в стаята ѝ и да довърши започнатото тази вечер.

Но не можеше. Никога нямаше да забрави изражението в очите ѝ. Доверие, честност и изключителна уязвимост. Мислеше си, че е твърда, силна. Нейтърн вярваше, че бе такава, ала до един определен момент. Ако наистина го обичаше, а той я наранеше, като безсъвестно се възползваше от това, което любовта ѝ я подтикваше да му даде, Джаки нямаше да има сили да се съпротивлява. И така, какво да прави с нея?

По-рано тази вечер му се струваше, че знае. Да се срещне с Джъстин бе внимателно пресметнат ход, за да се отдели от Джаки и да покаже както на нея, така и на себе си колко смешна и неправдоподобна би била връзката между тях.

След това се озова в елегантния апартамент на Джъстин, където стаите бяха в бяло и златно, с безценни френски антики и разбра, че не бе в състояние да мисли за нищо друго, освен за Джаки. Хапнаха

великолепна задушена съомга, приготвена от икономката на Джъстин. Нейтън усети, че предпочита пикантното пиле, което Джаки бе приготвила първата вечер.

Усмивнал се бе на Джъстин, облечена в приканваща сатенена бяла домашна роба, светлата ѝ пшеничена коса вдигната на хлабав кок, докато му сипваше бренди. В същия момент се опита да си представи как изглежда Джаки в късите си панталонки.

С Джъстин обсъждаха общи приятели, сравняваха впечатленията си от Франкфурт и Париж. Гласът ѝ бе нисък и успокояващ, преценките ѝ точни и забавни. Спомни си откъслечните реплики и забележки, които Джаки подхвърляше във всеки техен разговор.

Джъстин му бе стара приятелка. Това бе жената, с която винаги се чувстваше спокоен. Познаваше семейството ѝ, те познаваха неговото. Мненията им може би невинаги съпадаха, но бяха доста сходни. През десетте години, откакто се познаваха, никога не бяха станали любовници. Браковете на Джъстин и пътуванията на Нейтън им бяха попречили, въпреки че между тях винаги съществуваше едно ненаатрапчиво привличане.

Сега това можеше да се промени, а те и двамата го съзнаваха. Тя не бе женена в момента, а той си бе у дома. Едва ли щеше да се появи жена, която да познава по-добре, жена, която да му е по вкуса, като Джъстин Честърфийлд.

Докато седеше, настанил се удобно, му се прииска да е в собствената си кухня и да наблюдава как Джаки приготвя поредното ястие, дори и под звуците на проклетото радио.

Реши, че може и да си бе загубил ума.

Вечерта завърши с приятелска, почти братска целувка. Нямаше желание да се люби с Джъстин, въпреки че само Господ знаеше какво точно събужда страстта на един мъж. С възмущение и гняв разбра, че ако бе спал с Джъстин, щеше да си мисли за Джаки и да се чувства като прелюбодеец.

В това поне нямаше никакво съмнение. Значи полудяваше.

Отказа се да размишлява и да търси обяснения и слезе от колата. Докато влизаше в къщата, реши, че ще се отпусне в джакузито, за да може да заспи по-лесно.

Джаки долови някакво движение на долния етаж и се изправи в леглото. Нейтън? Не бе чула да се приближава и да спира кола.

Ослушваше се за завръщането му вече повече от половин час и дори и в просъница щеше да разбере. Изправи се в леглото и напрегна слух.

Тишина.

Ако беше Нейтън, защо не се качваше? Подразнена, защото сърцето ѝ блъскаше в гърдите, тя се приближи на пръсти до вратата и надникна.

Ако беше Нейтън, защо се разхождаше на тъмно?

Защото това не можеше да бъде Нейтън, реши Джаки. Сигурно беше влязъл крадец, който вероятно бе наблюдавал къщата седмици наред и бе научил навичките на обитателите, а сега изчакваше подходяща възможност. Сигурно знаеше, че бе сама и предполагаше, че бе заспала, затова се бе вмъкнал, за да ограби Нейтън до шушка.

Притиснала ръка към сърцето си, тя погледна към леглото. Можеше да се обади на полицията, а след това да се пъкне под завивките. Блестяща идея. Щом направи първата колеблива крачка назад, Джаки се спря. Ами ако не беше чула нищо, освен шумовете на къщата? Ако на Нейтън още не му бе дошло до гуша, сигурно тази капка щеше да прелее чашата, когато се върнеше от онази жена и откриеше, че къщата му бе пълна с полиция, защото тя бе вдигнала тревога.

Джаки си пое дълбоко дъх и реши, че първо трябва да се увери, преди да се поддава на паниката.

Бавно слезе по стълбите, притиснала гръб към стената. Не чу никакъв шум. Ако беше крадец, щеше да го чуе, когато се захванеше да краде сребърните прибори.

Само си въобразяваш, каза си тя и стигна на долната площадка. Напрягаше слух в тъмното, ала не долови нищо. Сърцето ѝ се поуспокои и Джаки реши да огледа къщата, защото знаеше, че въображението ѝ щеше да се развилнее, ако си легнеше, без да е задоволила любопитството си.

Започна да си подсвирква, съвсем тихичко, докато обикаляше от стая в стая. Нямаше никой, разбира се, но ако имаше, тя предпочиташе натрапникът да разбере, че е наблизко. Въображението ѝ, според майка ѝ, винаги бе било прекалено развито.

Докато обиколи хола, кабинета на Нейтън, килера и трапезарията, Джаки вече си представяше не просто обикновен крадец, а цяла банда психясали главорези, наскоро успели да се измъкнат от

затвора със строг режим в Кентъки. Решена да не обръща внимание на развинтената си фантазия, тя пристъпи в кухнята. Всяка лампа в къщата бе запалена. Посегна към лампата в кухнята и чу тихи провлечени стъпки.

Пръстите ѝ замряха, ала умът ѝ работеше на пълни обороти. Те бяха в зимната градина. Вече бяха станали поне шестима. Единият имаше белег, който минаваше от слепоочието чак до челюстта, и бе тикнат в затвора заради убийства на невинни спящи граждани. Отстъпи крачка назад и се замисли за телефона в стаята си, скрит зад заключената врата. Стъпките приближаваха.

Прекалено късно, мина ѝ през ума. Подтикната от някакъв импулс и отчаяние, Джаки сграбчи най-близкото оръжие — тигана за суфле. Вдигна го високо над главата си и се приготви да се защитава.

Когато Нейтън влезе в кухнята, беше само по слипове и не стана ясно кой бе по-изненадан. Той отстъпи назад и се почувства ужасно притеснен, когато Джаки изпищя и изпусна тигана. Той издрънча оглушително, преди тя да се превие, обзета от истеричен кикот.

— Какво, по дяволите, правиш, защо се промъкваш така из къщата? — Като че ли това щеше да го накара да се почувства по-малко глупаво. Нейтън бе сграбчил кърпата за чинии, за да се скрие зад нея.

Джаки покри устата си с две ръце, докато се задъхваше.

— Реших, че са нахлули четирима мъже, готови да убиват наред. Единият имаше белег, а дребният бе с лице на невестулка.

— И ти, естествено, слезе, за да ги пречукаш с тигана за суфле.

— Не точно. — Все още обзета от кикот, тя се подпря на кухненския плот. — Извинявай, винаги се смея, когато съм обхваната от ужас.

— Естествено.

— Просто реших, че е влязъл крадец, а след това се опитах да се убедя, че няма такова нещо, а после... — Джаки се разхълца. — След това реших, че ти си бандата от Кентъки, водена от мъж на име Буба. Трябва да пийна вода. — Тя грабна една чаша, напълни я до горе, последвана от Нейтън.

— Най-сетне си открила призванието си, Джак. С твоето въображение ще изкараш милион.

— Благодаря. — Тя поднесе чашата към устата си, а докато пиеше, пръстите ѝ очертаваха дъното на чашата.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Опитвам се да се отърва от хълцането. Това е изпитано средство. — Остави чашата и зачака. — Ето, виждаш ли? Всичко мина. Сега е твой ред. Ти защо се промъкваше из къщата на тъмно, и то по долно бельо?

— Това е моята къща!

— Абсолютно вярно. А бельото ти е много хубаво. Извинявай, че те уплаших.

— Не си ме уплашила. — Усети, че търпението му бе на ръба, затова се наведе и вдигна тигана. — Щях да вляза в джакузито и реших, че ми се пие нещо.

— А, това вече обяснява нещата. — Джаки стисна устни. Нямаше да е много удачно пак да се разкиска. — Добре ли прекара?

— Какво? Да, чудесно. — Едва ли сега бе най-подходящият момент, реши той, да забележи, че тя бе облечена единствено в огромна тениска с избелял портрет на Моцарт отпред. С усилие задържа очи на лицето ѝ, но това не помогна особено много. — Не искам да те държа будна.

— Няма нищо. Аз ще ти сипя.

— И аз мога да си сипя. — Нейтън я хвана за китката, преди да бе отворила шкафа.

— Не се сърди. Вече ти се извиних.

— Не се сърдя. Отивай да си лягаш, Джак.

— Притеснявам те, нали? — прошепна тя и извърна лице към него. Със свободната си ръка се пресегна да докосне бузата му. — Колко интересно.

— Да, притесняваш ме, ала не е никак интересно. — По лицето ѝ нямаше грим, но ароматът ѝ се стелеше около нея. — Сега трябва да си лягаш.

— Не искаш ли да дойдеш с мен?

Очите му се присвиха, когато Джаки се усмихна.

— Прекаляваш.

— Просто предлагам. — Усети вълна от нежност, когато си помисли как той възприема положението и какво става между тях. Беше мъж на честта, който приемаше желанията си за безчестни. —

Нейтън, толкова ли ти е трудно да разбереш, че те обичам и че искам да се любя с теб?

Той не искаше да търси смисъл, не можеше да си го позволи.

— Това, което ми се струва много трудно за разбиране и непосилно да приема, е, как някой разбира, че е влюбен само за броени дни. Нещата не стават толкова лесно, Джак.

— Понякога стават. Ами Ромео и Жулиета? Не, примерът не е много удачен, като си помислиш какво се случва накрая. — Омагьосана от устните му, стоплена от спомена за усещането, когато бяха върху нейните, тя ги проследи с върха на пръста си. — Извинявай, в момента не се сещам за подходящ пример, защото си мисля за теб.

Стомахът му се бе превърнал в стегнат възел.

— Ако се опитваш да направиш всичко толкова трудно, наистина успяваш.

— Трябваше да е невъзможно, ала ще се примиря и с трудното. — Джаки пристъпи по-близо. Бедрата им се докоснаха. Тя сведе поглед. — Целуни ме, Нейтън. Дори и аз не мога да си представя какво става, когато ме целуваш.

Той изруга, или поне се опита, но устните му вече бяха върху нейните. Всеки път ставаше по-сладко, по-невероятно и още по-трудно да забрави. Губеше и го съзнаваше. Щом веднъж се поддадеше на нуждите си, не бе сигурен дали щеше да успее да се отдръпне. Нямахше представа как се озова в този капан.

Тя бе като наркотик за един мъж, който винаги се бе радвал на здрав разум, бе го подвела да се спусне по наклона, на който стоеше здраво стъпил.

И освен всичко друго, бе гола под широката тениска. Мека, гола, топла и приканваща. Без да мисли, Нейтън се протегна, докосна я, привлече я, въпреки че в главата му звъннаха предупредителни звънчета.

ОПАСНОСТ. АКО ПРЕМИНЕТЕ, ОТГОВОРНОСТТА Е ИЗЦЯЛО ВАША.

Отговорността си бе негова. Винаги внимателно бе преценявал рисковете, непредвидените моменти, бе пресмятал и предвиждал всичко, преди да направи първата крачка. Тялото ѝ сякаш бе изваяно специално за неговите ръце, за негово удоволствие, за неговите

желания. Нямахте как да предвиди този момент, нито пък нея, нито пък това, което се случваше всеки път, когато двамата се докоснеха.

Бе толкова лесно, толкова безпроблемно и лесно да направи следващата крачка. Сякаш бе сляп, сякаш не притежаваше своя воля. Джаки шептеше името му, докато ръцете ѝ се плъзгаха по гърба му, а след това се спуснаха към бедрата. Той усещаше всяка извивка на тялото ѝ, докато ръцете му не спираха пътешествието си под тънката памучна материя. Как бе възможно всичко да му се струва толкова познато и същевременно толкова различно, толкова успокояващо и толкова притеснително?

Искаше му се да я поеме на ръце, да я притисне силно, да се освободи от напрежението. Щеше да е толкова лесно. Тялото ѝ бе до неговото, готово, в очакване, изпълнено с желание. А топлината, топлината, която Нейтън познаваше и очакваше нетърпеливо, вече го притискаше. Никога никоя не бе желал толкова силно.

Някъде далече чу затръшването на врата и превъртането на ключ. В последен опит да прекрати всичко, той се отдръпна.

— Почакай...

Тя въздъхна и като насън отвори очи.

— Ммм?

Ако продължеше да го гледа така, щеше да се разпадне. Или пък да разкъса това подобие на нощница, с което се бе облякла.

— Виж, не знам защо се случва това, но то трябва да спре. Не съм достатъчно добър лицемер, за да твърдя, че не те желая, но и не съм достатъчно луд, за да започна нещо, което ще ни направи и двамата нещастни.

— Защо мислиш, че като се любим, ще бъдем нещастни?

— Защото никога няма да ни доведе до нещо повече. — Джаки се олюля към него и Нейтън постави ръка на рамото ѝ. По дяволите, тя тряпереше. Дали не тряпереше той?

— Нямам място за теб, а и за никоя друга в живота си, Джак. Не искам и да правя място. Изглежда не можеш да го разбереш.

— Не, не мога. — Тя се притисна към него и докосна с устни брадичката му. — Ако вярвах в подобно нещо, то щеше да ме направи много тъжна.

— Трябва да повярваш. — Ала вече и самият той не беше сигурен дали вярва. — Работата ми идва на първо място. Тя отнеме

цялото ми време и интерес. Така искам да си остане. Една шеметна авантюра с теб си има примамливите страни, но... Кой знае защо държа на теб и мисля, че не е това, което ти би искала.

— Не е нужно да бъде.

— Напротив, затова трябва да си помислиш. — Сега трябваше да остане спокоен, достатъчно спокоен, за да я накара да го изслуша. — След шест седмици заминавам за Денвър. След като приключа там, пътувам за Сидни. След това нямам представа нито къде ще бъда, нито за колко дълго. Пътувам почти без багаж, което означава, че не водя със себе си любовница и не се притеснявам дали някой ме чака у дома.

Джаки поклати глава и отстъпи крачка назад.

— Чудя се какво ли се е случило, за да се затвориш така в себе се, за да не допускаш никого. Значи никакви отклонения от правия път, така ли, Нейтън? — Тя наклони глава, за да го погледне. В очите ѝ нямаше гняв, просто съчувствие, което той не искаше. — Дори не е и тъжно, това е истински грях, да обърнеш гръб на някой, който те обича, защото не искаш да си развалиш ежедневието, с което си свикнал.

Нейтън отвори уста и за малко не каза това, което искаше. Причини, обяснения, гняв, който почти не си спомняше, който вече си мислеше, че бе забравил. Годините на самоконтрол си казаха думата.

— Може и да си права, но аз живея така. Така съм си избрал. — Отново я беше наранил, ала този път много. Болката ѝ сякаш се отрази в него и той разбра, че бе наранил и себе си. — Мога само да ти кажа, че ако беше някоя друга жена, щеше да ми е много по-лесно да те отпратя. Не искам да изпитвам това, което изпитвам към теб. Разбираш ли ме?

— Да. Искан ми се да не те разбирах. — Джаки сведе поглед към пода. Когато вдигна очи отново, болката бе все още там, но отчасти изместена от силен блясък. — Това, което ти не разбираш, е, че аз не се предавам лесно. Виновна е ирландската ми кръв. Те всички са доста твърдоглави. Желая те, Нейтън, и колкото и да се опитваш да избягаш, ще те настигна. Когато това стане, всичките ти внимателно изградени планове ще се срутят като колода карти. — Пое лицето му в ръцете си и го целуна силно. — Ти ще ми благодариш, защото никоя друга няма да те обича като мен. — Целуна го отново, този път по-нежно, а след

това се обърна. — Направила съм прясна лимонада, ако все още ти се пие нещо. Лека нощ.

Той я наблюдаваше как си отива, обзет от чувството, че картите вече са започнали да се срутват.

СЕДМА ГЛАВА

Трябваше да го намрази. На Сара ѝ се искаше да усети силното разрушително чувство, което да запълни цялата ѝ душа и да прокуди всяко друго усещане. С омраза, хладнокръвна целенасочена омраза, тя отново щеше да контролира нещата. Но всъщност не го мразеше, не можеше.

Макар и много добре да знаеше, че бе прекарал нощта с друга жена, че бе целувал устните на другата, че се докосвал до нейната кожа, Сара не успя да го намрази. Въпреки това скърбеше за загубата, за смъртта на една красота, която никога нямаше да разцъфне.

Едва сега разбираше какво бе можело да се зароди между тях. Почти беше приела, че двамата си принадлежат, независимо от различията, независимо от рисковете. Той винаги щеше да посяга към оръжието и да се позовава на собствените си правила, ала с нея, за кратко, може би дори с нежелание, бе проявил невероятна доброта, изключителна нежност.

В сърцето му имаше място за нея. Тя бе сигурна. Под грубата външност бе скрит мъж, който вярваше в справедливостта, който бе способен да проявява малки, но безценни жестове на човечност. Беше ѝ позволил да види тази негова страна, която бе сигурен, че нямаше да сподели с много други хора.

Защо тогава тъкмо когато започна да омеква към него и да го приема такъв, какъвто бе, той се бе обърнал към друга жена, една лека жена?

Лека жена, повтори Джаки наум и повдигна очи към тавана. Ако това бе най-умното, което можеше да измисли, най-добре беше да се откаже веднага.

Денят не беше от най-добрите. Когато започна да приготвя закуската, Нейтън вече бе станал и излязъл. Оставил ѝ беше бележка — не можеше дори да го обвини, че бе надраскал бележката, защото почеркът му бе толкова спретнат, колкото и вида му — за да ѝ съобщи, че ще отсъства през по-голямата част от деня.

Тя сдъвка парче шоколад и допи последната безалкохолна бира, докато обмисляше положението. Доколкото можеше да прецени, нещата бяха направо отвратителни.

Беше влюбена в мъж, решен да държи и нея, и чувствата си на разстояние. Този мъж държеше да намери логично обяснение за чувствата си не защото бе поел ангажимент към друга, не защото страдаше от ужасна болест с фатален изход, не защото прикриваше криминално минало, а единствено защото тези чувства му създаваха неудобство.

Бе прекалено честен и почтен, за да се възползва от създалата се ситуация, и прекалено голям инат, за да признае, че двамата бяха създадени един за друг.

Нямало място за нея в живота му, така ли, мислеше си Джаки, когато се отблъсна от пишещата машина и започна да крачи. Той наистина ли вярваше, че тя ще приеме подобен абсурд и ще се оттегли? Разбира се, че не би го направила, ала това, което я притесняваше най-много, бе, че Нейтън бе могъл да каже подобно нещо.

Какво го караше така твърдо да се противопоставя на любовта, която Джаки му предлагаше, толкова решен да не признава собствените си чувства? Собствените ѝ близки понякога ставаха досадни моралисти, но те винаги щедро раздаваха обичта си. Беше възпитана да не се страхува от чувствата си. Ако не изпитваш нищо, все едно, че не си жив, и тогава какъв е смисълът? Тя много добре знаеше какво изпитва Нейтън, че чувствата му бяха дълбоки, ала когато го завладяваха, той се отдръпваше и отново издигаше познатите стени.

Въпреки всичко я обичаше, каза си Джаки, когато се тръшна на леглото. Нямаше грешка. Но той щеше да ѝ се противопоставя на всяка крачка. Затова тя трябваше да се справи сама. Не че имаше нещо против една хубава битка, просто тази щеше да е болезнена. Всеки път, когато Нейтън се отдръпваше, всеки път, когато отричаше всичко породило се между тях, болката ѝ се засилваше.

Беше напълно честна и откровена с него, а ето че не се получи. Нарочно го предизвикваше, това също не се получи. Дразнеше го, опитваше се да му влезе в положението. Вече не знаеше какво да предприеме.

Превъртя се по корем и се зачуди дали да не подремне. Беше средата на следобеда, след закуска не бе спирала да работи, а нямаше никакво желание да слиза до басейна. Ако заспеше с мисълта за Нейтън, можеше пък да се събуди с готово решение. Реши да се остави в ръцете на съдбата, нали съдбата и случайността я бяха довели до това положение. Затвори очи. Беше се унесла, когато на вратата се звънна.

Сигурно някой продава енциклопедии, помисли си уморено Джаки и се замисли дали да не отвори. Или пък долу чакаха трима мъже в бели костюми, раздаващи брошури за къмпингуване, което можеше да се окаже доста интересно. Прозя се и зарови глава във възглавницата. Почти беше успяла да изключи всякакви мисли от главата си, когато ѝ хрумна една последна идея. Може пък да бе телеграма от къщи, ами ако на някой му се бе случило нещо ужасно?

Скочи и хукна надолу.

— Да, идвам! — Отметна косата от очите си и отвори вратата със замах.

Не беше нито телеграма, нито дистрибутор. На прага стоеше Джъстин Честърфийлд. Джаки реши, че това изобщо не бе от най-добрите дни. Облегна се на вратата и се усмихна малко глупаво.

— Здравейте.

— Здравейте. Дали Нейтън си е у дома?

— Съжалявам, няма го. — Пръстите ѝ стискаха бравата и я подтикваха да затвори вратата тихо и плътно. Това щеше да е прекалено грубо. Тя почти чу гласа на майка си как я укорява. Пое си дълбоко дъх и се постара гласът ѝ да звучи нормално. — Не е казал нито къде отива, нито кога ще се върне, ала ако искате, заповядайте да го почакате.

— Благодаря. — Погледнаха се преценяващо и Джъстин влезе.

Жената бе облечена така, сякаш току-що слизаше от яхта, помисли си Джаки, обзета от неприятно чувство. В Хаянис порт. В самото начало на сезона високото изваяно тяло на Джъстин грижливо представяше бели панталони и алена копринена тениска. Беше добавила семпло, но елегантно колие от преплетени златни халки и стилни обеци от същата плетка. Косата ѝ бе пусната и се стелеше по раменете, вдигната над слепоочията с две седефени гребенчета.

Беше съвършена. Прелестна, великолепно поддържана жена с безупречни маниери. Джаки бе доволна, че я мрази.

— Надявам се да не ви притеснявам... — започна Джъстин.

— Ни най-малко — Джаки я покани с жест в хола. — Чувствайте се като у дома си.

— Благодаря. — Джъстин влезе бавно и остави голямата си чанта на една от масичките. Чантата бе комплект с белите лачени обувки от змийска кожа. — Вие сигурно сте Джаклин, братовчедката на Фред.

— Сигурно.

— Аз съм Джъстин Честърфийлд. Стара приятелка на Нейтън.

— Познах ви по гласа. — Възпитанието накара Джаки да протегне ръка. Пръстите им се докоснаха за кратко и по устните на Джъстин затрептя усмивка. За нещастие на Джак усмивката ѝ бе приятелска и много приятна.

— И аз по вашия. Според Нейтън, Фред е точно толкова коварен, колкото и чаровен.

— Дори повече, вярвайте ми. — Значи такива жени предпочиташе Нейтън. Стилни, изискани, зашеметяващи. Джаки се постара да не въздиша и влезе в ролята си на домакиня. — Да ви предложи ли нещо? Студена напитка, кафе?

— С удоволствие бих изпила нещо студено, ако не ви затруднявам.

— Добре. Заповядайте. Идвам след минутка.

Джаки не спря да си мърмори през всичкото време, докато правеше лимонадата и подреждаше масленките върху едно от кристалните плата на Нейтън. Много рядко ѝ се случваше да се замисля за външния си вид, когато си беше вкъщи. Ала точно днес ли трябваше да си облече най-удобните и най-продрани къси панталонки с огромната тениска без ръкави на дръзки зелени и жълти райета. По ръцете ѝ имаше малко състояние във вид на пръстени, но пък беше боса. Яркият лак на ноктите на краката бе започнал да се лющи.

Я, по дяволите, каза си тя и направи един напълно безполезен опит да среши с пръсти косата си. Госпожа Съвършенство печелеше по точки.

Сигурна бе, че Сара би проявила същата любезност към Карлота, ала ѝ се струваше, че Сара бе много по-добър човек от Джаклин

Р.Макнамара. Решена да не дава никакъв повод на Нейтън да мрънка, тя взе подноса и се върна при гостенката си. Гостенката на Нейтън.

Слънчевата светлина и типично мъжките цветове в стаята подчертаваха красотата на Джъстин. Не ѝ беше приятно да го признае, но Джаки си бе честен човек.

— Много мило от ваша страна — каза Джаклин, когато домакинята се настани. — Всъщност надявах се да имаме възможност да си поговорим. Много ли сте заета? Нейтън ми каза, че работите над една книга.

— Така ли? — Учудване, а не желанието да се побъбри със съперницата, накара Джаки да се настани удобно. Не бе и помисляла, че Нейтън си спомняше, че тя пише, още по-малко, че би казал на някого. А Джъстин бе вторият човек, след госпожа Грейндж, който не се подсмиваше, когато заговори за писателския ѝ опит.

— Да, той каза, че пишете роман и че сте изключително упорита и много организирана в работата. Нейтън много държи на добрата организация.

— И аз така забелязах. — Джаки откри, че няма нищо против да пийне по една чаша лимонада с тази жена. Джъстин ѝ бе предоставила идеалната възможност да се извини и да се скрие на горния етаж. След втората глътка Джаки прецени, че бе по-добре да не го прави. — Всъщност, когато звъннахте, тъкмо мислех да си почина.

— Какъв късмет. — Джъстин си взе сладка и отхапа. Парфюмът ѝ бе много изискан, ненатрапчив, ала наситен и женствен. Джаки забеляза, че ноктите ѝ бяха дълги, заоблени и лакирани в бледорозово. Носеше само един пръстен, невероятен опал, обграден от диаманти — Първо би трябвало да се извиня.

Джаки прекъсна за миг наблюденията си, за да повдигне едната си вежда.

— Да се извините ли?

— За недоразумението между вас с Нейтън. — Джъстин забеляза с известна завист, че по бистрата и гладка кожа на Джаки нямаше никаква следа от грим. — Аз накарах Нейтън да помоли Фред да се премести тук, докато е в Европа. Тогавата това ми се струваше отлично разрешение, защото Нейтън се притесняваше, че къщата ще бъде необитаема прекалено дълго, а пък Фред беше на кръстопът.

— Фред е винаги на кръстопът — отвърна Джаки над ръба на чашата. Погледна Джъстин с известно съжаление. Чарът на Фред може и да не беше повлиял на госпожа Грейндж, но чистачката бе просто едно изключение.

— Той си има начини да те накара да повярваш, че ще превърне сламата в злато. Стига другият да плати сламата.

— И аз така разбрах. — По очите на Джъстин пролича, че сравнението ѝ хареса. — Струва ми се, че... Чувствам се донякъде виновна, че Фред е избягал с парите ви и ви е излъгал.

— Няма нищо. — Джаки отхапа лакомо от масленката. — С Фред се познаваме от деца. Ако някой трябваше да прозре намеренията му, то това бях аз. Както и да е — добави тя с усмивка, която бе светска и хладнокръвна според нея, — двамата с Нейтън стигнахме до взаимноизгодно споразумение.

— И той така ми каза. — Джъстин отпи от лимонадата, докато наблюдаваше Джаки над ръба. — Разбирам, че сте първокласна готвачка.

— Да. — Тя не смяташе да отрича истината, ала се зачуди какво друго Нейтън бе сметнал за необходимо да разкрие пред Джъстин. Ако предстоеше скандал, защо просто не се заемаха със задачата?

— Аз никога не съм могла да смеся две съставки, след което някой да разбере какво има в крайния продукт. Наистина ли сте учили в Париж?

— Коя специалност? — Джаки не може да се сдържи и се усмихна. Не бе имала намерение да хареса Джъстин. Жената наистина се владееше съвършено и бе изключително възпитана, а очите ѝ излъчваха доброта. А пък добротата, независимо от вида, в който бе представена, винаги я бе привличала.

Джъстин ѝ се усмихна на свой ред и напрежението между тях намаля с няколко градуса.

— Госпожице Макнамара — Джаклин — мога ли да съм откровена?

— Това обикновено е най-бързият начин.

— Ти съвсем не си това, което очаквах.

Джаки се отпусна назад и седна с кръстосани крака.

— А какво очакваше?

— Винаги съм си мислела, че когато Нейтън се влюби, тя ще бъде много изискана и високомерна. Направо отегчителна.

Джаки преглътна набързо лимонадата.

— Чакай малко. Ти каза, че Нейтън е влюбен, така ли?

— Болен е от любов. Нима не си забелязала?

— Прикрива се добре — измърмори Джаки.

— Е, снощи ми стана пределно ясно. — Очите на Джаки блеснаха веднага. — Между другото, ние сме само приятели. — Джъстин сви леко рамене. — Ако аз бях на твое място, щях да съм благодарна някой да ми разкрие тези неща.

Блясъкът в очите на Джаки лумна отново, но бързо се сви. Не ѝ се случваше често да се чувства като глупачка, ала когато това се случеше, тя просто го приемаше.

— Наистина съм ти благодарна, че ми каза, и че призна, че сте само приятели. А би ли ми казала защо никога не се е получило нищо?

— И аз се чудя. — С лекотата на жена, която никога не качва излишни килограми, Джъстин се пресегна за нова масленка. — Предполагам, че не сме улучвали подходящия момент. Аз не съм независима. — Това бе придружено от ново свиване на рамене. — Приятно ми е да съм женена и да съм част от една двойка, затова го правя често. Когато се запознах с Нейтън, бях женена. После, след първия развод, се оказахме в различни части на страната. И все така продължава вече почти десет години. Както и да е, достатъчно е да кажа, че винаги имах връзка с някой друг, а пък Нейтън се бе отдал на работата си. Кой знае защо предпочиташе нещата да си останат така.

На Джаки ѝ се прииска да попита защо, тъй като предполагаше, че Джъстин можеше да ѝ даде някои от отговорите. Но не можеше да стигне чак дотам. Ако нещата между нея и Нейтън потръгнеха, то обясненията трябваше да дойдат от него самия.

— Благодаря ти, че ми каза. Май трябва да ти призная, че съвсем не си това, което очаквах.

— А какво очакваше?

— Една пресметлива авантюристка, сърцето ѝ обвито в лед, пуснала пипалата си към моя човек. Прекарах почти цялата вечер снощи да си представям как не те харесвам. — Когато устните на Джъстин се изкривиха при тези думи, Джаки остана доволна, че не бе сложила брадавица на Карлота.

— Значи не съм сбъркала, когато прецених, че държиш на Нейтън?

— Влюбена съм в него.

Джъстин отново се усмихна. В тази усмивка имаше загриженост, която разкри на Джаки много повече, отколкото думите.

— Той има нужда от някого. Нейтън, разбира се, не смята така, ала е истина.

— Знам. И това ще бъда аз.

— В такъв случай, желая ти успех. Нямах намерение да го правя, когато дойдох.

— И какво те накара да си промениш намерението?

— Ти ме покани, предложи ми напитка, въпреки че ти се искаше да ме изпратиш по дяволите.

Джаки се усмихна.

— А пък аз си въобразявах, че съм толкова дискретна.

— Не, не си. Джак... Нали така ти казва Нейтън?

— Почти винаги.

— Джак, истината е, че не можеш да наречеш връзките, които съм имала, внушителен брой, всъщност, нека бъдем откровени, те всичките бяха отвратителни, но независимо от това, ще ти дам един съвет.

— Готова съм да приема всичко, което ми се предлага.

— Някои мъже имат нужда от повече подбутване, отколкото други. Що се отнася до Нейтън, ще трябва да използваш и двете си ръце.

— Така и смятам да направя. — Тя килна глава на една страна и се замисли. — Знаеш ли, Джъстин, имам един братовчед. Втори братовчед по бащина линия. Не става дума за Фред — поясни прибързано Джаки. — Той е професор в университета на Мичиган. Харесваш ли интелектуалци?

Джъстин се разсмя и остави чашата си на масата.

— Попитай ме отново след шест месеца. Сега съм в творчески отдих.

Когато Нейтън се прибра след няколко часа, той нямаше представа за посещението на Джъстин, нито пък за заключението, до

което двете бяха стигнала в хола му. Може би така беше най-добре.

Беше достатъчно зле, че се радваше на завръщането си у дома. И тази радост бе различна от чувството, което изпита при завръщането си от Германия. Тогава нямаше търпение да се наслади на познатото, на усамотението, което си бе създал с течение на годините. Никога не го бе намирал за натрапчиво, просто си беше истинско удобство.

А сега, част от него, част, която все още не бе готов да признае, че съществува, ликуваше от завръщането вкъщи при Джаки. У него зрееше очакване, надигаше се вълнение, защото знаеше, че тя ще поговори с него, ще си почине, докато е с нея, дори ще се надприказва с нея. Непознатото, нейното присъствие, придаваше ново измерение на очакваното прибиране у дома. Предизвикателството да я надхитри вече се бе превърнало в навик, който дори не бе усетил, че придобива. В един момент бе престанал да се дразни, че бе нахлула неканена в живота му.

Още щом отвори вратата, чу музиката. От кухнята не се носеше рок, с който бе започнал да свиква, а прелестен, чувствен валс на Щраус. Въпреки че не бе сигурен дали трябва да се тревожи заради смяната на радиостанцията, Нейтън внимателно се промъкна в кабинета си, за да остави куфарчето и тубусите с чертежите за предстоящия проект в Денвър.

Разхлаби връзката и се отправи към кухнята. Както обикновено, усети великолепа миризма.

Джаки не бе в обичайните къси панталонки. Беше в гащеризон от някаква мека копринена материя в цвета на разтопено масло. Той прилепваше по тялото ѝ и подчертаваше най-доброто. Беше боса, само с една дървена обеца. В момента режеше хрупкав хляб. Внезапно го проряза остро и напълно ясно чувство, че трябва да се обърне и да избяга колкото може по-бързо и колкото може по-надалече. Това чувство го подразни и Нейтън пристъпи напред.

— Здравсти, Джак.

Беше усетила, че бе влязъл, ала успя да си придаде вид на леко изненадана, когато се обърна.

— Здравсти.

Изглеждаше толкова привлекателен в костюм, възелът на вратовръзката леко отпуснат. Сърцето ѝ се преобърна, а тя пристъпи напред и го целуна по бузата.

— Как мина денят ти?

Той не знаеше какво да мисли. Какво се бе променило? Веднага разбра, че се бе нуждаел именно от тази небрежна целувка, и се притесни.

— Беше много натоварен — отвърна Нейтън.

— Ще трябва да ми разкажеш, но първо малко вино. — Джаки вече разливаше виното в две чаши. Лъчите на слънцето се пречупиха в кехлибарената течност и кристала. — Надявам се да си огладнял. Ще съм готова след няколко минути.

Той пое виното, без да я попита как така успяваше винаги да прецени времето. Зачуди се дали не бе успяла да му лепне някое проследяващо устройство.

— Успя ли да порботиш днес?

— Доста работа свърших. — Тя започна да подрежда нарязания хляб в панер. — Малко се поразсеях следобеда, ала след това успях да наваксам. — Устните ѝ се извиха, когато повдигна чашата с виното и Нейтън отново усети, че имаше нещо, което трябваше да знае, но за което не искаше да задава въпроси. — Реших да се съсредоточа на първите сто страници през следващата седмица, за да ги приготвя и изпратя на познатия агент в Ню Йорк.

— Браво — каза той и се зачуди защо тази идея събуди в него паника. Искаше Джаки да напредва, нали така? Колкото по-добре ѝ вървеше работата, толкова по-малко виновен щеше да се чувства, когато ѝ съобщеше, че времето ѝ бе изтекло. Логиката не бе в състояние да премахне гложещия страх, че тя можеше да му съобщи, че вече няма нужда от къщата за работата си и че си отива. — Сигурно ти върви добре.

— По-добре, отколкото очаквах, а очакванията ми винаги са доста високи. — Таймерът бръмна и Джаки се обърна към печката. За щастие движението скри усмивката ѝ. — Мислех да вечеряме на терасата. Толкова приятна вечер.

Предупредителните звънчета отново зазвучаха, ала вече приглушени и не чак толкова настойчиви.

— Ще завали.

— Не и в близките час-два. — Пъхнала ръце в домакинските ръкавици, тя извади тавичката. — Надявам се да ти хареса. Казва се

вайсбратен. — Джаки изговори чуждото име без запъване, все едно че говореше езика.

Имаше нещо, което създаваше уют и спокойствие, породено от домашно приготвената вечеря с все още димящия сос.

— Изглежда страхотно.

— Много простичка австрийска рецепта — каза му тя. Значи затова беше пуснала виенски валс, каза си Нейтън. — Вземи хляба, аз вече съм сложила навън.

И отново преценката ѝ за времето бе невероятна. Слънцето се снишаваше. Облаците, които се събираха в небето и щяха да докарат дъжда чак през нощта, бяха обагрени в розово и оранжево. Въздухът бе хладен, от изток се носеше лек бриз, който напомняше за морето.

Кръглата маса на терасата бе подредена за двама. Нямахте нищо официално. Дори не можеше да я нарече романтична. Пъстри подложки, които Джаки сигурно бе купила сама, бяха поставени под белите му чинии за ежедневна употреба. Тя бе сложила и цветя, просто пролетни нарциси в една изрисувана многоцветна бутилка. И тази бутилка не бе негова, което го накара да предположи, че сигурно бе обикаляла местните магазини.

Настани се, а Джаки започна да сервира.

— Все още не съм ти благодарил за ястията.

Тя му се усмихна и се настани срещу него.

— Такава ни беше уговорката.

— Знам, но ти се стараеш много повече, отколкото трябваше. Много съм ти задължен.

— Благодаря. Истината е, че обичам да готвя, когато има с кого да се храня. Няма нищо по-потискащо от това, да готвиш за сам човек.

Той не се бе замислял. Преди.

— Джак...

Тя вдигна поглед към него, очите ѝ големи, кръгли, нежни, и Нейтън забрави какво искаше да каже. Посегна наслуки, за да вземе чашата с виното.

— Аз... Ами... Май започнахме с грешка. Тъй като и двамата сме жертви, ако мога така да се изразя, бих искал да постигнем някакво примирие.

— Мислех, че сме го постигнали.

— Говоря ти за нещо официално.

— Добре. — Джаки повдигна чашата си и се чукнаха. — За дълъг живот, изпълнен с благоденствие.

— Моля?

Тя се изкиска над чашата.

— Трябваше да се сетя, че едва ли си почитател на Стар Трек. Това е поздрав оттам, Нейтън, ала за да опростим нещата, бих искала да ти пожелаая всичко най-хубаво.

— Благодаря. — Без да се замисля, той разхлаби още вратовръзката си. — Разкажи ми за книгата.

За пръв път, реши Нейтън, Джаки остана безмълвна. Устните ѝ се разтвориха, не за усмивка, нито пък, за да се заяжда, а от искрено учудване.

— Наистина ли? — попита след малко тя.

— Да, искам да разбера повече. — Той си взе резен хляб и го намаза с масло. — Не искаш ли да говориш за това?

— Напротив, ала не съм и предполагала, че може да ти е интересно. Нито си ме питал, нито си споменавал, а аз си знам, че на хората не им се занимава с мен, когато се заема с нещо, защото отдавам всичко от себе си и губя реалната си преценка. Затова ми се струваше, че е най-добре да не ти говоря нищо за книгата, защото така или иначе те дразня. Реших, че при тези обстоятелства, след като си разчитал на Фред и след шест месеца във Франкфурт, сигурно си я намразил.

Нейтън взе една хапка, сдъвка и прецени.

— Разбирам те — каза той. — Не мога да ти опиша колко много ме ужасява, но те разбирам. Защо все пак не ми разкажеш за книгата си?

— Добре... — Джаки навлажни устни. — Действието се развива някъде в Аризона, през седемдесетте години на деветнайсети век, приблизително десетилетие след Мексиканската война, когато е отстъпена на Щатите като част от Ню Мексико. Поиграх си малко с общата част и отначало сложих действието да се развива в началото на осемнадесети век, когато все още тази територия е била европейска, ала после реших, че предпочитам да премина направо към същността на нещата.

— Нещата през осемнадесети век не си ли заслужават?

— Напротив. — Тя си взе филия хляб и я пречупи, преди да осъзнае, че бе много нервна. — Само че Джейк и Сара не са били

родени по онова време. Това са главните ми герои — поясни Джаки. — Всичко се върти около тях и ми се искаше да започна всичко сто години преди тяхното появяване. Той е стрелец, а тя е възпитана в манастир. Беше ми приятно да оставя действието да се развива в Аризона, защото там е истинското превъплъщение на стария американски Запад. Братята Ърп, семейство Клейтън, Тумстоун, Тусон, апахите. — Притеснението ѝ изчезна, изместено от въображението. — В граничните райони се е проливала много кръв.

— Престрелки, ловци на глави, индиански нападения, така ли?

— Именно. Идеята е, че Сара се връща на Запад, след като баща ѝ умира. Той, бащата на Сара, я е накарал да повярва, че е заможен миньор. Момичето е израснало на изток и е научена на всичко, което е задължително за изисканите млади дами от добрите семейства. След неочакваната му смърт заминава за Аризона и открива, че през всичките тези години е живяла в лукс на изток, докато баща ѝ едва успявал да припечели нещичко от запуснатата си златна мина и е харчел всяка изкарана стотинка за образованието ѝ.

— И ето че тя се оказва безпарична, сираче и не на място.

— Точно така. — Доволна от него, Джаки сипа още вино. — Което означава, че веднага става уязвима, читателят ѝ съчувства, а тя се оказва в опасност. Както и да е, много скоро открива, че баща ѝ не е починал при случайно срутване, а е бил убит. По това време Сара вече се е сблъсквала няколко пъти с Джейк Редмън, непоколебимият наемник ренегат, който олицетворява всичко, което тя е възпитана да презира. Но по време на едно нападение на апахите той я спасява.

— Значи не е чак толкова лош.

— Необработен диамант — обясни Джаки, докато отхапваше хляб. — Виж, по онова време в този район е имало много миньори и авантюристи, ала войната между щатите и оттеглянето на войските забавили заселническия процес, затова апахите все още били водещата сила. Мястото било изключително опасно за една фина и изнежена млада дама.

— Само че тя остава.

— Ако побегнеш, щеше да изглежда жалка, а не да буди съчувствие. Разликата е огромна. Сара трябва да открие кой е убил баща ѝ и защо. Освен това тя е отчаяно, макар и първоначално неосъзнато, привлечена от Джейк Редмън.

— И той от нея.

— Именно. — Джаки му се усмихна, докато въртеше чашата с вино. — Виж, Джейк, също като много мъже, а и жени, не приема, че има нужда от друг човек до себе си, определено не и от някоя, която би променила начина му на живот и би го притиснала да се установи на едно място. Той е единак, винаги е бил единак и смята да остави нещата така.

Нейтън повдигна едната си вежда, докато отпиваше.

— Много умно — отбеляза тихо той.

Доволна, че бе забелязал връзката, тя също се усмихна.

— И аз така си помислих. Само че Сара е твърдо решена. След като открива, че го обича, тя разбира, че животът ѝ никога няма да е пълноценен без него. А и Карлота прави всичко по силите си, за да усложни положението.

— Сега пък Карлота.

— Най-известната дама с лоша слава в града. Не че толкова иска Джейк, въпреки че всъщност го иска. Всички го искат. Истината е, че тя мрази Сара и всичко, което възплава Сара. Освен това много добре знае, че бащата на Сара е бил убит, защото след пет години къртовски труд е открил главната златна жила. Мината, сега вече собственост на Сара, струва цяло състояние. Това е, дотук съм стигнала.

— И как завършва?

— Не знам.

— Как така не знаеш? Ти я пишеш тази книга, трябва да знаеш.

— Не, не знам. Всъщност почти съм сигурна, че ако знаех, нямаше да е наполовина толкова забавно да се залавям всеки ден за работа. — Тя предложи да му сипе още от ястието, но Нейтън поклати глава. — И за мен романът е напълно непознат, ала вече приближавам развръзката. Само че това не е като чертеж, Нейтън. — Джаки забеляза, че той не я разбира, затова се наклони към него и подпря лакти на масата. — Ще ти обясня защо смятам, че от мен нямаше да излезе добър архитект, въпреки че процесът на създаване на нещо ме омагьосва, а пък да вземеш един празен парцел и да му вдъхнеш живот с една сграда е истинско вълшебство. — При тези думи Нейтън отново я погледна. Това, което тя каза, и начинът, по който го формулира, отразяваше с такова съвършенство чувствата му, че той си помисли

дали Джаки не бе влязла тайничко в ума му. — Трябва да знаеш всяка малка подробност от самото начало чак до края. Още преди първата копка трябва да си сигурен какво да очакваш накрая. Когато строиш, ти не си отговорен единствено за създаването на една красива функционална сграда. Отговорен си и за живота на хората, които ще работят и живеят там, за минувачите наоколо, за тези, които ще се качват по стълбите и ще ползват асансьорите. Нищо не може да бъде оставено на случайността, а въображението ти трябва да се съобразява с безопасността и практичността.

— Мисля, че грешиш — каза след малко Нейтън. — От теб е щяло да излезе прекрасен архитект.

Тя му се усмихна.

— Не, това, че разбирам нещата, не означава, че мога да ги направя. Вярвай ми, пробвала съм. — Джаки докосна леко и приятелски ръката му. — Ти се отличен архитект не само защото разбираш нещата, а и защото умееш да съчетаваш изкуството с практичност, творчеството с изискванията на живота.

Той я гледаше замислен, трогнат и доволен от прозренията ѝ.

— При теб така ли е с писането?

— Надявам се. — Тя се отпусна назад и загледа струпващите се облаци. След като се стъмнеше, щеше да завали. — Цял живот се лутам и търся творчески отдушник. Музика, рисуване, танци. На десет години написах първата си соната. — Устните ѝ се извиха в нещо като подигравателна усмивка. — Бях преждевременно узряла.

— Наистина ли?

Джаки се разсмя и отново пое чашата си.

— Сонатата не беше блестяща, но все чувствах, че трябва да правя нещо. Родителите ми бяха изключително търпеливи, въпреки че невинаги го заслужавах. Този път... Май звучи глупаво на моята възраст, ала този път ще ги накарам да се гордеят с мен.

— Не е глупаво — прошепна Нейтън. — Винаги се стремим да получим одобрението на родителите си.

— А ти постигнал ли си го, Нейтън?

— Да. — Изрече го яростно и остро. Усети как бе отговорил и се усмихна. — И двамата са много доволни от постиженията ми.

Тя реши да го поразпита още малко.

— Баща ти не е архитект, нали?

— Не, финансист.

— Виж ти. Странно е, като се замислиш. Сигурно родителите ни са си пили коктейлите заедно неведнъж и два пъти. Джей Ди има огромни интереси в областта на финансирането.

— Наричаш баща си Джей Ди?

— Само когато мисля за него като за бизнесмен. Той така се впряга, когато вляза в офиса му, седна на бюрото и кажа, „Добре, Джей Ди, сега ще продаваме или ще купуваме?“

— Ти много го обичаш.

— И още как. И мама също, дори и когато натяква. Все мрънка, че трябва да замина за Париж и да се приведа в приличен вид. — Намръщи се леко и докосна крайчетата на косата си. — Според нея французите ще намерят начин да ме превърнат в елегантна и изтънчена дама.

— Харесваш ми такава, каквата си.

Нейтън отново забеляза изумлението, проблеснало по лицето ѝ.

— Това е най-хубавото нещо, което някой ми е казвал.

Той се замисли, вгледан в очите ѝ, когато чу първия гръм.

— Хайде да внесем нещата вътре. Ще започне да вали.

— Добре. — Джаки стана веднага и започна да разчиства масата. Бе глупаво да се трогва от подобни думи. Не ѝ бе казал нито че е красива, нито изключителна. Не ѝ бе казал, че я обича до полуда. Просто ѝ заяви, че я харесва такава, каквата е. Нищо друго нямаше да има по-голямо значение за жена като нея.

В кухнята се заеха с почистването, за няколко минути потънали в мълчание.

— Предполагам — подзе тя, — че след като си облечен така, едва ли си прекарал деня на плажа.

— Не. Имах срещи. С клиенти от Денвър.

Джаки погледна към остатъка в бутилката вино и прецени, че не бе достатъчно, за да го прибере и го раздели и на двамата.

— Така и не си казал какво ще строиш.

— Ес и Ес Индъстрийз искат свой център в Денвър. Трябва им офис сграда.

— Не прави ли за тях сграда преди няколко години в Далас?

Нейтън я погледна учудено.

— Да.

— И тази ли ще бъде в същия стил?

— Не. В Далас я направих с изчистени линии, малко футуристична. Много стъкло и стомана, нетрадиционна. Този път ще бъде нещо по-класическо. С по-меки линии, по-характерни.

— Мога ли да видя чертежите?

— Стига да искаш.

— Искам. — Тя избърса ръце и му подаде наполовина пълната чаша. — Ще ми ги покажеш ли?

— Добре. — Той дори не се учуди, че Джаки иска да ги види, сигурен, че мнението ѝ бе от значение за него. Това бе нещо ново за него, нещо, за което щеше да мисли по-късно. Ставаше все по-мрачно заради струпалите се облаци.

Бюрото му бе чисто. Нейтън никога не отиваше на среща, без преди това да бе разчистил бюрото от документи и прибрал писмата. Извади чертежите и ги разгърна. С неподправен интерес Джаки се приведе над рамото му със стиснати устни.

— Отвътре ще бъде в кафяви тухли — започна той, докато се опитваше да не обръща внимание на докосването на косата ѝ до бузата си, когато тя се приведе по-близо. — Всичко ще бъде заоблено, няма да има строги линии.

— Прилича на стил Деко.

— Именно. — Защо не бе усетил парфюма ѝ по-рано? Да не би вече да бе свикнал с него, или причината бе, че Джаки стоеше прекалено близо до него, толкова близо, че само можеше да я докосне с най-малкото усилие? — Прозорците ще са сведести и... — При тези думи тя вдигна поглед и се усмихна. Проявата на разбиране и търпението не биваше да го карат да се чувства неудобно, но Нейтън веднага отмести поглед към чертежа на бюрото. — Всеки отделен офис ще има поне един прозорец. Винаги съм смятал, че човек се настройва по-творчески, когато не е като в клетка.

— Точно така. — Джаки все още се усмихваше и никой от двамата вече не гледаше чертежите. — Много красива сграда, внушителна, без да е потискаща. Класическа, без да е скучна. Всички акценти ще са в розово, предполагам.

— За да се сливат с тухлите. — И устните ѝ бяха розови, много меко, макар и наситено розово. Само с едно трепване и можеше да ги вкуси.

Този път бе сигурен, че чу гръмотевицата много по-близо над тях.

Отдръпна се развълнуван. Без да каже и дума, започна да навива чертежите.

— Покажи ми проекта за интериора.

— Джак...

— Не е честно да оставяш недовършени неща.

Той кимна и разтвори следващия чертеж. През цялото време го бе знаел. Всяко започнато нещо трябваше да бъде довършено.

ОСМА ГЛАВА

Джаки си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Чувстваше се като гмурец, който за последен път скача през борда. Сега вече нямаше връщане назад.

Когато вечерта започна, тя нямаше представа, че той ще я допусне толкова близо до себе си. Стената, с която се бе оградил, ставаше все по-ниска, а разстоянието, което поддържаше помежду им, намаляваше. Беше трудно, много трудно да приеме, че причината за всичко това бе само собственото му желание. Но за момента това бе всичко, което изпитваше към нея, всичко, което Джаки искаше. Желанието поне бе нещо открито и ясно.

Не можеше да го обича повече, отколкото вече го обичаше. Поне така си мислеше, ала сега разбра, че не бе истина. С всяка крачка напред, след всеки час, прекаран с него, сърцето ѝ се изпълваше.

Търпелива, готова на съчувствие към дилемата му, тя слушаше обясненията за отделните етажи.

Работата му бе брилянтна. Точното ѝ око и знанията ѝ позволиха да прецени. Но и Нейтън бе великолепен. Ръцете му бяха с широки длани, дълги пръсти, почернели от часовете, прекарани навън, докато бе наблюдавал работата по проекта си, бяха умели ръце, свикнали със сериозна работа. Гласът му бе дълбок, мъжествен, без да е басов или дрезгав, с възпитан говор, лишен от преструвки. От него се носеше лек мирис на липа, сигурно от сапуна.

Джаки измърмори нещо в знак на съгласие и постави длан върху ръката му, докато той изтъкваше една от особеностите на сградата. Под съвършено изгладения плат на поръчковия строг костюм се усещаха мускули. Долови как гласът му стана по-колеблив при допира ѝ. Тя също чу гръмотевицата над тях.

— Тук ще бъде разположен атриума, на нивото на кабинетите на ръководния състав. Ще има плочки вместо килими и мокети, за да бъде по-хладно и по-чисто. А тук... — Устата му пресъхваше от думите,

мускулите му се втвърдиха под небрежното ѝ докосване. Трябваше да седне.

— Заседателна зала? — предположи Джаци и седна на облегалката на стола.

— Какво? А, да. — Вратовръзката го задушаваше. Нейтън я подръпна и се опита да се съсредоточи. — И тук ще има сводове, ала вече по-големи. Ламперията... — Зачуди се какво значение имаше проклетата ламперия. Ръката ѝ се бе преместила на рамото му и леко масажираше насъбралото се напрежение, което той дори не бе забелязал.

— Какво за ламперията?

Какво за ламперията, помисли си Нейтън, когато тя се приведе, за да прокара един от обсипаните си с пръстени ръце по чертежа.

— Махагон. От Хондурас.

— Ще бъде толкова красиво. И сега, и още сто години ще се запази. Непряко осветление?

— Точно така. — Той я погледна отново. Джаци се усмихваше, главата ѝ наклонена, на няколко сантиметра от неговата. Мазилото на чертежа сякаш избледняваше. — Джак, това не може да продължава.

— Съгласна съм. — С едно бързо движение тя се отпусна в скута му.

— Какво правиш? — Това не трябваше да го забавлява. Стомахът му се бе свил на топка, топка с нокти, ала Нейтън ѝ се усмихна.

— Прав си, това не може да продължава. Сигурна съм, че те обхваща същата лудост като мене, а така не може да продължава, нали? — На пръстите ѝ проблеснаха три пръстена, когато Джаци приглади косата си назад.

— Май не може.

— Не, разбира се. Затова смятам да сложа край.

— На кое? — Той постави ръка на китката ѝ, докато тя разхлабваше връзката му.

— На несигурността, на всички въпроси какво би станало, ако... — Без да обръща внимание на ръката му, Джаци започна да разкопчава ризата му. — Много качествена материя — отбеляза тя. — Помам пълна отговорност, Нейтън. И ти нямаш думата.

— Какви ги говориш, Джак? — Той я хвана за раменете, когато тя започна да му сваля сакото. — Какво, по дяволите, си въобразяваш,

че правиш?

— Sprawяm се с теб по мой си начин, Нейтън. — Тя притисна устни към неговите и смехът му се превърна в стон. — Няма смисъл да се съпротивляваш, нали сам го разбираш — прошепна Джаки до устните му, докато смъкваше сакото. — Аз съм изключително решителна жена.

— Забелязвам. — Усети как тя подръпва ризата, за да я извади от панталона. — Джак, по дяволите, Джак, трябва да поговорим за това.

— Никакви приказки повече. — Тя лекичко докосна с устни ключицата, а след това плъзна език към ухото му. — Ще те имам, Нейтън, със, или без твое желание. — Зъбите ѝ се склупчиха на меката част на ухото.

Този път той се разсмя, макар и неуверено.

— Джак, аз съм много по-силен от теб.

— Колкото си по-силен... — започна тя и се зае да разкопчае панталона. В опит да се прикрие, ръцете му обхванаха нейните.

— Ти май говориш сериозно.

Джаки се отдръпна, колкото да го погледне, и в същия момент първата светкавица проряза небето. Светлината блесна в очите ѝ, сякаш се бе спотаявала там и чакала.

— И още как. — Приковала поглед в него, тя стисна ципа на гащеризона си и го свали. — Няма да мръднеш от тази стая, преди да съм приключила с тебе, Нейтън. Ако не се дърпаш, ще бъда много нежна. В противен случай... — Джаки сви рамене и гащеризонът се плъзна предизвикателно по раменете ѝ.

Беше късно, прекалено късно да се преструва, че не иска да бъде с нея, че не може да бъде с нея. Играта, която тя играеше, бе сложила на нейните рамене отговорността, от която той бягаше. Въпреки че оценяваше жеста ѝ, не можеше да го приеме.

— Желая те. — Нейтън плъзна пръсти по скулите ѝ и прокара ръце през косата. — Ела горе.

Джаки извърна лице така, че устните ѝ се притиснаха в дланта му. Това бе жест на невероятна нежност, жест, който показваше готовността ѝ да му се подчини. Когато погледите им отново се срещнаха, тя поклати глава.

— Тук. Тук и сега. — Джаки притисна отворените си устни към него, без да му остави никакъв избор.

Дразнеше го, измъчваше го, подклаждаше страстта му. Тялото ѝ се виеше до неговото, устните ѝ бяха бързи и настойчиви. Спряха се върху неговите, изискваха, притискаха, отдръпваха се, а след това се стрелнаха настрани. Кръвта му кипеше. Усещаше я в главата, в слабините, по върховете на пръстите си. Ръцете ѝ не знаеха пощада... Прекрасно... Докато се плъзгаха по тялото му.

Никакво колебание. Тя не познаваше значението на тази дума. Също като бурята, развилняла се пред прозорците, Джаки бе сякаш създадена от огън и гръм. Човек можеше да изгори до нея, каза си той, и вечно след това ще носи белезите. Ръцете му я обгърнаха, притиснаха я силно, докато Нейтън се опитваше да се овладее. Тя го отнасяше отвъд граници, които винаги бе спазвал, отвъд разума, отвъд логиката.

Чуваше собствения си дъх, бърз и накъсан. Неговата кожа бе влажна и гореща, разпалена само за минути. Издърпваше дрехата от раменете ѝ, за да я усети по-близо до себе си. С неутолима жажда той се спусна над нея.

— Джак... — Устата му бе до гърлото ѝ, докато вкусваше кожата ѝ. Още, единствената му мисъл бе, че иска още и още. Беше готов да я погълне, стига да знаеше как. — Джак — повтори той. — Дай ми минутка, може ли?

Но нейните устни бяха също толкова ненаситни, когато покриха неговите. Тя само се разсмя.

Нейтън изруга, ала думите заседнаха в гърлото му. Опитваше се да свали гащеризона, докато се отпускаха на пода.

Джаки не успяваше да накара пръстите си да се справят по-бързо. Тя подръпваше и запращаше настрани последните му дрехи. Искаше да го почувства, целия. Когато се отпуснаха на килима, кожата ѝ вече гореше от допира с неговата.

Беше мислила, че ще го насочва, ще го води, ще го предизвиква и прелъсти. Грешка. Също като камък, поставен в прашка, тя се озова някъде безмерно високо, изгубила всякакъв контрол. С последните остатъци от здрав разум Джаки разбра, че той бе загубен също като нея.

Бяха обладани от желание, подтиквани от любов, която само единият си признаваше. На светлината на лампата, докато бурята вилнееше, желанието не бе достатъчно.

Притиснати един в друг, те не разсъждаваха, а търсеха, за да открият още. Умението да се концентрират бе важно и за двамата, но никога не го бяха използвали до такава степен, както тази вечер. Разхвърляните дрехи се преплетоха в краката им и те ги изритаха настрана. Дъждът, запратен от волния вятър в прозорците, остана незабелязан. Нещо се подхлъзна от масата и тупна на килима. Никой от тях не усети.

Нямаше прошепнати обещания, нито пък думи на нежност. Само въздишки и трепет. Нямаше и нежни ласки, нито пък целувки на обич. Само желание и страст.

С въздишка Нейтън се надигна над нея. Все още проблясваха светкавици и хвърляха отблясъци по лицето и косата ѝ. Главата ѝ бе отметната назад, ясните ѝ очи отворени, когато се вгледа в нея.

Съвършенство. Гола, влажна и замаяна, тя се сгуши в него, докато тази единствена дума кръжеше в ума ѝ. Никога нищо не бе било толкова съвършено. Сърцето му все още биеше неукротимо до нейното, дъхът му все още топлеше бузата ѝ. Дъждът бе намалял, гръмотевиците бяха неясен шепот някъде в далечината. Бурите отшумяваха. Някои бури.

Джаки не се нуждаеше от този физически акт на обич, за да се убеди в чувствата си към Нейтън. Любенето бе просто едно продължение на чувствата. Ала дори и тя, с бурното и често пъти подвеждащо въображение, никога не бе изпитвала подобно нещо.

Той я бе опустошил, бе я дарил с неописуема наслада.

Колкото и пъти да бяха заедно, колкото и години заедно да им предстояха, никога нямаше да има нещо подобно. Джаки затвори очи, прегърна го и се наслади на момента.

Той не знаеше какво да ѝ каже, не бе сигурен дали изобщо щеше да успее да промълви и дума. Познаваше отлично себе си, мъжа, който беше, и който си бе избрал да бъде. Този Нейтън Пауъл, с когото бе живял през по-голямата част от живота си, нямаше нищо общо с мъжа, който се бе поддал така необмислено на страстта, за да вземе и получи с невиджана алчност.

Бе загубил представа за времето, за мястото, дори за самия себе си, когато се остави да бъде отнесен от нея. Никога не бе постъпвал

така преди. Само с Джаки.

Трябваше да я люби по-внимателно и с повече отговорност. Но след като започна, забрави всяка мисъл и се понесе в бездната с нея.

Нали тя искаше точно това — нали и той искаше точно това — но дали постъпи правилно? Нямаше никакви думи, никакви въпроси. Дори не се бе замислил, че трябва да я предпази. Това го накара да се свие, въпреки че прокарваше ръка през косата ѝ.

Налагаше се да поговорят, при това скоро, защото трябваше да признае, че случилото се между тях щеше да се повтори. Това не правеше нещата постоянни, каза си Нейтън и плъзна ръка по рамото ѝ.

— Джак?

Когато тя изви глава, за да го погледне, той бе обзет от толкова неочакван прилив на нежност, че не можа да продължи. Джаки се приближи и го целуна. Не му трябваше повече, за да се разпали тлеещата жарава. Пръстите в косата ѝ се свиха и Нейтън я притисна към себе си. Слаба и гъвкава, тя се превъртя върху него.

— Обичам те, Нейтън. Не, не казвай нищо. — Устните ѝ лекичко захванаха неговите в опит да го успокои, а не да пробуди отново страстта. — Не е нужно да казваш каквото и да било. Трябваше да ти го кажа. А и искам да се любим отново и отново.

Ръцете ѝ вече му бяха разкрили това, а устните ѝ се спускаха по врата му. Откликът му бе толкова внезапен, че той бе удивен.

— Джак, почакай малко.

— Не искам никакви оплаквания — прошепна тя. — Веднъж вече те похитих, ще го направя отново.

— Благодаря на Бога за това, ала почакай. — Заради нея самата Нейтън я стисна за раменете. — Налага се да поговорим.

— Ще говорим, когато остареем — въпреки че трябва да ти призная, че направо умирам за килима ти.

— И аз го обичам. Почакай — каза отново той, когато Джаки се опита да се измъкне от ръцете му. — Джак, говоря ти сериозно.

Тя въздъхна нарочно и дълбоко.

— Налага ли се да си сериозен?

— Да.

— Добре, тогава. — Джаки също стана сериозна и се настани удобно. — Казвай.

— Вече правя нещата отзад напред — започна Нейтън, ядосан на себе си. — Въпреки това нямам намерение да правя същата грешка отново. Всичко се случи толкова бързо, преди още да попитам дали всичко е наред.

— Разбира се, че е наред — отвърна през смях тя. — Аха. — Веждите ѝ се вдигнаха, когато разбра за какво става въпрос. — Ти наистина си добър човек. — Въпреки че я стискаше за раменете далече от него, Джаки успя да се наведе и да го целуне. — Да, няма проблем. Наистина изглеждам много вятърничава и разсеяна, но всъщност не е точно така. Поне съм отговорна.

Внезапно усети нежност и обрамчи лицето ѝ с ръце.

— Съвсем не си вятърничава. Може и да се правиш на такава, ала всъщност си много красива.

— Сега вече знам, че съм приковала вниманието ти. — Опита се да го каже небрежно, но очите ѝ блестяха. — Искам да си мислиш, че съм хубава. Винаги съм искала да бъда.

Косата ѝ падна на челото, а той я отмести и зарови пръсти.

— Първия път, когато те видях, когато се чувствах уморен и раздразнен, а ти се бе настанила в джакузито ми, още тогава си казах, че си красива.

— А пък аз си помислих, че си Джейк.

— Какво?

— Лежах си и си мислех за книгата, за Джейк — как изглежда, нали разбираш. — Пръстите ѝ се плъзнаха по лицето му, докато си спомняше. — Ръст, цвят на косата, как изглежда. Отворих очи и те видях теб и си помислих... Че си той. — Тя отпусна глава на гърдите му. — Моят герой.

Притеснен, Нейтън я прегърна.

— Аз не съм герой, Джак.

— За мене си. — Настани се върху него и подпря чело в неговото. — Нейтън, забравих щрудела.

— Така ли? Кой щрудел?

— Ябълковия щрудел, който направих за десерт. Защо да не си сипем и да го изядем в леглото?

По-късно, каза си той, по-късно ще мисли за увлечението ѝ по любов и герои.

— Много разумно предложение.

— Добре. — Тя го целуна по върха на носа и се усмихна. — В твоето легло или в моето?

— Моето — прошепна Нейтън, сякаш само това бе чакал. — Искам те в моето.

Леността бе истинска награда. На Джаки много ѝ хареса да се протегне мързеливо в леглото. Нямаше нищо по-приятно в този момент, отколкото да си поспи, след като дни наред бе ставала рано, за да седне пред пишещата машина.

Сгуши се, леко унесена, и се престори, че бе на дванадесет и бе събота. Когато беше на дванадесет, най-много обичаше съботите. Ала когато протегна крак, той се отърка в крака на Нейтън. Изведнъж се почувства много радостна, че вече не бе на дванадесет.

— Буден ли си? — попита тя, без да отваря очи.

— Не. — Ръката му я обгърна и застина така.

Все още сънена, по устните ѝ трепна усмивка и Джаки го целуна.

— А искаш ли да се събудиш?

— Зависи. — Той се настани по-близо, за да се наслади на топлото приятно усещане на тялото ѝ. — Всичкия ли щрудел изядохме в това легло?

— Не съм сигурна, да проверя ли? — При тези думи отметна завивките над главите им и го нападна.

Тя има повече енергия, отколкото трябва, помисли си Нейтън по-късно, докато Джаки лежеше отпусната върху него. Чаршафите бяха свити на топка и се намираха някъде в краката им. Все още задъхан, с полупритворени очи, той я погледна.

Тя бе слаба и стройна, с великолепни извивки. Кожата ѝ бе златиста на светлината на късното утро, освен една особено тънка линия над бедрата, където слънцето не бе достигнало. Разрошена от възглавницата и ръцете му, косата ѝ бе като ореол.

Винаги бе смятал, че предпочита дълги коси, но късата свободна прическа на Джаки му даваше възможност да гали врата ѝ. Така и направи, а тя започна да мърка като доволна котка.

Какво да прави?

Идеята да се отърве тихо от нея вече бе немислима. Искаше да е до него. Имаше нужда от нея. Нужда. Винаги внимателно бе избягвал

тази дума. Сега тя изведнъж се натрапи в съзнанието му и Нейтън нямаше представа как да се справи.

Опита се да обмисли какво ще прави утре, след седмица, след месец, когато остане без нея. В ума му се бе настанило бяло петно. Това бе нетипично за него. Не беше на себе си, откакто Джаки нахлу в живота му.

Какво искаше от него? Направо се мразеше, защото много добре знаеше, че няма да я попита. Вече знаеше какво иска тя, сякаш бяха говорили и обсъждали този въпрос. Джаки го обичаше, поне днес... А той... Той държеше на нея. Любов бе думичка с пет букви, която Нейтън не си позволяваше. Любовта означаваше обещания. А той не даваше обещания, ако не бе сигурен, че ще може да ги изпълни. Едно небрежно подхвърлено обещание, а след това нарушено, бе по-лошо и от лъжа.

Когато сутрешното слънце блесна през прозорците, а птиците запяха възхвала на пролетта, му се прииска нещата да са толкова простички, колкото за Джаки. Любов, брак, семейство. Нейтън много добре знаеше, че любовта не бе гаранция за успешен брак, че бракът не правеше семейството.

В брака на родителите му не можеше и дума да става за любов. И никой не можеше да нарече тях тримата семейство.

Ала той не бе като баща си, каза си Нейтън, докато прегръщаше Джаки и се вглеждаше в тавана. Стараеше се по всякакъв начин да не е като баща си. Въпреки това много добре разбираше гордостта от успеха и жаждата за постижения, които управляваха баща му. Но те си оставаха на баща му. А сега бяха и негови.

Поклати глава. Не се бе замислял за баща си, нито пък за това, че не бе изпитвал радостта да има семейство от почти десет години, чак докато не се запозна с Джаки. Тя бе виновна. Караше го да обмисля възможности, които той отдавна бе зачеркнал с помощта на необорима логика и здрав разум. Караше го да желае и да съжалява за неща, за които никога преди не бе съжалявал.

Нямаше да си позволи да я обича, защото тогава трябваше да даде обещания. А когато нарушеше дадените обещания, щеше да се намрази. Джаки заслужаваше нещо повече, нещо, което той не бе в състояние да й даде.

— Нейтън?

— Ммм.

— За какво мислиш?

— За теб.

Тя повдигна глава, очите ѝ внезапно станали сериозни.

— Надявам се да не е истина.

Озадачен, той прокара пръсти през разбърканата ѝ коса.

— Защо?

— Защото отново започваш да се напругаш. — Нещо се мерна по лицето ѝ, първата сянка на съжаление, която Нейтън забелязваше. — Не съжالياвай. Мисля, че няма да мога да го понеса.

— Не. — Той я гушна. — Не съжالياвам. Как бих могъл?

Джаки отпусна глава до врата му. Нейтън не знаеше, че тя се бореше да сдържи сълзите, защото трябваше да му обясни причината.

— Обичам те, Нейтън и не искам да съжالياваш, нито пък да се тревожиш заради това. Просто остави нещата сами да се случват, както е писано.

Той подръпна главата ѝ назад и сложи пръст под брадичката ѝ. Очите ѝ бяха сухи. Неговите напругнати.

— И това ще ти бъде ли достатъчно?

— За днес ми е достатъчно. — Усмивката ѝ се върна. Нейтън дори не забеляза колко усилия ѝ струваше това. — Нямам представа какво ще бъде достатъчно за утре. Какво ще кажеш да похапнем нещо малко пред обяда? Все още не си опитвал моите френски палачинки. Правя страхотни палачинки, ала не мога да си спомня дали има сметана. А мога да направя и омлет, ако гъбите не са изсъхнали. Или просто ще трябва да се задоволим с останалия щрудел. Може първо да поплуваме, а след това...

— Джак?

— А-ха.

— Млъкни!

— Веднага ли? — попита тя и спусна ръка към бедрото му.

— Да.

— Добре.

Джаки се разсмя, но устните му притиснаха нейните с тиха завладяваща нежност и смехът ѝ се превърна в безпомощен стон. Очите ѝ, преди малко развеселени и грейнали, се притвориха. Тя бе

силна жена, честно буйна, ала нищо не можеше да я защити от нежността.

За него бе също неочаквано. Този път нямаше нито гръмотевици, нито светкавици. Само топлота, завладяваща топлота, която пропълзя под кожата му, в ума му, в сърцето му. С една целувка, с едно докосване на устните, Джаки го изпълваше с радост.

Не я бе възприемал като нежна. Но сега му се струваше изумителна, костите ѝ сякаш се разтваряха при всяко негово докосване, а тя се смляваше и ставаше по-мека. Жена в момента, когато е най-уязвима. Още с началото на целувката той повдигна длан към бузата ѝ, сякаш за да я задържи пленница.

Търпение. Знаеше, че Нейтън притежава непоклатимо, безкрайно търпение. Ала до този момент не го бе проявявал към нея. Състрадание. И него бе доловила. Но когато го усети в този момент, когато той я даряваше с него, то ѝ се стори много по-ценно от диаманти. Отново бе загубена с него, ала това не бяха трескавите моменти, с които вече свикна, а едно бавно упойващо докосване, което я отвеждаше там, където копнееше да бъде.

Нейтън галеше местата, които алчно бе похитил. Кожата ѝ бе като сатен и тръпнеше при всяко негово докосване. Сега вече бе всеотдайна, без следа от трескавите мигове, жарка готовност бе заменила нестихващата ѝ енергия.

Пръстите му проследяваха всяка нейна извивка и той с наслада откриваше вече покорени места. Същата жена му се струваше различна, но вече покорена от уязвимост, която го разтърси. Стори му се по-сладка. Когато притисна устни към гърдата ѝ, усети ударите на сърцето ѝ. То биеше силно, ала не с онзи непоследователен ритъм, който усети първия път, когато се любиха, а лек и бърз.

За опит прокара пръст по вътрешната страна на китката ѝ и усети пулса и там. Биеше за него. Преплете пръсти с нейните и ги повдигна към устните си, за да им се наслади един по един.

Сякаш светът ѝ пропадеше. С всяка негова ласка тя потъваше по-дълбоко и по-дълбоко и се доближаваше до него. В него. Сега Нейтън просто докосваше с устни пръстите ѝ, а Джаки стремглаво се насочваше към мрака и го подтикваше да я улови.

Можеше да поиска всичко от нея, каквото и да е. В този миг любовта ѝ бе толкова всесилна, че бе готова да изпълни всяко негово

желание, без да се замисли за себе си и за оцеляването си. Не бе възможно да го привлече още по-близо до себе си. Бе негова пленница. Макар и той да не го знаеше, тя бе готова да остане пленница, докато Нейтън реши.

Единственото, което той осъзна, бе, че нещо се бе променило. Сега бе защитник, любовник, искаше да дарява и да взема. Възбудата, която му донесе тази мисъл, бе съчетана със страх, който Нейтън се опита да измести. Не можеше да мисли нито за утрешния ден, нито за последствията утре, не и в момент, обзет от желание към нея, много повече, отколкото преди няколко минути. Джаки нямаше да има нищо против да я превземе бързо, дори да я покори без нежност и любовни ласки. Може би заради това, може би защото разбираше, че тя бе готова да го приеме на каквато и да било цена, той искаше да ѝ даде всичко, на което бе способен.

Да се любят бавно бе толкова трудно. Нежни ласки. Бавно докосване. Чуваха се тихи въздишки, които караха въздуха да затрепти и да затъмни всичко наоколо. Ако бе възможно, Нейтън щеше да ѝ подари цветя, един прекрасен букет. Меки цветчета, упойващ аромат, щеше да посипе с тях кожата ѝ. Но в този миг можеше да ѝ предложи единствено себе си.

Това бе достатъчно. Той ѝ бе напълно достатъчен. Показа му го с разтварянето на устните си, с прегръдките си. Нито един от сънищата ѝ, нито едно от желанията ѝ не можеше да се сравни с моментите на наслада, които Нейтън даряваше.

Ръцете му бяха толкова спокойни, толкова нежни, когато я докосваше. Джаки усещаше как кожата ѝ започва да искри. Топлината бликаше от сърцето ѝ и бе невъзможно да я спре, да ѝ попречи да я обхване цялата. Това бяха пламъци, които се разгаряха бавно, ала сигурно.

Нежна като него, тя го докосваше и му предлагаше удоволствието и изкушението на една безгранична любов. Когато Джаки потръпна, той прошепна нещо. Нещо успокояващо. Никога не бе вярвала, че ще има нужда от мъж, който да бди над нея, който да разбере, че без него ще увехне, ще се стопи.

Щедрост, дарена без условности. Това му отдаваше тя с готовност, но Нейтън вече не бе изненадан. Когато откри, че той я

даряваше със същото, че бе готов да отвърне по същия начин, разбра, че и за нея то бе нещо ново.

Нейтън се плъзна в нея със същата нежност.

Бавни равномерни движения. Лека въздишка, понесла се като полюшващ вятър. Притиснали устни, те продължиха. Сякаш изпълняваха стъпките на виенски валс, танцът им бе ефирен и елегантен. Когато темпото забърза, те последваха музиката, подети от вихъра, очите им отворени в момента на единение.

Танцът им завърши толкова бързо, колкото бе започнал.

Слънцето се бе вдигнало високо. Доволна, тялото ѝ сгушено в неговото, Джаки наблюдаваше как пердетата се полюшват от лекия бриз. Ако се съсредоточеше, можеше да улови нежния аромат на цветята в градината. Не че можеше да успее да ги различи, ала това бе букет от пролетните миризми на новия живот.

Всяка минута, прекарана заедно, бе жива в ума ѝ. Тя знаеше, че ще се връща често към този спомен и ще му се наслаждава отново и отново.

— Знаеш ли какво ми се иска? — попита го Джаки.

— Ммм? — Ако не бе така замаян, щеше да се изуми, че се унася в леглото си по обяд.

— Да остана тук, в това легло, целия ден.

— Началото ти е доста добро.

С крива усмивка тя се извърна към него. Допряла носа си към неговия, Джаки се опита да го погледне влюбено.

— Защо да не... — Тя изруга тихо, когато телефонът звънна. — Сигурно някой е набрал грешен номер — каза Джаки и се надигна над рамото му, за да се протегне към апарата. — Това е някоя жена с изкусителен глас, която иска да те уведоми, че името ти е избрано по случаен признак и ти печелиш безплатен абонамент за десет списания, стига да плащаш по седем долара и седемдесет и пет цента всеки месец за доставката.

Той се поколеба, защото начинът, по който тя представяше нещата, бе съвсем достоверен.

— Ами ако не е това?

— Ами ако е? Имаш ли достатъчно воля, за да откажеш десет безплатни списания на месец? Трябва да си сигурен в себе си, Нейтън, напълно сигурен.

Той постави ръка върху лицето ѝ и я бутна върху възглавниците.

— Ало.

— Предупредих те — каза Джаки със задгробен глас. Този път Нейтън подхвърли възглавницата върху лицето ѝ.

— Карла?

— Карла ли? — Гласът ѝ бе заглушен от възглавницата. Джаки я хвърли настрани и заби зъби в рамото му.

— Ау! По дяволите! Не, Карла, аз... Какво има? — За да се защити, Нейтън се претърколи и притисна Джаки с тялото си. — Да, очаквах подобно нещо. — Без да обръща внимание на замахващите ръце и сподавени ругатни изпод него, той слушаше. — Добре, ако се налага ще ускорим нещата. Не, вече се погрижих за този въпрос отгук. Уреди го за утре. В девет. Добре, десет — каза Нейтън. — Свържи се с Коуди. Искам го там. Добре, Карла. — Джаки се гърчеше под него и дишаше шумно и тежко. Той не обърна внимание и на това. — Да, много добре прекарах тези почивни дни. Ще се видим утре.

Когато се пресегна, за да затвори, Джаки успя да се измъкне изпод него. С поруменяло лице, нарочно поемайки си жадни глътки въздух, тя запокити възглавницата към главата му.

— И така — започна Джаки. — Реши да ме задушиш, за да избягаш с италианската графиня и да се отдадете на дива незаконна страст в някой Холидей ин. Изобщо не се опитвай да отричаш — предупреди го тя. — Всичко е ясно.

— Добре. За коя италианска графиня става въпрос?

— За Карла. — Джаки отново замахна с възглавницата към него, но този път се прицели по-ниско, след което се разсмя, когато Нейтън я сграбчи през кръста. — Не, не се опитвай да ми се подмазваш, Нейтън. Вече е прекалено късно. Твърдо реших да ви убия и двамата с графинята. Ще ви пусна малко ток, докато сте в джакузито. Така нито един съд няма да успее да се добере до улики срещу мен.

— Не и без да ти направят първо психологически профил.

Тя отново замахна, ала този път към едно твърде чувствително място. Той избегна удара, като я просна по гръб и отново използва тялото си като щит, за да се защити. С преплетени ръце, двамата се

претърколиха. На Нейтън тъкмо започваше да му харесва, когато паднаха на пода.

Останал без дъх, той заразтрива рамото си и присви очи.

— Ти си луда.

Джаки го възседна и стисна главата му с длани.

— Добре, Пауъл, ако ти е скъп живота, казвай веднага. Коя е Карла?

Нейтън я огледа преценяващо. Очите ѝ блестяха, бузите ѝ бяха поруменили от възбуда. Широката ѝ невероятна уста бе леко извита. Той небрежно стисна бедрата ѝ с ръце.

— Искаш истината?

— Нищо, освен цялата истина.

— Двамата с графиня Карла Мандолини имаме страстна връзка от две години. Тя заблуждава съпруга си, един възрастен импотентен граф, като се прави на моя секретарка. Глупакът е убеден, че близнаците са негови.

Нейтън наистина беше невероятен, реши Джаки, когато се надвеси над него.

— Правдоподобна история — каза му тя, преди да покрие устата му със своята.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— И така, Нейтън, смятай, че си отвлечен. Най-добре да тръгнеш покорно.

Той вдигна поглед, докато увиваше кърпа на кръста си. Без дори да почука, Джаки бе отворила със замах вратата на банята и нахлу. Трябваше вече да е свикнал, каза си Нейтън, докато нагласяваше кърпата. Тя се появяваше неочаквано навсякъде.

— Имаш ли нещо против поне да си обуя обувки?

— Имаш десет минути.

Преди още да се обърне, той я стисна за ръката.

— Къде беше?

Привързал се бе прекалено много към нея, каза си Нейтън, щом произнесе думите. Когато се събуди сам тази сутрин, едва се сдържа да не хукне из къщата да я търси. Бяха любовници вече три дни, но той вече не можеше да понесе, че я няма, когато се буди сутрин.

— На някои от нас им се налага да работят дори и в неделя. — Джаки плъзна поглед надолу, а след това отново нагоре. Нейтън бе мокър и почти съвсем гол. Тя си помисли, че бе жалко, задето си имаше планове. — Да си долу след десет минути, иначе ще пострадаш.

— Какво става, Джак?

— Не си в положение да задаваш въпроси. — Хвърли му една последна усмивка и го остави. Чу я как бързо заслиза по стълбите.

Какво ли бе намислила този път, зачуди се той, когато посегна към самообръсначката. Това никога не се знаеше при Джаки, при нея всичко бе неочаквано. Това би трябвало да го подразни, каза си Нейтън, докато се бръснеше. Трябваше да е нервиран. Вече бе направил планове за деня.

Няколко часа в офиса за подготовка на проекта за Сидни и довършителни работи за Денвър щяха да запълнят цялата сутрин. След това му се искаше да поглези Джаки, да обядват и да поиграят тенис в кьнтри клуба. Отвлечането не влизаше в плановете му.

Въпреки това не се подразни. Той се бръснеше с бързи къси движения. Беше оставил прозореца отворен и огледалото се бе запотило само по краищата. Виждаше отражението си съвсем ясно. Какво се бе променило?

Все още си бе Нейтън Пауъл, мъж с отговорности и приоритети. Образът не бе на някой непознат, а на мъж, когото познаваше отлично. Очите бяха същите, както и формата на лицето, косата. Ако бе същият, защо тогава не се чувства така? Освен това защо не можеше, след като се познава толкова добре, да посочи с пръст точните си чувства?

Замисли се, докато почистваше остатъците от пяна. Това бе смешно. Беше си същият като преди. Единствената промяна в живота му бе Джаки.

И какво, по дяволите, да прави с нея?

Това не бе въпрос, който можеше да избягва повече. Колкото повече се обвързваше с нея, толкова по-сигурен бе, ще я нарани. А за това щеше да съжалява до края на живота си. Само след седмици щеше да се наложи да я изостави, да замине за Денвър. Не можеше да я остави с обещания и клетви, нито пък да очаква, че тя ще остане, след като можеше да ѝ каже нещата, които Джаки очакваше да чуе.

Искаше му се да вярва, че тя не бе нищо повече от няколко цветни страници в доста праволинейната книга на битието му. Въпреки това знаеше, че с напредване на живота му той непрекъснато щеше да се връща към тези страници.

Трябваше да поговорят. Сложи си афтършейв и кожата го защипа, внезапно охладяла. От него зависеше да проведат разговора тихо, спокойно и възможно най-скоро. Светът, колкото и да му се искаше, не бе съставен само от тях двамата. И нито един от двамата не бе започнал живота си в момента за запознанството им.

— Времето ти изтича, Нейтън! — Гласът на Джаки прозвуча от долния етаж и прекъсна размишленията му. Това бе също нещо ново за тази част от деня. Той се прокле, свали кърпата и започна да се облича. Откри я в кухнята да нагласява капака на хладилната чанта, докато по радиото някаква група от петдесетте възхваляваше любовта и предаността. — Имаш късмет, реших да проявя щедрост и да ти отпусна още пет минути. — Тя се обърна да го погледне. Беше в черни къси панталонки и бяла риза, косата му все още леко влажна. — Виждам, че си е струвало.

Нейтън вече започваше да свиква с откровените ѝ комплименти.

— Какво правиш, Джак?

— Казах ти. Отвлечен си. — Пристъпи напред и обви кръста му с ръце. — Ако се опиташ да избягаш, тежко ти. — Притисна лице към гърлото му и започна да го души. — Много ми харесва афтършейвът ти.

— Какво има в хладилната чанта?

— Изненади. Сядай, можеш да хапнеш малко каша от овесени ядки.

— Овесени ядки?

— Мъжете не могат да живеят само на палачинки, Нейтън. — Тя го целуна забързано. — Има и банани. — Пресегна се, за да вземе един, размисли и взе два. Докато белеше своя, започна да му обяснява. — Можеш да се смяташ за мой заложник за целия ден и така ще бъде най-лесно и просто.

— Кое ще бъде лесно и просто?

— И двамата работихме дълго и упорито през последните дни, е, с изключение на онзи паметен ден. — Джаци се усмихна и отхапа. — А това си бе доста изтощително. Така че... — Тя плесна с длан по хладилната чанта. — Ще те изведе.

— Ясно. — Той нарязва банана в кашата от овесени ядки. — Нещо конкретно ли имаш предвид?

— Не, няма значение къде ще отидем. Ти яж, а аз ще оставя чантата в лодката.

— Каква лодка? — Нейтън спря, стиснал обелката на банана в ръка. — Моята лодка ли?

— Естествено. — Вдигна хладилната чанта и се обърна с небрежна усмивка. — Колкото и да те обичам, Нейтън, знам, че не си в състояние да ходиш по водата. Кафето е горещо, между другото, ала моля те, изпий го бързо.

Той я послуша, защото му бе безкрайно по-интересно да разбере какво бе намислила, вместо да се занимава със студената каша от овесени ядки. Джаци бе оставила радиото включено и Нейтън предположи, че бе заради него. След като изплакна купата, той го изключи. След малко отиде да провери какво става. Джаци бе оставила вратата отворена. Нейтън я затвори, заключи и тръгна към нея.

Откри я да подрежда в лодката. Беше в яркооранжев потник, който отиваше на късите панталонки и на рамките на очилата.

— Готов ли си? — попита го тя. — Развързвай!

— Ти ли ще караш?

— Естествено. Почти съм родена на лодка. — Настани се зад кормилото, надърна през рамо, докато той се колебаеше, стиснал въжето. — Имай ми доверие. Погледнах картата.

— Щом е така, добре. — Зачуден дали все още животът му бе в неговите ръце, Нейтън скочи на борда.

— Мляко против изгаряне — подаде му една тубичка Джаки. След това потегли гладко. — Какво ще кажеш за Сент Томас?

— Джак...

— Само се майтапя. Мислех си, че ще е много приятно да минем по целия бряг. Това щеше да ни отнеме цялото лято и щеше да е, все едно че сме на развлекателен кораб.

И той се бе замислял за това, смяташе да го направи... Някой ден. Сигурно след като се пенсионира. Сега, когато го каза Джаки, му се стори, че може да стане още утре. И си пожела да го направят още на следващия ден. Нищо не каза, само измърмори, докато я наблюдаваше как се справя с лодката.

Трябваше да се сети, че ще е много умела. Може и да не се сецаше да затваря вратите след себе си, но каквото и да правеше, го правеше безупречно. Ръката ѝ леко направляваше лодката през канала. Дори когато набра скорост, Нейтън не се притесни.

— Избра много подходящ ден за отвличане.

— И аз така си казах. — Тя му се усмихна, след това се настани по-удобно на седалката.

Лодката летеше като сън. Джаки, разбира се, трябваше да се сети, че Нейтън я поддържа в безупречно състояние. Това бе едно от нещата, за които му се възхищаваше. Той не приемаше нещата си за даденост. Щом нещо му принадлежеше, то заслужаваше внимание. Прекалено много от хората, които познаваше, включително и тя самата, се отнасяха небрежно към това, което си бе тяхно. Беше научила нещо от него, от гордостта, която изпитваше към своите неща и отговорността, с която се грижеше за тях.

Сега и тя му принадлежеше. Джаки се надяваше Нейтън да започне и за нея да се грижи със същото внимание.

Както обикновено, избързващ, предупреди се тя. Вниманието бе нещо, което научи от него. За момента постигнатото трябваше да ѝ е достатъчно, а именно, че той не изглеждаше шокиран, когато му кажеше, че го обича. Фактът, че Нейтън започваше да приема признанието ѝ, бе огромна крачка напред. Съвсем скоро — накрая, поправи се Джаки — той щеше да признае, че също я обича.

Знаеше, че я обича. Това не бе просто желание или мечта. Виждаше го в очите му, когато я поглеждаше, чувстваше го, когато я докосваше. Затова ѝ бе още по-трудно да чака.

Винаги се бе стремяла към незабавни постижения. Дори като дете успяваше да научи и приложи наученото така, че наградите идваха скоро. Писането ѝ разкри повече, отколкото любовта към разказите. То ѝ показва, че за някои награди трябва да се чака. Да спечели Нейтън, истински да го спечели, си струваше да чака цял живот.

Отби в една от водните алеи, където растителността бе избуяла и пищна. Две лодки трудно можеха да се разминат тук. Край брега се полюшваха плавеи също като преплетени ръце. Зад тях водата се превръщаше на пяна, а напред бе по-тъмна и тайнствена. Слънцето грееше над тях като бял светилник, намигащ, заплашителен, предупреждаващ за идващото знойно лято. Хвърчаха пръски и искряха на лъчите. Моторът мъркаше и подплашваше малки орляци високо над дърветата.

— Някога ходил ли си по Амазонка?

— Не — отвърна той. — А ти?

— Още не съм — каза тя, сякаш се готвеше скоро да тръгва. — Сигурно прилича на това място. Кафява вода, избуяла зеленина, която крие зад себе си хищния живот на джунглата. Тук има ли крокодили или алигатори?

— Нямам представа.

— Ще трябва да проверя. — Водно конче бръмна синьо и блестящо над тях и прикова вниманието ѝ. Плъзна се над водата, остави миниатюрни вълнички и се отправи към шубрака. — Тук е прекрасно. — Неочаквано изключи мотора.

— Какво правиш?

— Слушам. — След няколко мига птиците започнаха да се провикват, да шумолят след листака и ставаха все по-дръзки в

настъпилата тишина. Насекомите подеха отново сопрановия хор. Чу се плясък, последван от още един, когато някаква жаба улови ранния си обяд. Дори самата вода си имаше свой глас, нисък мърморещ ленив глас. Някъде далече, прекалено далече, за да има значение, се понесе шума от друг мотор. Много обичах да ходя на къмпинг — спомни си Джаки. — Повличах някой от братята ми и...

— Не знаех, че имаш братя.

— Двама. За мое щастие те и двамата много се интересуват от многобройните предприятия на баща ми, така че мен са ме оставили да правя каквото искам. — Не виждаше очите ѝ, докато говори, ала по тона ѝ усети, че се усмихва.

— Никога ли не си се интересувала от кариера в бизнеса?

— Мили Боже, не. Всъщност, мислех си дали да не стана председател на някой борд на директори, но тогава бях на шест. След това реших да стана неврохирург. Затова останах много доволна, когато Райън и Брандън ме отърваха. — Тя лениво изхлузи обувките си, за да размърда пръсти. — Винаги съм си мислила, че е трудно да си син на взискателен баща, ако не искаш да вървиш по стъпките му. — Каза го небрежно, но Нейтън се смълча и притихна и Джаки разбра, че бе засегнала болезнен въпрос. Понечи да попита, но веднага след това затвори уста. Всяко нещо с времето си, напомни си тя. — Както и да е, въпреки че винаги се налагаше да изнудвам един от братята ми, за да дойде с мен, много обичах да седя до огъня и да слушам. Можеш да се пренесеш, където си пожелаеш.

— А ти къде си избираше?

— Разни места. Аризона е най-хубава. Има нещо невероятно в пустинята, когато седнеш до платката. — Джаки отново се усмихна. — Има и нещо невероятно да си в президентския апартамент с обслужване по стаите. Зависи от настроението. Искаш ли да покараш?

— Не, ти си справяш чудесно.

През смях тя включи отново мотора.

— Не ми се ще да ти го казвам, ала още нищо не си видял.

Джаки подкарваше лодката по ръкави и отбивки, които ѝ харесваха. С наслада се прилепи към Кралицата на джунглата, лодката за разходки от Лодърдейл, за да помахна на туристите. Известно време кара след тях, докато те преминаваха покрай бреговете на различни имения.

Доставяше ѝ удоволствие да гледа къщите с поддържаните тревни площи и кейове. Наслаждаваше се на пролетните цветя и блясъка на басейните. Когато премина друга лодка, тя измисли истории за пътуващите, на които Нейтън или се смееше, или вдигаше отчаяно очи нагоре.

Беше ѝ еднакво приятно както да се движат по централния канал, така и да се преструва, че са се загубили из тайнствените притихнали води, където бе избуяла растителност и бреговете бяха близо един до друг. Докато седяха под сянката на палми и кипариси, на него много му допадна идеята за този импровизиран пикник.

Джаки бе приготвила суфле в отделни купички, плънката от раци трябваше да я обират с пластмасови вилици, а мини целувките бяха лъскави и хрупкави. След като примамил Нейтън да си свали ризата, тя го намаза с лосион против изгаряне и му разказа, че ѝ се иска да напише книга, в която действието да се развива из блатата на Флорида.

Най-важното, което забеляза, докато го мажеше с лосиона, бе, че той бе съвсем спокоен. Раменете му не бяха стегнати, нямаше го и възелът напрежение, който се събирал в основата на врата. Докато Нейтън мажеше местата, които оскъдното горнище на банския не покриваше, Джаки също бе съвсем спокойна.

След като прибраха остатъците от храната в хладилната чанта, тя отново се настани зад кормилото. Сутрешният мързел бе към края си, каза си. Обърна лодката и се насочи обратно.

Влезе в Порт Евърглейдс сред пъстрите яхти и лодки, товарни шлепове и рибарски лодки. Тук бе широко и просторно, а въздухът изпълнен със звуци.

— Идваш ли понякога тук? — извика Джаки.

— Много рядко.

— Страшно ми харесва! Помисли си за всички онези места, по които са плавали корабчетата, преди да спрат тук. И кой знае къде отиват, когато потеглят отново. Стотици хора, хиляди са се отправили към... Не знам... Мексико, Куба.

— Амазонка?

— Точно така. — Тя се разсмя и направи кръг с лодката така, че вдигна фонтан от пръски. — Има толкова много места, на които ми се иска да отида и да видя. Ако не живееш достатъчно, няма успееш да

видиш всичко, което си струва. — Косата ѝ танцуваше лудешки на вятъра. — Затова се връщам.

— Във Флорида ли?

— Не, към живота.

Той я наблюдаваше как се смее и вдига ръка за поздрав към друга лодка. Само Джаки бе способна да направи подобно нещо, мислеше си Нейтън.

Остави я да води. Наистина не можеше да си представи как би могъл да я спре, дори и да искаше. Освен това отдавна бе признал пред себе си, че това препускане по водата му харесва.

Към средата на следобеда тя спря на един пристан и помоли Нейтън да върже лодката. Той я послуша, докато Джаки изравяше портмонето си от люка.

— Сега къде отиваме?

— На пазар.

Нейтън вдигна ръка, за да ѝ помогне да скочи на кея.

— Какво ще пазаруваме?

— Каквото и да е. Може и нищо да не купим. — Стиснала ръката му, тя потегли напред. — Знаеш ли, пролетта вече почти е дошла. След две седмици колеганите ще нахлуят тук, меката на изтока.

— Не ми напомняй.

— Не ставай досаден, Нейтън. Децата трябва да изпуснат малко пара. Мислех си, че тогава в магазините ще бъде лудница, и колкото и да ми харесва, на теб нямаше да ти е приятно, затова най-добре да го свършим сега.

— Кое?

— Пазаруването — обясни търпеливо Джаки. — Ще се правим на туристи, ще си купим кичозни сувенири, тениски с вулгарни надписи, ще поцъкаме над някой пепелник от миди.

— Много съм ти задължен, че мислиш за мен.

— Удоволствието е мое, любими. — Тя го целуна по бузата. — Слушай, може и да не съм познала, ала ти никога не си правил подобно нещо.

Той се изненада, когато Джаки замълча, за да го изчака да отговори.

— Не, не съм.

— Значи, сега е моментът да го направиш. — Тя си нагласи очилата. — Много разумно си направил, като си се преместил на юг и си избрал Форт Лодърдейл, защото се разраства, но пък ти не се разхождаш много към плажа.

— Нямаше ли да ходим на пазар?

— То е все същата работа. — Джаки плъзна ръка около кръста му. — Знаеш ли, Нейтън, доколкото разбирам, ти си нямаш тениска с бирен надпис, от рок концерт или с нещо мръсно.

— Лишен съм бил от подобно удоволствие.

— Знам. Затова смятам да ти помогна.

— Джак... — Той спря и я обърна нежно към себе си, стиснал раменете ѝ. — Моля те, недей.

— По-късно ще ми благодариш.

— Нека постигнем компромис. Ще си купя вратовръзка.

— Само ако на нея има гола русалка. — Тя откри точно това, което искаше, щом излязоха на булевард Лас Олас. Бяха попаднали в истински лабиринт с малки магазинчета, където се продаваше всичко от шнорхели до сапфири. Опита се да го убеди, че е за негово добро и го повлече към малко претъпкано магазинче, където две червени фламинго стояха край вратата. — Вече се превръщат в истински кич — обърна се Джаки към Нейтън и махна с ръка към тънкокраките птици. — Жалко, че ги обичам толкова много. Я погледни, винаги съм искала такова нещо. Музикална кутия с капак от мидички. Каква ли е мелодията? — Тя посегна към един от най-грозните предмети, които той бе виждал. Мелодията бе „Лунна река“ на Франк Синатра. — Не. — Джаки поклати глава, когато чу мелодията. — Мога да мина и без това.

— Слава тебе Господи!

Тя се разкиска, остави я и започна да се рови из множеството грозновати дребни предмети.

— Нейтън, доколкото разбирам, ти си почитател на естетиката и хармонията, ала не можеш да не кажеш и дума за грозното и безполезното.

— Да, но не мога да го кажа тук. Има малки деца.

— Я погледни това.

— Няма — отвърна той, когато Джаки повдигна пеликан, целият съставен от затворени миди. — Моля те, безкрайно съм ти задължен,

че помисли за това, ала не мога.

— Това е само за демонстрация. Има си някакъв чар. — Засмя се, когато забеляза, че Нейтън вдигна вежди. — Наистина. Само си помисли. Да кажем, че една двойка идва тук на меден месец и искат да си купят нещо глупаво, нещо лично, което ще им напомня за този ден. Имат нужда от нещо, което като погледнат след десет години, ще възкреси времето преди задължителните застраховки и мокрите пелени. — Тя размаха птицата. — Ето го и него.

— Ето го и него ли? Човек не казва ето го и него на пеликан, особено пък на пеликан от миди.

— Трябва ти малко въображение — въздъхна Джаки. — Само малко въображение. — С истинско съжаление тя остави пеликана. И точно когато той реши, че вече бе в безопасност, Джаки го помъкна към море от тениски.

Много ѝ допадна една, на която алигатор лежеше в хамак и пиеше вино. Отмина я, но попадна на друга с ухилена акула с черни очила.

— Тази е за теб — каза категорично тя.

— Сериозно?

— Абсолютно. Не че си хищник, ала акулите са известни самотници, а черните очила са знак, че искаш да се усамотиш.

Нейтън я погледна и се намръщи заинтригуван.

— Знаеш ли, за пръв път срещам човек, който да е философски настроен към тениска.

— Дрехите правят човека, Нейтън. — Джаки я грабна и продължи да разглежда другите. Когато стигна до стелаж вратовръзки на рибни щампи, той тропна с крак.

— Не, Джак, дори и заради теб.

Тя въздъхна заради липсата му на въображение и се примири само с тениската.

Води го със себе си поне в десет магазина, докато в главата му закръжаха образи на неоновы палми, пластмасови чаши за кафе с надписи и отвратителни сламени шапки. Джаки купуваше, без да се съобразява със стил или практичност. След това, внезапно обзета от вдъхновение, измъкна отнякъде огромен висящ папагал за лампа, който смяташе да подари на баща си.

— Майка ми ще го накара да си го занесе в един от офисите, но знам, че ще му хареса. Татко има невероятен усет към смешните неща.

— Твоят усет от него ли си го наследила?

— Сигурно. — Подпряла ръце на ханша, тя се завъртя, за да е сигурна, че не е пропуснала нещо. — След като свърших и тази работа, да отскочим и до бижутерията, за да потърсим нещо подходящо за майка ми. — Джаки прибра касовата бележка и пое от Нейтън две от пазарските чанти. — Ти държиш ли се?

— Супер, стига и при теб да е така.

— Много си сладък. — Приведе се между пакетите и го целуна. — Дали да не ти купя един сладолед?

— Защо не?

Тя се усмихна, решила, че той най-сетне бе влязъл в тон.

— Веднага след като открия нещо красиво за майка ми — обеща Джаки и си спази обещанието.

Петнадесет минути по-късно избра абаносова игла, инкрустирана с перли. Беше изключително дамска, невероятно елегантна и изящна.

Покупката ѝ разкри две неща на Нейтън. Първо, че тя се отнесе небрежно към цената, толкова небрежно, че каквото и сума да ѝ бяха казали, щеше да я купи. Джаки определено пазаруваше импулсивно, ала той усети, че щом тя решише да си купи нещо, доларовата равностойност беше без значение. Второто бе, че иглата бе елегантна и изящна, нещо съвсем различно от папагала, който избра за баща си.

Това го накара да се чуди, докато тя оглеждаше още няколко от пъстрите артикули в един магазин, дали и родителите ѝ бяха толкова различни, колкото и представата ѝ за тях.

Винаги бе вярвал, може би бе убеден без основание, че децата наследяват характерни особености, както добри, така и лоши. И ето че той срещна Джаки, която не приличаше на нито една от жените, с които се бе сблъсквал.

Малко по-късно вече го притесняваха други неща. Отново бяха на улицата и тя се канеше да наеме велосипед за двама.

— Джак, според мен това не е...

— Защо не оставиш тези пликове в кошчето, Нейтън? — Тя го погали по ръката, преди да плати таксата.

— Слушай, не съм се качвал на колело от момче.

— Веднага ще си спомниш. — Парите смениха собственика си, Джаки се обърна към него и се усмихна. — Ще се кача отпред, за да не се притесняваш.

Може би нямаше намерение да го подвежда, но той не й повярва. Прехвърли крак и зае предната седалка.

— Качвай се — каза й Нейтън. — И не забравяй, че ти беше тази, която пожела.

— Обичам властни мъже — загука тя. Нейтън сви устни, когато долови фалшивия ѝ южняшки акцент.

Джаки се оказа права. Веднага подкара. Напредваха безпроблемно, дори съвсем умерено по крайбрежната улица.

Тя бе доволна, че не се качи отпред. Така можеше да мечтае и да разглежда. А това, каза си Джаки с усмивка, щеше да го направи дори и да се взеше на кормилото. Така поне не се налагаше да внимава да не блъсне някоя кола или пък да събори някой пешеходец. На Нейтън обаче спокойно можеше да повери кормилото. Ето още една причина, поради която да го обичаше.

Съобразяваше темпото си с неговото и наблюдаваше раменете му. Силни, истинска опора. Какви прекрасни думи. Странно... Никога не бе предполагала, че сигурността в някой мъж ще ѝ се стори толкова привлекателно качество, преди да го открие. А тя вече го имаше до себе си.

Сега той бе напълно спокоен и се радваше на слънцето и деня. Джаки можеше да създава всичко, стига да имаше това спокойствие. Не всеки ден от седмицата, мислеше си тя. Нейтън невинаги щеше да се съгласява с разни планове, направени в последната минута. Ала много често, разсъждаваше Джаки, и ѝ се прииска между тях да нямаше толкова много разстояние, за да може да обвие ръце около него и да го притисне към себе си.

Никога не си бе представял, че ще кара колело по крайбрежната улица, още по-малко, че ще му бъде приятно. Истината бе, че той рядко идваше в тази част на града. Тя бе за туристи и тийнейджъри. Но с Джаки се чувстваше и като турист, и като тийнейджър. Тя му показваше нови неща не само за града, където бе живял почти цяло десетилетие, ала и за живота, в който бе трупал опит цели тридесет години.

Всичко, свързано с нея, бе напълно неочаквано. Как да предположи, че неочакваното бе толкова хубаво? Няколко часа не се бе сещал за Денвър или за наказателните клаузи, нито пък за отговорностите, които го чакаха утре. За утре дори не се бе сещал.

Това бе днес, слънцето грееше весело, водата бе в наситено синьо на фона на златните пясъци. Децата викаха и пицяха, докато играеха в прибоа, миришеше на масла и лосиони за слънце. Някой разхождаше куче по брега, а един продавач рекламираше царевичните си питки.

От другата страна на улицата се развяваха пъстри плажни кърпи, от които малкият занемарен хотел изглеждаше почти екзотичен. Усети мириса на хотдог, някъде наблизо продаваха шарен сладолед, който потичаше на лепкава маса по ръцете на децата. Колкото и да бе странно, на него също му се прияде.

Когато вдигна глава, Нейтън зърна черното и жълтото на едно хвърчило, което трепкаше във въздуха като оса. Беше се закачило на вятъра и продължаваше да се полюшва на фона на небето. Прелетя малък самолет, понесъл някаква реклама за специален местен ресторант.

Той забеляза всичко и се зачуди защо ли си бе казвал, че плажът няма никакво очарование. Можеше и да не е имал, когато бе идвал сам.

Импулсивно даде знак на Джаки и спря.

— Дължиш ми сладолед.

— Така си е. — Тя слезе елегантно, целуна го и се върна няколко крачки до продавача. Огледа какво се предлага, зачуди се над възможния избор, колебаеше се повече за някакъв сладолед на клечка, отколкото за брошката от петстотин долара. След като премисли всички възможности, Джаки се спря на шоколадов с ядки, обвит във ванилова глазура.

Натъпка рестото в джоба си, обърна се и забеляза Нейтън. Той държеше огромен оранжев балон.

— Отива на дрехите ти — каза ѝ Нейтън, а след това внимателно завърза връвчицата на китката ѝ.

Тя бе готова да се разплаче. Усети как сълзите ѝ напират. Това бе просто една топка от шарена гума, вързана на връв. Знаеше го много добре. Но символите си казваха думата и това я зарадва. Знаеше, че

когато въздухът излезе, ще запази остатъка между страниците на някоя книга със същата сантименталност, с която би запазила и роза.

— Благодаря — прошепна, а след това му подаде сладоледа, преди да го прегърне.

Той я задържа близо до себе си и се опита да не прояви неловкостта, която изведнъж усети. Как може един мъж да се справи с жена, която е готова да заплаче, когато ѝ подариш балон? Беше очаквал да се засмее. Целуна я по слепоочието и си напомни, че Джаки рядко постъпва така, както човек очаква.

— Пак заповядай.

— Обичам те, Нейтън.

— Може и да е така — прошепна той. Тази мисъл го остави въодушевен и развълнуван. Какво да прави с нея? Какво, по дяволите, да прави с нея, с тях двамата?

Тя вдигна поглед и забеляза загрижеността и съмнението в очите му. Потисна въздишката си и докосна лицето му. Имаше време, напомни си. Все още имаше достатъчно време.

— Сладоледът се топи. — Джаки се усмихваше, когато погали устните му със своите. — Защо не поседнем на тази стена, докато го ядем? След това ще си сложиш новата тениска.

Нейтън обви брадичката ѝ с ръка и я целуна бавно. Той не знаеше, че Джъстин бе използвала определението „болен от любов“, за да опише чувствата му към Джаки, ала това бе самата истина.

— Няма да си сменям дрехите на улицата.

Тя се усмихна отново и хвана ръката му.

Когато единият час наем за колелото изтече, те се върнаха. Нейтън бе облечен в новата си тениска.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Застанала на вратата, Джаки наблюдаваше как Нейтън подкара. Вдигна ръка, когато колата се насочи надолу по улицата. За момент остана само звукът на мотора, който раздра сутрешната тишина. След това, докато стоеше на вратата, долови гласовете на децата на съседите, докато се качваха в колите, за да потеглят на училище, затръшваха се врати и те получаваха последните си напътствия.

Приятни звуци, помисли си, когато се подпря на касата на вратата. Обичайни ежедневни звуци, които се повтаряха всяка сутрин. В тях имаше постоянство, спокойствие.

Зачуди се дали съпругите се чувстват по този начин, да изпращат мъжете си на работа, след като са изпили последната си чаша кафе, преди още работният ден да е започнал. Това бе една странна смес от чувства, удоволствието да видиш мъжа си как потегля спретнат на работа и съжалението да знаеш, че трябва да чакаш часове наред, преди той да се върне.

Само че тя не бе съпруга, напомни си Джаки, докато отстъпваше от вратата, без да се сети да я затвори. Нямахше смисъл да си представя, че е съпруга. По-добре да е наясно, че Нейтън съвсем не бе готов за обвързване и брачна халка.

Не трябваше да е чак толкова важно.

Прехапа долната си устна и се упъти към горния етаж. Госпожа Грейндж вече търкаше и лъскаше кухнята, а и тя самата имаше достатъчно работа, с която да се занимава целия ден. Когато Нейтън се прибереше, щеше да се зарадва да я види и щяха да си поговорят като стара двойка. Не беше чак толкова важно.

Беше щастлива все пак, много по-щастлива с него, отколкото си бе представяла, че бе възможно. Тъй като не бе преживявала никакви съществени трагедии в живота си, това бе доста показателно. Той държеше на нея и ако си бе наложил никакви ограничения на това, доколко можеше да държи на нея, то дори и в момента имаха много повече, отколкото онова, на което се радваха повечето хора.

Нейтън се смееше повече. Беше истинска благодат да знае, че тя самата го бе дарила с този смях. Сега, когато го прегръщаше, много рядко усещаше напрежение. Чудеше се дали той знае, че нощем, насън, посягаше към нея и я придърпваше към себе си. Едва ли. Подсъзнателно вече бе приел, че двамата бяха създадени един за друг. Че бяха заедно. Щеше да му трябва малко повече време, за да приеме нещата напълно съзнателно.

Щеше да прояви търпение. Докато не се запозна с Нейтън, Джаки не бе съзнавала, че притежава невероятно търпение. Достави й удоволствие да открие у себе си подобно качество, което се проявяваше рядко и често й убягваше.

Той я бе променил. Тя седна пред пишещата машина и си каза, че сигурно и самият Нейтън не го бе забелязал. Самата тя не бе наясно, докато най-сетне не се случи. Все повече се замисляше за бъдещето, без да има нужда да слага розови очила. Вече й бе приятно, че умееше да прави планове, радваше се, че понякога й оставаше време да си достави дребното удоволствие и да помечтае, но сега разбираше, че щастieto и приятното прекарване не зависеха единствено от импулсивните решения на човек.

Започна да гледа на живота малко по-различно. Хрумна й, че чувството за отговорност не означаваше непременно досаден товар. То можеше да донесе задоволство и радост. Да довършиш нещо, въпреки че бе станало отегчително, а ентузиазмът ти се бе изпарил, си бе просто част от живота. Нейтън й го бе показал.

Не бе сигурна дали ще съумее да му го обясни така, че той да разбере или да й повярва. Все пак никога не бе давала на хората причина да повярват, че може да се държи като здравомислещ, разумен и упорит човек, на когото може да се разчита. Всичко вече бе по-различно.

Учудена от начина, по който се развиваха нещата, Джаки погледна подплатения плик, поставен до грижливо напечатаните страници на ръкописа. За пръв път в живота си бе готова да довърши нещо до самия край. Това е, за да се докажа, помисли си и пое дълбоко дъх. Първо трябваше да се докаже пред себе си, после пред Нейтън, а сетне и пред семейството си.

Нямаше гаранция, че литературният агент ще приеме готовата творба, въпреки че бе много любезен и донякъде й даде надежди, че в

творбата ѝ има интересни моменти. Рисковете не я плашеха, каза си Джаки. Въпреки това се колебаеше и не смееше да направи следващата стъпка, а именно, да пъхне страниците в плика.

Рискът я плашеше. Болеше я да си го признае, ала бе уплашена до смърт. Вече не ставаше въпрос просто да разкаже някаква необикновена история от началото до края. Сега бе заложила бъдещето си, бъдещето, за което бе вярвала, че само ще ѝ предостави някакво разрешение. Ако се провалеше, можеше да обвинява само себе си.

Нямаше как да твърди, както ставаше при другите неща, с които се заемаше, че бе намерила нещо ново, което я бе заинтересувало повече. Писането бе нейната слабост и макар да ѝ се стори глупаво, тя усещаше, че успехът или провалът на работата ѝ бе свързан с успеха или провала ѝ с Нейтън.

Стисна палци, затвори очи и каза първата молитва, която ѝ дойде наум, въпреки че „Лягам аз за сън готов“ съвсем не бе подходяща. След като направи това, пъхна листовите в плика. Притисна го към гърдите си и затича надолу.

— Госпожо Грейндж, трябва да изляза за няколко минути. Няма да се бавя.

Чистачката дори не вдигна поглед от лъскането.

— Хич не бързай.

Всичко стана само за петнадесет минути. Джаки стоеше пред пощата, убедена, че бе направила най-голямата грешка в живота си. Трябваше още веднъж поне да прочете първата глава. Десетки очевидни грешки се зареяха в ума ѝ, грешки, които вече ѝ изглеждаха повече от очевидни, след като бе запечатала плика, облепила го бе с марки и го подаде на някакъв чиновник, когото дори не познаваше.

Хрумна ѝ, че имаше една чудесна сюжетна линия, за която не се бе сещала, че шерифът ѝ бе много слаб като образ. Би трябвало поне да дъвче тютюн. Това бе отговорът, свършеният отговор. Просто трябваше да му натика в устата топка тютюн и книгата щеше да се превърне в бестселър.

Пристъпи към вратата, спря и направи крачка назад. Ставаше смешна. Още по-лошо бе, че не успяваше да се овладее, че ѝ прилошаваше. С разтреперани колене приседна на тротоара и отпусна чело в дланите си. Каквото ще да става, ръкописът заминаваше за Ню Йорк, и то още днес. Не можа да повярва, че си бе казала, че ще

отпразнува този знаменит момент с шампанско. Сега хич не ѝ беше до празнуване. Искаше ѝ се да се върне у дома и да се завре под завивките.

Ами ако бе сбъркала? Защо не ѝ бе минавало през ум, че всичко бе един огромен провал — и книгата, и Нейтън, и тя самата? Само една глупачка, една смотана глупачка можеше да не си остави някакъв изход.

Беше вложила всичко от себе си в тази книга, а след това я изпрати на някакъв непознат, който щеше да каже може или не може, без дори да има представа що за човек бе авторката. Това си бе просто бизнес.

Беше отдала сърцето си на Нейтън. Подаваше му го с две ръце и го насилваше да го приеме. Ако той се опиташе да ѝ го върне обратно, колкото и мило и внимателно да го стореше, то щеше да остане разбито, наранено.

По бузите ѝ се стичаха сълзи. Джаки ги усети, въздъхна отвратена и ги избърса с опакото на ръката си. Жалка работа. Зряла жена седи на тротоара и плаче, защото нещата може и да не станат така, както тя иска. Подсмръкна и се изправи. Можеше и нищо да не стане, но тя щеше да се справи. Междувременно смяташе да направи всичко по силите си, за да успее.

По обед Джаки бе застанала до плота, подпряна на лакти, и се взираше в последната снимка на внуците на госпожа Грейндж, докато двете похапваха макаронена салата.

— Страхотни са. Този тук е... Лорънс, нали така?

— Това е Лорънс. На три е. Голяма работа.

Джаки погледна малкия омазан с фъстъчено масло палавник.

— Според мен ще разбие доста сърца. Доста ли време прекарваш с тях?

— От време на време. И все не ми е достатъчно, така е с внуците. Растат по-бързо от твоите деца. Тази, Ан Мари, тя ми е одрала кожата. — Едър възлест пръст посочи момиченцето в синя рокличка на волани. — Сега много не е за вярване... — Госпожа Грейндж поглади едрия си ханш. — Едно време обаче бях хубава жена, преди няколко години и с няколко килца по-малко.

— Все още си хубава жена, госпожо Грейндж... — Джаци й сипа още от плодовата напитка, която бе приготвила. — И семейството ти е много хубаво.

Комплиментите прозвучаха напълно естествено и госпожа Грейндж ги прие.

— Семейството компенсира много неща. Бях на осемнадесет, когато избягах, за да се ожена за Клинт. О, той беше голям хубавец, слушай какво ти казвам. Слаб и гъвкав като змия и два пъти по-гаден. — Тя се разкиска, както би направила една възрастна жена на някоя стара позабравена грешка. — Тогава бях, както ти би казала, омагьосана. — Госпожа Грейндж лапна още от макаронената салата и отново вдигна поглед. Дори не й хрумна, че споделя лични неща с човек, когото едва познаваше. С Джаци се говореше много лесно. — Момичетата нямат много акъл на тази възраст, а и аз не бях много различна. Не бързай да се жениш, казват хората, ама кой ти слуша?

— Хората, които го казват, сигурно не са имали удоволствието да бъдат омагьосани.

Въодушевена от логиката ѝ, госпожа Грейндж се усмихна.

— Точно така, не мога да кажа, че съжалявам, въпреки че на двадесет и четири се озовах в мизерен апартамент без съпруг, без една стотинка и с четири малки момчета, които си искаха вечерята. Клинтън ни заряза всичките и повече не се появи.

— Съжалявам. Сигурно е било ужасно.

— Имала съм и по-добри моменти. — Тя се обърна и забеляза, че Джаци я наблюдаваше не просто с любезен интерес, а с очи, пълни със състрадание и разбиране. — Понякога намираме това, което търсим, госпожице Джак, а пък аз си го исках Клинт Грейндж, подлеца долен.

— Какво направи, след като той те напусна?

— Плаках. Цялата нощ и почти целия следващ ден. Много ми беше хубаво да си поплача и да се самосъжалявам, ала момчетата ми имаха нужда от майка, а не от някоя жена с просълзени очи, дете не може да прежали мъжа си. Затова се поогледах, забелязах, че съм се наикиснала в добра каша и реших, че трябва да оправя каквото мога. Тогава започнах да чистя къщи. Двадесет и осем години по-късно все още чистя. — Тя огледа блесналата кухня със задоволство. — Децата ми са големи, а две от тях се имат свои семейства. Може да се каже, че

Клинт ми направи услуга, но едва ли ще му благодаря, ако случайно се сблъскаме на опашката в супермаркета.

Джаки разбираше последните думи на жената, ала не и началото на изречението ѝ. Ако някой я бе оставил на произвола на съдбата с три деца, бесилото едва ли щеше да му е достатъчно.

— Как така ти е направил услуга?

— Ако беше останал с мен, никога нямаше да съм същата майка, нито пък същият човек. Някои хора променят живота ти, като влязат в него, а други — като излязат. — Госпожа Грейндж се усмихна, докато дояждаше салатата. — Няма да зароня сълзи, ако науча, че старият Клинтън се въргала в някоя канавка и проси стотинки.

Джаки се засмя и вдигна чашата си.

— Харесвам те, госпожо Грейндж.

— И аз те харесвам, госпожице Джак. Надявам се намериш това, което търсиш, с господин Пауъл. — Тя стана, но се поколеба. Бе много добра майка, ала никога не раздаваше похвали. — Ти си от хората, които променят живота на другите, още щом пристъпиш. Направи чудеса с господин Пауъл.

— Надявам се. Много го обичам. — С въздишка събра снимките на госпожа Грейндж. — А това невинаги е достатъчно.

— По-добре, отколкото плесница през лицето. — По грубоватия си начин тя погали Джаки по лицето и се зае с работата си.

Джаки се замисли над думите ѝ, кимна и се качи на горния етаж, за да си върши работата.

Доста след като госпожа Грейндж си тръгна, когато вече бе почти тъмно, Нейтън я откри на същото място. Беше се привела над машината, забравила за правилната си стойка, косата ѝ паднала в очите, а голите крака преплетени с краката на стола.

Той я загледа заинтригуван. Никога преди не я бе виждал как работи. Когато и да влезеше, тя бе предусетила появата му и завърташе стола към него в секундата, когато се появяваше.

Сега пръстите ѝ барабаняха по буквите, поспираха, когато се вираше през прозореца, сякаш бе изпаднала в нещо като транс. Започна отново да пише, намръщи се на страницата пред себе си, след това се усмихна и промърмори нещо сама на себе си.

Нейтън се загледа към купчината страници, поставени от дясната ѝ страна, без дори да се сеца, че по-голямата част бяха копия на онова,

което бе изпратила тази сутрин. Почувства се неудобно. След това се наруга, че бе такъв егоист. Това, което вършеше Джаки, бе важно. Разбра го в нощта, когато му разказа част от романа. Не беше хубаво да желае работата ѝ да не върви чак толкова бързо и добре, ала бе започнал да приема края на книгата ѝ за край на връзката им. И въпреки това знаеше, докато я наблюдаваше от вратата, че именно той щеше да сложи край на връзката им, при това много скоро.

Беше минал месец. Само един месец, каза си Нейтън и прокара ръка през косата си. Как така бе успяла да преобърне живота му само за седмици? Независимо от решимостта си, от намеренията си, той се бе влюбил в нея. Това само усложняваше нещата. С любовта изникваше и желанието да ѝ даде всички онези красиви нереалистични обещания. Брак, семейство, един живот, прекаран заедно. Години на споделени дни и нощи. Но всичко, което можеше да ѝ даде, бе разочарование.

Наистина бе за добро, че до пътуването в Денвър оставаха само две седмици. Дори и сега колелото се бе завъртяло и Нейтън прекарваше много повече време в работа в офиса, отколкото у дома. След дванадесет дни щеше да се качи на самолета, за да отпътува на запад, далече от нея. Той разбираше, че ако не я обичаше, ако това бе само желание, щеше да се изкуши да направи онези обещания.

Джаки заслужаваше повече. И заради двамата Нейтън щеше да се увери, че тя няма да се примири с нещо по-малко.

Оставаха само дванадесет дни.

Той бавно пристъпи към нея. Когато пръстите ѝ замряха отново, Нейтън постави ръце на раменете ѝ. Джаки скочи от стола с писък.

— Извинявай — каза той, ала не се сдържа и се разсмя. — Не исках да те стряскам.

— Не си. Направо изскочих от кожата си. — Тя се отпусна отново на стола, притиснала ръка до сърцето си. — Какво правиш толкова рано вкъщи?

— Не е рано. Минава шест.

— Ами! Нищо чудно, че гърбът ми се чувства като на осемдесетгодишен щангист.

Нейтън започна да масажира раменете ѝ. Това също бе нещо, което научи от нея.

— Колко време работиш?

— Не знам. Загубила съм представа. Точно там... Ммм. — Въздъхна доволно и се поразмърда. — Щях да навия часовника, след като госпожа Грейндж си тръгна, но Бърт Донли пристигна и забравих.

— Бърт Донли ли?

— Хладнокръвният наемник на Самюъл Карлсън.

— А, да, Бърт, разбира се.

Джаки се разсмя и погледна назад през рамо.

— Бърт е убил бащата на Сара по настояване на Карлота. Дватамата с Джейк имат недовършена работа от Ларъми. Тогава Бърт е застрелял най-добрия приятел на Джейк — в гърба, разбира се.

— Разбира се.

— А твоят ден как мина?

— Не беше чак толкова вълнуващо. Нямахме престрелки, нито пък срещи с леки жени.

— Имаш късмет, че съм толкова либерална. — Тя стана и се протегна, а след това обви врата му с ръце. — Ще слеза да видя какво мога да направя за вечеря. След това ще си говорим.

— Джак, не е нужно да ми готвиш всяка вечер.

— Имахме си уговорка.

Той я накара да млъкне с целувка, по-дълга и по-настойчива, когато разбра от какво има нужда. Когато се отдръпна, очите ѝ бяха замаяни и замечтани — изражение, което бе обикнал.

— Бих казал, че всички онези уговорки са отпаднали.

— Нямам нищо против да ти готвя, Нейтън.

— Знам. — Нямахме представа колко много означаваха за него думите ѝ. — Ала съм готов да се обзаложа, че твоят ден е бил по-натоварен. — Той я привлече по-близо до себе си, за да вдъхне аромата на косата ѝ, да притисне устни към слепоочието ѝ. Дори не усети кога ръцете му се бяха плъзнали под ризата ѝ, за да погали гладкия ѝ гръб. — Предлагам да слезем долу и да приготвим нещо заедно, но ако и аз се включа, едва ли ще става за ядене. През последните няколко седмици разбрах, че готварските ми умения не са просто лоши, те са невъзможни.

— Защо не си поръчаме пица?

— Чудесна идея. — Нейтън я потегли към леглото. — След час.

— Още по-добра идея — прошепна Джаки и се разтопи в прегръдката му.

Късно, много по-късно, когато слънцето бе залязло и щурците бяха започнали вечерната си серенада, те седяха на терасата с празна картонена кутия от пица, а виното вече се бе затоплило в чашите. Мълчанието между тях не натежаваше, чувстваха се спокойни. Любенето и храната ги бяха изпълнили със задоволство. Между тях имаше едно приятно усещане, което се постига с години приятелство или с пълно разбирателство.

Луната бе кръгла, почти бяла и осветяваше всичко. Протегнала крака, с притворени очи, Джаки реши, че може да остане тук часове наред. Можеше да бъде все така, точно така до края на живота ѝ.

— Знаеш ли, Нейтън, мислех си нещо.

— Ммм? — Той помръдна, за да я погледне. Светлината правеше някаква магия с кожата и очите ѝ. Въпреки че знаеше, че най-живи щяха да бъдат спомените му за нея на слънце, когато енергията бликаше от нея, щеше да има моменти, когато да се радва и на такъв спомен — Джаки, в пълен покой, обляна от светлината на луната.

— Слушаш ли ме?

— Не, гледам те. Има моменти, когато си невероятно прелестна.

Тя му се усмихна почти срамежливо и посегна към ръцете му.

— Говори ми така и скоро няма да мога изобщо да мисля.

— Само толкова ли ти трябва?

— Искаш ли да ми чуеш идеята, или не?

— Никога не съм сигурен дали искам да чуя някоя от твоите идеи.

— Тази е добра. Мисля, че трябва да направим парти.

— Парти?

— Да, нали знаеш какво е парти, Нейтън. Сбирка на хора, често пъти с музика, храна, напитки, с цел присъстващите да се забавляват.

— Чувал съм за такива неща.

— Значи преминахме първото препятствие. — Джаки целуна дланта му, ала той усети, че умът ѝ вече препуска напред. — Минаха седмици, откакто се върна от Европа и не си се виждал с приятелите си. Нали имаш приятели?

— Един-двама.

— Така, прескочихме и второто препятствие. — Тя лениво протегна крака и почеса прасеца с ходилото си. — Като бизнесмен и стълб на общността — сигурна съм, че си стълб на общността — бих казала, че е твое задължение да приемаш гости от време на време.

Нейтън вдигна едната си вежда.

— Не съм кой знае какъв стълб, Джак.

— Тук вече грешиш. Всеки, който се облича в костюм като теб, си е истински стълб. — Тя му се усмихна широко, убедена, че бе поразрошила загладената му перушина. — Ти си виден човек, нали така, скъпи. Истински бастион на силата и консерватизма. Един истински републиканец.

— Ти пък как разбра, че съм републиканец?

Усмивката ѝ бе състрадателна.

— Моля те, Нейтън, нека не спорим за очевидни неща. Някога купувал ли си вносна кола?

— Не виждам каква връзка има това.

— Както и да е, политическите ти предпочитания са си твоя работа. — Джаки го погали по ръката. — Аз пък съм политически агностик. Но ние се отклонихме от темата.

— Не е за пръв път.

— Нека да обсъдим партито, Нейтън. — Докато говореше, тя се приведе към него, ентузиазмът ѝ готов да изригне. — Имаш си едно дебеличко тейфтерче с адреси и телефони. Сигурна съм, че ще намериш някой и друг приятел веселяк, за да го поканиш.

— Приятел веселяк ли?

— Да, не можеш да проведеш нито едно парти без такива хора. Няма нужда да е нещо натруфено — само десетина човека, сандвичи, хапки и веселба. Може да се направи като тържество по случай завръщането ти и като изпращане преди новото ти пътуване.

Той я погледна остро. Очите ѝ бяха спокойни и много по-сериозни от думите. Значи и Джаки мислеше за Денвър. Типично за нея да не спомене нищо направо и да не задава въпроси. Пръстите му стиснаха нейните.

— Кога го планираш?

Тя се усмихна отново. Въпросът за заминаването му бе повдигнат и Джаки можеше да го изостави за момента.

— Какво ще кажеш за следващата седмица?

— Добре. Трябва да се обадя в някоя агенция за организиране на тържества.

— Не, партито е нещо лично.

— И означава много работа.

Тя поклати глава. Не можеше да обясни, че има нужда да се занимава с нещо, за да не мисли за други неща.

— Не се тревожи, Нейтън. Ако има нещо, което умея, то това е организирането на партита. Ти се заеми да се свържеш с приятелите си. Аз отговарям за останалото.

— Щом така искаш.

— Много. Значи разбрахме се, искаш ли сега да поплуваме?

Той погледна към басейна. Беше примамващ, ала не му се ставаше.

— Ти върви. Само като си помисля, че трябва да си сложа банския, и ме домързява.

— Че на кой му трябва бански? — За да докаже думите си, Джаки стана и свали късите си панталонки.

— Джак...

— Нейтън — отвърна тя с точна имитация на тона му. — Едно от десетте удоволствия на света е да се топнеш гол на лунната светлина. — Оскъдните ѝ бикини полетяха върху панталонките. Огромната тениска стигаше чак до бедрата. — Басейнът ти е много закътан — продължи Джаки. — Съседите ти имат нужда от стълба и бинокъл, за да надникнат. — Тя бавно свали тениската и се изправи слаба и гола. — А ако са решили да надничат, нека.

Устата му пресъхна. Трябваше вече да е свикнал. През последните няколко седмици бе докосвал и вкусвал всеки сантиметър от нея. Въпреки това, когато я видя на самия ръб на басейна, блестяща от лунните лъчи, сърцето му заблъска така, сякаш бе тийнейджър на първата си среща.

Джаки се надигна на пръсти, изви се и скочи. Изскочи от водата със смях.

— Да знаеш само колко губиш. — Тялото ѝ блестеше, станало по-тъмно и привлекателно на нощната светлина. — Измъквах се сутрин, за да поплувам така. Майка ми щеше да е ужасена, въпреки че около имението има висока ограда, а пък басейнът е обграден от дървета. Има нещо прекрасно и декадентско да плуваш гол рано

сутрин. Няма ли да дойдеш? — Той вече дишаше трудно и само поклати глава. Ако скочеше втръе, нямаше да бъде само плуване. — А ти твърдиш, че не си стълб на общността. — Разсмя се и прокара пръсти през водата. — Добре, значи трябва да съм по-твърда. За твое собствено добро е. — С въздишка вдигна ръка над водата. Също като дете, което си играе на каубой, тя го посочи с пръст, вирнала палеца нагоре. — Добре, Нейтън, стани бавно. Никакви резки движения.

— А, стига, Джак.

— Не съм от най-търпеливите — предупреди го тя. — Стани и си дръж ръцете така, че да мога да ги виждам. — Не можеше да обясни защо го направи. Може би пълнолунието бе виновно. — Добре, събличай се. — Джаки докосна горната си устна с език. — Бавно.

— Ти наистина си луда.

— Недей да се молиш, Нейтън, не бъди жалък. — Тя наведе палеца си към въображаемия спусък. — Имаш ли представа какво може да направи 38 калибър с човешкото тяло? Вярвай ми, гледката не е никак приятна.

Той сви рамене и си свали ризата. Нямаше нищо да стане, ако влезеше във водата с панталоните си.

— Не ти стиска да натиснеш спусъка.

— Не се и надявай. — Устните ѝ се свиха, докато се опитваше да скрие усмивката си. — Хайде, още една стъпка напред с тези панталонки и ще ти пръсна капачките. Така поне ще разбереш какво означава думата болка. — Тя беше луда, вече нямаше съмнение. Но очевидно и той бе прихванал част от тази лудост. Нейтън разкопча панталонките и ги изхлузи. Щеше да види тя на какво се казва изненада, щом влезеше във водата. — Добре, много добре. — Нарочно се забави, за да го огледа критично. — А сега и останалото.

Впил очи в нейните, той свали и слиповете.

— Ти си безсрамница.

— Няма такова нещо. Я, какъв късметлия. — Разсмя се и му махна с въображаемия пистолет. — Влизай в басейна, Нейтън. Бъди мъж.

Той се гмурна само на ръка разстояние от нея. Когато изплува, Джаки се усмихваше.

— Изпуснала си пищова.

Тя погледна надолу, сякаш изненадана, към ръката си.

— И какво от това?

— Я сега да видим колко те бива невъоръжена.

Посегна към нея, ала Джаки бе бърза. Предвидила движението му, тя се хвърли назад, ритна във водата и се плъзна под него. Когато изплува, бе далече и доволно усмихната.

— Пропусна — каза небрежно Джаки и зачака следващия му ход.

Бавно се обикаляха, без да свалят очи един от друг. Тя прехапа устни, защото знаеше, че ако се остави на смеха да я превземе, щеше да потъне, и то във всеки смисъл на думата. Нейтън бе не по-лош плувец от нея, но тя разчиташе на бързината и гъвкавостта си, за да се измъкне. Поне докато бе готова да загуби.

Той напредваше, Джаки го отбягваше. Нейтън се преструваше, че напада, тя се нагласяваше отново. Той правеше маневри, Джаки ги предугаждаше. През следващите няколко минути се чуваха само нощните насекоми и плясъци във водата, които ги караха да се чувстват съвсем сами. Изведнъж, обзет от вдъхновение, Нейтън вдигна ръка над водата и стисна пръстите си в дланта, насочил показалеца напред, палеца вирнат нагоре.

— Виж какво намерих.

Това бе достатъчно, за да се разсмее с глас. С два замаха през водата той я достигна.

— Мошеник. Измамник. Нейтън, все още има надежда за теб. — През смях тя се опита да го прегърне. Ръката му се впи силно в косата ѝ. Грубостта бе толкова необичайна за него, че Джаки го прониза с очи. Само един поглед и усети, че не ѝ достигаше дъх. Устата ѝ пресъхна. — Нейтън — успя да промълви тя, преди устните му да се спрат върху нейните.

Желанието му бе по-силно, по-напористо и по-диво, откогато и да било преди. Имаше чувството, че тялото му бе съставено от пружини, които са били затегнати прекалено силно. Притисната до него, сърцето ѝ биеше отчаяно, докато той поглъщаше устата ѝ, превърнал я в своя пленница. Зъбите му захапваха устните ѝ, езикът му завладяваше, подтикнат от стонове ѝ. Тялото ѝ, първоначално изпънато като жица, се отпусна до неговото. Те се плъзнаха под водата, без дори да се замислят за въздух.

Водата ги обгърна и направи движенията им бавни, ала настойчиви. Сладната целувка на хладната тъмна вода ги обгърна и

потече около телата им, когато се издигнаха на повърхността, все още притиснати.

Готовността ѝ да се предаде бе преминала. Сега бе вече отчаяна и нетърпелива като него. Притисна се към него, отметнала назад глава, когато Нейтън я повдигна, за да вкуси мокрите ѝ гърди. С всяко подръпване на устните му стомахът ѝ се свиваше, а пулсът ѝ отекуваше в ушите.

Пръстите на рамото му се свиха и оставиха червени линии. След това устата ѝ отново намери неговата.

Джаки пхна ръце под водата, за да го обгърне, докато умът ѝ се движеше много по-бързо от движенията. Телата им бяха вкопчени в някакво забавено действие на един сън, но мислите и желанията препусаха.

Той също посегна надолу и откри, че тя бе хладна и примамлива. При първия допир името му изригна от устните ѝ. Звукът сякаш направи лудостта още по-силна. Джаки се притисна към него и ръцете ѝ се спуснаха по хлъзгавата му кожа в напразен опит да се задържат. Устните ѝ бяха мокри и отворени, когато Нейтън отново се надвеси над тях.

Тя усети, че гърбът ѝ опира в стената на басейна. Тръпнеща от нетърпение, Джаки се разтвори за него, след това простена и той я изпълни. Ръцете ѝ се отпуснаха във водата, докато Нейтън я държеше и се движеше.

Луната грееше в лицето ѝ и придаваше екзотична красота, а той притисна рамото си в нейното и се остави на момента.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Някои хора още от раждането си знаят как да забавляват, а Джаки бе от тях. Фактът, че използваше партито, за да не мисли за това, че ѝ оставаха само още няколко дни с Нейтън, не означаваше, че няма да доведе нещата до успешния им край.

Пишеше по осем, понякога десет часа на ден и се потапяше в един друг романс, в друга катастрофа. Когато не бе пред машината, пазаруваше, обмисляше менюто, проверяваше списъците и продуктите.

Настоя сама да сготви, но реши да назначи госпожа Грейндж да ѝ помогне в сервирането, а синът ѝ, бъдещият учител, да обслужва бара.

Бе очарована, когато Нейтън дойде при нея в кухнята следобеда преди партито, навил ръкави, решен да ѝ помогне с ордъврите. Освен че бе решен, бе и крайно непохватен. За Джаки и двете му качества бяха очарователни. Тя тактично скри неумелите му опити на дъното на подноса. Оптимистично настроена по отношение на времето, смяташе да изнесе маси навън, за да могат гостите да се разхождат сред цветните светлини, които бе закачила. Оптимизмът ѝ бе награден, защото денят се запази ясен, а нощта се очертаваше да бъде обсипана със звезди.

Джаки рядко се притесняваше за успеха или неуспеха на някое парти, ала сега бе различно. Искаше всичко да е свършено, за да докаже на Нейтън, че принадлежи към неговия свят, както и в прегръдките му.

Само след броени дни той щеше да замине на хиляди километри от нея. Беше ѝ трудно да не мисли за това, нито пък за факта, че Нейтън не отваряше и дума за нещата, които искаше от нея. Не можеше да повярва, че за него обвързването бе немислимо.

Никога не ѝ бе казал, че я обича. Тази мисъл я поразяваше болезнено и в най-неподходящи моменти. Но пък ѝ бе показал чувствата си по много начини. Често ѝ се обаждаше през деня, само за да чуе гласа ѝ. Носеше ѝ цветя от градината или пък от някое място

край пътя, където беше спрял, и то тъкмо когато тези във вазата бяха започнали да клюмват. Притискаше я до себе си, след като се бяха любили, след като страстта си бе отишла и оставаше единствено задоволството.

Една жена няма нужда от думи, когато има всичко друго.

Напротив, имаше.

След като пропъди натрапчивите мисли, тя си каза, че трябва да е доволна от това, което наистина имаше. Час преди началото на партито се зае със себе си. Това бе една от традициите на майка ѝ, които одобряваше. Използваше старата си стая, като каза на Нейтън, че не иска да ѝ се пречка. В това имаше известна истина, ала Джаки знаеше, че така ще успее да придаде малко загадъчност на вечерта. Не искаше той да наблюдава приготовленията ѝ, искаше да оцени завършения ѝ вид.

Една дълга и приятна вана бе първото, което предприе. Отпусна се, радиото свиреше тихо, докато тя се взираше през прозореца отгоре. Облачетата по небето бяха безобидни като захарен памук.

Не бързаше и се гримира внимателно, като заложи на екзотичен ефект. Когато погледна лицето си от всички възможни ъгли, остана доволна от резултата. Намаза се с парфюмирано мляко за тяло и едва след това си облече роклята, която бе купила предишния ден.

Нейтън вече беше на долния етаж, когато Джаки се появи. Чу го, че говори с госпожа Грейндж и долови грубоватите отговори на жената. Винаги готова да заложи на драматичното появяване, Джаки постави ръка на парапета и заслиза бавно.

Не остана разочарована. Той вдигна поглед, видя я и прекъсна изречението си по средата. Не откъсваше очи от него и затова не забеляза високия мъж с пясъчноруса коса, застанал до госпожа Грейндж. Не забеляза също така, че той остана с отворена уста.

Очите ѝ привличаха погледите, сенките бяха в блед бронз. Косата ѝ, съчетание от естественост и женско умение, бе сякаш умишлено изтеглена назад и артистично разрошена. На ушите ѝ блестяха огромни сребърни звезди.

Когато Нейтън успя да откъсне очи от лицето ѝ, за да огледа останалото, той отново бе шокиран.

Роклята, която си бе избрала, бе невероятна, снежнобяла, падаше свободно под бюста чак до глезените, откриваше раменете, ръцете ѝ

бяха голи, без накити, освен десетината сребърни гривни, които обхващаха ръката от китката почти до лакътя. Тя се усмихна, пристъпи и последното стъпало и се завъртя в кръг, разкривайки високата чак до средата на бедрото цепка.

— Какво ще кажеш?

— Възхитителна си.

Джаки завърши завъртането и го погледна на свой ред. На никой не стоеше така съвършено черен костюм като на Нейтън, каза си тя. Сигурно широките рамене и мускулестото му тяло придаваха на консервативната дреха това усещане за опасност. Пристъпи към него и го целуна. Стисна ръката му и се обърна към госпожа Грейндж.

— Много ти благодаря, че ще ни помогнеш тази вечер. Това ли е синът ти? Сигурно ти си Чарли.

— Да, госпожо. — Той преглътна шумно, след това пое протегнатата ръка. Дланта му бе потна. Майка му не бе споменала, че госпожица Джак е такава хубавица.

— Приятно ми е да се запознаем, Чарли. Майка ти ни е разказвала много за теб. Да ти покажа ли къде ще бъде барът?

Госпожа Грейндж го сръга в ребрата. Момчето изглеждаше така, сякаш главата му бе пълна с камъни, когато се зазяпаше така.

— Аз ще му покажа това, което трябва. Хайде, Чарли, ела след мен.

Чарли последва майка си, защото тя го бе стиснала за ръката, но хвърли един последен замечтан поглед назад.

— Момчето остана с отворена уста, когато те видя.

През смях Джаки плъзна ръка в дланта на Нейтън.

— Много мило.

— А пък аз останах поразен.

Тя го погледна, почти на същата височина като него, докато беше на токове.

— Това е още по-мило.

— Винаги успяваш да ме изненадаш, Джак.

— Надявам се.

Със свободната си ръка докосна рамото ѝ, а след това плъзна пръсти надолу.

— За пръв път ми се иска партито да е приключило, преди още да е започнало. — Не беше само парфюмът ѝ, а нещо сексапилно и

предизвикателно у нея тази вечер. — Какво си направила със себе си там, горе?

— Това са тайните на занаята. — Тя се приближи лекичко и устните им се срещнаха. — Все още съм си аз, Нейтън.

— Знам. — Ръката му обгърна кръста ѝ и остана там. — Затова ми се иска партито да е приключило.

— Виж какво... — Джаки постави ръце на раменете му. — Когато приключи, ще си направим наше парти.

— Нямам търпение. — Той сведе устни към нейните, когато някой натисна звънеца.

— Първи рунд — каза тя. Задържа ръката му и го поведе към вратата.

След час къщата бе препълнена с хора. На повечето от тях им бе безкрайно интересно да разберат още за жената в живота на Нейтън, както и да си поприказват. Джаки нямаше нищо против. Бе не по-малко любопитна от тях.

Откри, че сред познатите му има най-различни хора, от надути и надменни, до приятни и весели. Само след една усмивка и едно ръкостискане тя си допадна с Коуди Джонсън, архитект, постъпил на работа във фирмата на Нейтън преди две години. Той обичаше протрити ботуши и избелели джинси, ала бе отдал дължимото на официалното облекло с едно сако. Тъй като брат ѝ обичаше същия стил и марки, Джаки веднага забеляза, че дрехите му бяха неприлично скъпи. Коуди стисна ръката ѝ, огледа я с кафявите си очи, а след това намигна.

— Нямах търпение да се запознаем.

— За да провериш какви ги върши шефът извън работно време ли?

— Нещо такова. — Той все още стискаше ръката ѝ, но в този жест нямаше и намек за флирт. На Джаки ѝ се стори, че Коуди добива впечатленията си както с допир, така и с очи. — На Нейтън никой не може да оспори добрия вкус. Винаги съм смятал, че ако задържи поглед на някоя жена, тя ще бъде нещо изключително.

— Това ми звучи и като комплимент, и като одобрение.

— Може и така да се каже. — Той рядко казваше и двете. — Радвам се, защото Нейтън ми е добър приятел. Най-добрият. Ще останеш ли?

Джаки повдигна вежди. Въпреки че предпочиташе дискретните въпроси, тя не се чувстваше длъжна да отговори директно.

— Целиш се право в десетката.

— Не обичам да си губя времето.

Да, каза си Джаки, Коуди Джонсън ѝ хареса още от самото начало. Ръката ѝ все още в неговата, тя се огледа и забеляза Нейтън.

— Да, смятам да остана.

Устните му се извиха. Той имаше бърза арогантна усмивка, която жените смятаха за неустоима. Защото, каза си Джаки, една жена никога нямаше да разбере какви мисли крие.

— Защо да не те почерпя с нещо? — Хвана я под ръка и двамата се отправиха към бара.

— Запозна ли се с Джъстин Честърфийлд?

Смехът му бе дълбок и приятен. Джаки го хареса, също както и изсветлялата на слънцето коса, паднала на челото му.

— Някой да ти е казал, че си напълно прозрачна?

— Мразя да си губя времето.

— Това е ценно качество. — Коуди спря на бара и през смях забеляза колежанчето, което зяпаше домакинята. — Приятна жена, ала прекалено богата за вкуса ми.

— А имаш ли си някоя по-специална дама?

— Зависи. Ти имаш ли сестра?

Тя се разсмя и поръча шампанско. Никой от двамата не забеляза, че Нейтън ги наблюдаваше намръщен.

Той не бе ревнив. Винаги бе смятал, че това е едно от най-глупавите и безсмислени чувства. Ревността бе досадно чудовище, то разваляше настроението, отразяваше се на поведението и човек се превръщаше в идиот.

Не беше нито идиот, нито ревнивец, но докато наблюдаваше Джаки и Коуди, се почувства като и двете. А това чувство, забеляза той сам, не доставяше нито удоволствие, нито пък позволяваше да бъде пренебрегнато.

Коуди определено бе неин тип. Нейтън успя да се усмихне на някакъв инженер с писклив глас, който си въобразяваше, че бе приковал вниманието му. Коуди лесно можеше да мине за наемник стрелец. Необработеният диамант Джейк Редмън на Джаки. Коуди бе точно такъв, с дълги крака, едро тяло, избеляла от слънцето коса, която

винаги изглеждаше така, сякаш бе трябвало преди седмици да се подстриже. А и бавният говор. Нейтън винаги го бе намирал за много успокояващ, ала сега му мина през ум, че за жените сигурно е много възбуждащ. За някои жени.

Трябваше да се добави и спокойствието му, пълната му липса на интерес към водения разговор и точното око, което преценяваше всичко. Бързи коли, бурни нощи, ярки светлини. Това беше Коуди.

Когато Нейтън забеляза, че Джаки вдигна поглед и се разсмя, а Коуди се усмихна широко, той изпита желание да ги удуши и двамата.

Пълен абсурд. Нейтън отпи от питието и посегна за цигара. Дори не бе забелязал, че напоследък рядко му се приискваше да си запали. Коуди му бе приятел, вероятно най-добрият, който имаше, който някога бе имал. А Джаки... Какво за Джаки?

Любовница, приятелка, компаньонка. Едно удоволствие, а в същото време истинска скала. Странно бе да си мислиш за някой, който изглежда и се държи като пеперуда, като за стабилен човек, на когото можеш да се облегнеш. Тя можеше да бъде предана, когато ставаше въпрос за преданост, и силна, когато се изискваше сила. Но скала или не, Нейтън нямаше причина да се съмнява във верността ѝ. А и не би го направил. Той нито я ограничаваше, нито имаше намерение да я затваря в клетка.

А му се искаше.

Прекъсна инженера в средата на изречението, измънка някакво извинение и се отправи към Джаки.

Тя отново бе избухнала в смях и лицето ѝ грееше, очите ѝ искряха над чашата с шампанско.

— Нейтън, не си ми казал, че колегата ти е от мъжете, за които майките предупреждават дъщерите си. — Докато говореше, ръката ѝ се плъзна в дланта му. Това бе спонтанен жест, който говореше за интимност.

— С удоволствие ще го приема като комплимент. — Коуди пиеше чиста водка и повдигна чашата към нея като тост. — Хубаво парти, шефе. Вече ти направих комплимент за вкуса.

— Благодаря. Нали знаеш, че масите навън са отрупани с храна. Като ти познавам апетита, съм изумен, че още не си ги открил.

— Тръгвам. — Той намигна на Джаки за последен път и се отправи към градината.

— Много елегантно го разкара — отбеляза тя.

— Стори ми се, че отнема прекалено много от времето ти.

Джаки завъртя глава, огледа се, повдигна вежди, а след това му се усмихна.

— Колко хубаво. Много, много хубаво. — Целуна го лекичко. — Някои жени не понасят ревниви мъже. Аз пък ги харесвам. До известна степен.

— Просто исках...

— Не разваляй нещата. — Тя го целуна отново и го хавана под ръка. — Така-а-а, да се поразходим ли да пооживим нещата, или да се нахвърляме на храната, преди да съм умряла от глад?

Нейтън вдигна ръката ѝ към устните си. Внезапният пристъп на ревност, ако чувството бе това, не го бе накарал да се държи като идиот. Това също трябваше да бъде обмислено.

— Ще ядем — реши той. — Не можеш да развеселиш обстановката на гладен стомах.

Вечерта премина с небивал успех. Картички и обаждания пристигаха през следващите дни с комплименти и приятни думи. Имаше покани за нови събирания. За Джаки това беше истинска победа. Запозна се с приятелите и колегите на Нейтън и ги спечели. Само че не на приятелите и колегите на Нейтън държеше тя. Крайната ѝ цел бе самият Нейтън, а той заминаваше за Денвър.

Вече не можеше да отлага и да мисли по-късно, не и след като самолетният му билет бе в куфарчето. Веднъж бе ходила в Денвър като мажоретка на стадиона Майл Хай. Беше ѝ харесало. Сега мразеше града и той ѝ приличаше на злокобен символ.

Нейтън щеше да отпътува след часове, а още нищо не бяха решили. Веднъж или два пъти той се бе опитал да говори с нея, ала Джаки отложи разговора. Беше страхлива постъпка, но ако смяташе да я изключи от живота си, тя искаше да използва всеки един момент преди това.

Сега вече не бе останало никакво време и Джаки си обеща нещо. Поне щеше да го накара да ѝ каже защо. Ако не я искаше повече — ако не си позволяваше да я поиска — тя щеше да изкопчи причината.

Стегна си, изпъна рамене и влезе в спалнята.

— Донесох ти кафе.

Нейтън вдигна поглед от багажа.

— Благодаря. — Беше си въобразявал, че се е чувствал нещастен няколко пъти през живота си. Очевидно бе грешал.

— Искаш ли да ти помогна? — Вдигна собствената си чаша и отпи. Струваше ѝ се, че бе по-лесно да поговорят за това изключително важно нещо, докато пият кафе.

— Не, почти приключих.

Джаки кимна и седна на края на леглото. Ако започнеше да се разхожда напред-назад, както ѝ се искаше, щеше да запрати чашата в стената, за да види как ще се разбие.

— Не си ми казал колко дълго няма да те има.

— Защото не знам със сигурност. — Никога преди не му бе толкова неприятно да събира багаж. Това бе винаги приятно занимание. Сега го ненавиждаше. — Ще бъде за около три седмици, по-вероятно четири на първото отиване. Ако не се натъкнем на някакви неразбории, ще мога да наглеждам работата без проблем.

Тя отпи отново, ала кафето ѝ се стори горчиво.

— Да те чакам ли тук, когато се върнеш?

Типично в неин стил да зададе въпроса по този начин, вместо да изисква или да настоява. Просто попита. Искаше му се да каже да, моля те.

— Както искаш — отвърна той.

— Не е така. И двамата знаем какво изпитвам и какво искам. Никога не съм крила чувствата си. — Джаки замълча за миг и се зачуди дали не трябва да се засрами. Не, не се засрами. — Сега въпросът опира до това, което чувстваш и искаш ти. — Очите ѝ бяха станали много сериозни. Нямаше и следа от усмивка по устните ѝ. Липсваше му тази лъчезарна, приятна усмивка, с която повечето жени се кичеха като с бижута.

— Ти означаваш много за мен, Джак. — Думата любов беше там, в ума му, в сърцето му, но не можеше да я изрече. — Повече от всеки друг.

Учуди се, че бе обзета от отчаяние, от някакъв глад, защото получаваше само трохи от него, а бе доволна. Вдигна едната си вежда и продължи да го наблюдава.

— И?

Нейтън прибра още една прясно изгладена и изпрана риза. Искаше му се да подбере подходящите думи, да каже правилното нещо. Беше си представял много пъти през последните двадесет и четири часа какво ще ѝ каже, какво смята да направи. В една от любимите си фантазии я отвеждаше със себе си на летището и заминаваха заедно. Отнасяше ги пеликан от мидени черупки.

Ала това тук бе истинският живот. След като не можеше да ѝ предложи друго, щеше да е откровен с нея.

— Не мога да искам от теб да останеш и да ме чакаш и да живееш от ден за ден. Не искам това от теб, Джак.

Заболя я от откровеността му. Той нямаше намерение нито да я лъже, нито да я подвежда.

— Тогава върни се назад и ми кажи какво искаш за себе си. Да бъдеш такъв, какъвто бе преди ли, Нейтън? Тишина, спокойствие и никакви усложнения?

Това ли беше? Кой знае защо, когато тя го каза, онзи предишен живот вече не му изглеждаше уреден и удобен, напротив, беше отегчителен и досаден.

Но единствено тогава той бе сигурен.

— Не мога да ти дам това, което искаш — каза Нейтън и се опита да запази спокойствие. — Не мога да ти предлага брак и семейство, нито пък да се обвържа за цял живот, защото не вярвам в тези неща, Джак. Предпочитам да те нараня сега, отколкото да те наранявам непрекъснато през съвместния ни живот.

Известно време тя помълча, защото се страхуваше да не каже нещо излишно. Сърцето ѝ се устреми към него. В тези последни думи бе стаено повече нещастие, отколкото някога бе изпитвала. Въпреки че я заболя заради него, Джаки не съжеляваше, че го бе предизвикала.

— Защо нещата да са толкова зле? — попита тихо тя. — Нещастен ли си бил като дете?

Беше готов да я наругае, задето бе поставила тънкия си пръст право в раната.

— Това няма значение.

— Напротив, и двамата знаем, че има. — Джаки се изправи. Трябваше да се движи, макар и малко, иначе напрежението в нея щеше да избухне и да се разпилее на хиляди парченца. — Нейтън, не твърдя, че ми дължиш обяснение. Хората обикновено казват „той ми дължи“

или „аз му дължа“. Винаги съм смятала, че когато сториш нещо на някого или пък когато даваш нещо, трябва да бъдеш откровен или по-добре изобщо да не го правиш. Затова тук никой не дължи нищо. — Тя приседна отново, по-спокойна, а след това го погледна отново. — Трябва да ти кажа, че според мен е редно да ми обясниш.

Нейтън измъкна цигара, запали я и седна на другия край на леглото.

— Да, права си. Имаш право да разбереш причините. — Мълча дълго, докато се опитваше да подбере думите, ала не можеше да ги намисли предварително. Затова започна направо. — Майка ми е от богато старо семейство. От нея очаквали да се ожени както подобава. Била е отгледана и възпитана с тази мисъл.

Джаки се намръщи леко, но се опита да бъде справедлива.

— Това не е било необичайно при миналото поколение.

— Не, това е било от особено значение за семейството ѝ. Баща ми имал повече амбиции, отколкото средства, ала си бил извоювал славата на способен човек. Както ми казаха, бил динамичен и очарователен. Когато майка ми се влюбила в него, родителите ѝ не били очаровани, но не се противопоставили на брака им. Бракът с нея дал на баща ми точно това, от което се нуждаел. Известно фамилно име, възпитана жена, която можела да посреща подобаващо гости и да го снабди с наследник.

Джаки погледна към празната си чаша.

— Разбирам — прошепна тя и наистина започваше да разбира.

— Той не я обичал. Бракът им бил просто едно споразумение. — Нейтън замълча отново, загледан в дима, който се издигаше към тавана. Това ли бе същността, запита се той. Това ли бе провалило родителите му, и преди всичко него? Нейтън неспокойно размърда рамене. Това бе минало, отдавна минало. — Сигурен съм, че е хранел известни чувства съм нея. Ала не ѝ е дал, не е бил в състояние да ѝ даде нещо от себе си. Често му се налагало да пътува по работа. Бил като обезумял в желанието си да натрупа пари, да постигне професионални успехи. Когато съм се родил, той подарил на майка ми изумрудено колие като награда за сина му. — Джаки понечи да заговори, поразена от горчивината в гласа му, но след това замълча. Понякога бе по-добре само да слушаш. — Майка ми го обожаваше, беше луда по него. Като дете си имах бавачка, медицинска сестра и

бодигард. Мама се ужасяваше от мисълта какво би направил татко, ако нещо ми се случеше. Тя не се притесняваше толкова за мен като неин син, колкото за неговия син. Неговият символ.

— О, Нейтън — започна Джаки, ала той поклати глава.

— Тя ми представи нещата почти с тези думи, когато бях на пет-шест години. Каза ми това и още много неща, след като чувствата ѝ към него се промениха. Рядко ги виждах, докато растях. Мама бе твърдо решена да е съпруга на човек от висшето общество, а пък той непрекъснато пътуваше, за да сключва сделки. Представата му за баща бе от време на време да проверява как вървя в училище и да ми набива в главата отговорности и въпроса за семейната чест. Бедата бе там, че той самият нямаше никаква чест. — С бавни отмерени движения Нейтън загаси цигарата си. — Имаше други жени. Майка ми знаеше за тях, но се преструваше, че не е разбрала. Веднъж татко ми каза, че в тези връзки няма нищо сериозно. Мъж, който рядко си е вкъщи, има нужда от известно внимание.

— Той ти го е казал? — попита Джаки шокирана.

— Когато бях на шестнадесет. Сигурно вече смяташе, че може да споделя с мен като с равен. По това време чувствата на майка ми към него вече не съществуваха и ние живеехме като любезни непознати в една и съща къща.

— Не можеше ли да отидеш при баба си и дядо си?

— Баба ми беше починала. Тя може би щеше да прояви разбиране. Ала не съм сигурен. Дядо ми смяташе брака им за много успешен. Майка ми никога не се бе оплаквала, а баща ми обичаше да се изтъква. Щеше да се ужаси, ако се появях на вратата му и кажех, че не мога да живея под един покрив с родителите си. Освен това през повечето време бях сам.

Усамотението, помисли си Джаки. Сега вече разбираше защо Нейтън толкова много се стремеше към това усамотение. Но как ли се бе отразило това усамотение на подрастващото момче в онази нездрава обстановка?

— Сигурно си се чувствал ужасно.

Помисли си за собственото си семейство, за богатството, за престижа, за уважението. Ала в тяхната къща никога не цареше тишина, не и по начина, по който си представяше дома на Нейтън като момче. У семейство Макнамара нямаше студенина. Там бе царството

на смеха, писъците и обвиненията. Размахваха се юмруци, чувствата се разпалваха на мига, а по-късно можеха да се посмеят над тези изблици.

— Нейтън — започна бавно тя, — някога казвал ли си им какво те карат да изпитваш?

— Да, веднъж им казах. Те се ужасиха от липсата ми на уважение и неблагодарността ми. И също така от... Нетактичността ми, че съм повдигнал този въпрос. Научавах се да не удрияш стената с ръка, след като тя няма да се помръдне, за да ти отвори път.

— А някакъв друг начин?

— Учене, лични амбиции. Не мога да твърдя, че те са престанали да съществуват за мен като родители, но просто важните неща за мен станаха други. Баща ми все пътуваше някъде, когато завърших гимназия. Същото лято заминах за Европа, за да не се виждам с него, докато не постъпя в колежа. Беше разбрал, че съм записал архитектура и пристигна, за да измъкне чергата изпод краката ми. Искаше, както ти веднъж се изрази, да вървя по неговите стъпки. Очакваше го. Изискваше го. Бях живял осемнадесет години по неговите правила, напълно погълнат от собствените си представи за него, и от тези на майка ми. Ала ето че нещо се бе случило. Когато реших, че искам да строя, мечтата да се заема с това бе по-голяма и значима от него.

— Пораснал си — прошепна тя.

— Очевидно достатъчно, за да се изправя срещу него. Той заплаши, че ще ми спре парите. Имал съм отговорности към него и към семейния бизнес. Разбираш ли, в това се състоеше семейството за него. В бизнеса. Майка ми бе напълно съгласна. Всъщност, след като спря да го обича, просто нищо не я интересуваше. За нея аз бях синът на баща ми.

— Прекалено строг си, Нейтън. Сигурно майка ти...

— Тя ми каза, че не ме иска. — Той посегна за нова цигара, но я счупи на две. — Каза, че си въобразявала, че с раждането ми ще закрепим брака си. Ако не била натоварена с отговорността за дете, можела да пътува с баща ми.

Джаки бе пребледняла. Не искаше да му повярва. Не искаше дори да мисли, че някой може да прояви такава жестокост към собственото си дете.

— Те не те заслужават. — Преглътна сълзите, стана и пристъпи към него.

— Не е там работата. — Нейтън протегна ръце напред, за да я спре, защото ако го докоснеше, щеше да загуби самообладание. Никога преди не бе споделял това, не бе искал да се връща и да премисля стъпка по стъпка. — В деня, в който се изправих срещу баща ми, взех решение. Нямах семейство, никога не бях имал и нямах нужда от семейство. Баба ми беше оставила достатъчно, за да изкарам колежа. Използвах нейните пари и не взех нито стотинка от него. Всичко след този момент съм постигнал сам, за себе си. Нещата не са се променили.

Тя отпусна ръце. Той нямаше да ѝ позволи да го утеши, колкото и да я болеше сърцето за него, но нещо ѝ подсказваше, че не се нуждае от утеха.

— Ти все още им позволяваш да управляват живота ти. — Гласът ѝ вече не бе мек, а ядосан, ядът насочен към него, заради него. — Техният брак е бил отвратителен, ала бракът по принцип не е такъв. Та това е глупаво.

— Не говоря за брака по принципа, а за брака според мен. — Внезапно бе обзет от ярост. Беше разкрил всичко за себе си, бе отворил една стара болезнена рана, а тя искаше още. — Да не би да си мислиш, че хората наследяват само кафявите очи или трапчинката на брадата от родителите си? Не ставай глупава, Джак. Те ни дават много повече от това. Баща ми бе егоист, но аз поне имам достатъчно здрав разум и съзнавам, че не бива да подлагам нито себе си, нито децата си на подобно мъчение.

— Здрав разум? — Характерният за семейство Макнамара темперамент, известен от поколения наред, се взриви. — И ти ми пробутваш тези глупости и се опитваш да ги представиш за здрав разум? Та твоят здрав разум не е достатъчен да напълни и чаена лъжичка. За Бога, Нейтън, ако баща ти е бил сериен убиец, това значи ли, че ти ще причакваш хората, за да ги накълцаш? Баща ми обожава сурови стриди, докато аз не мога да ги погледна. Това означава ли, че съм осиновена?

— Говориш глупости.

— Аз ли говоря глупости? Аз? — Тя изсумтя от отвращение, посегна към най-близкото нещо, което ѝ попадна под ръка — венецианска купа от деветнадесети век — и я стовари на пода. — Ти не си в състояние да различиш глупостта, дори и да те уцели между

очите. Сега ще ти кажа какво е глупост. Глупост е да обичаш някого и този някой също да те обича, ала да отказва да направи каквото и да било по въпроса, защото може би, подчертавам, само може би, нещата може и да не са свършени.

— Не ти говоря за свършенство. По дяволите, Джак, не и тази ваза.

В същия момент вазата се превърна в купчина френски порцелан на пода.

— Разбира се, че говориш за свършенство. Свършенство е второто ти име. Нейтън Свършен Пауъл, който е предначертал бъдещето си така, че да няма никакви спънки и недоразумения.

— Точно така. — Той я завъртя, преди да успее да сграбчи друга ваза. — Това трябва да ти покаже достатъчно красноречиво, че съм напълно прав за нас двамата и за всичко останало. Обичам да върша нещата по определен начин, обичам всичко да е предначертано и изпиано. Ти пък не довършваш никога нищо.

Тя вирна брадичка. Очите ѝ бяха сухи. Сълзите щяха да нахлуят по-късно, знаеше го, щеше да потъне в сълзи.

— Чудех се кога ли ще ми го натякнеш. Прав си само за едно, Нейтън. В този свят има два вида хора, внимателни и невнимателни. Само че мнението ми за теб не става по-лошо само защото си от внимателните.

Той въздъхна тихо. Не бе свикнал на кавги, не и когато ставаше въпрос за нещо различно от качеството на материалите или пък работните условия.

— Не исках да те обидя.

— Така ли? Може и да не си, но приех забележката. Не си приличаме и въпреки че и на двамата ни предстои да пораснем още и да правим много компромиси, никога няма да станем еднакви. Това не променя факта, че те обичам и че искам да прекарам живота си с теб. — Този път Джаки го сграбчи за ризата. — Ти не си баща ти, Нейтън, а аз със сигурност нямам нищо общо с майка ти. Не им позволявай да ни причинят това.

Той покри ръцете ѝ със своите.

— Може би, ако не беше толкова важна за мен, щеше да ми е по-лесно да рискувам. Мога да кажа добре, желаем се, нека пробваме. Ала държа на теб прекалено много, за да се реша.

— Държиш прекалено много ли? — Сълзите ѝ заплашваха да потекат и затова тя се отдръпна. — Върви по дяволите, Нейтън. Върви по дяволите, задето нямаш смелостта да кажеш, че ме обичаш дори и в този момент.

Джаки се завъртя и избяга от стаята. Той чу хлопването на входната врата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Зидарите изгубиха два дни заради дъжда. Въвеждам двойни смени.

Нейтън бе застанал край строежа, примижал на слънцето, което най-сетне се бе появило. В Денвър беше студено. Пролетта настъпваше бавно. Малкото диви цветя, надигнали глави, бяха стъпкани от работниците. Следващата пролет всичко тук щеше да тъне в зеленина. Докато наблюдаваше набраздената земя и скелета на сградата, той виждаше бъдещите промени и подобрения.

— Като се има предвид гадното време, имаме голям напредък само за три седмици. — Коуди, нахлупил каубойска филцова шапка „Стетсън“ над очите си, разкрачен широко, оглеждаше подпорите и скелетата. За разлика от Нейтън, той не си представяше завършения продукт. Предпочиташе тази фаза, когато все още имаше различни възможности. — Изглежда добре — прецени Коуди. — Ти обаче имаш ужасен вид.

— Винаги ми е приятно, когато си около мен, Коуди. — Нейтън оглеждаше бележника си, за да направи бавен подробен анализ на свършената работа и на планираните задачи. — Трябваше да се съобразяват с предвидените крайни срокове.

— Както обикновено, всичко при теб е по план-график.

— Да. — Нейтън измъкна една цигара и сви шепа около огънчето. Когато пламъкът лумна, Коуди забеляза сенките под очите му, бръчките, появили се от напрежение, врязали се около устата му. Според Коуди съществуваше само едно, което бе в състояние така да разсипе един здрав и силен мъж. Някоя жена. Нейтън пусна запалката обратно в джоба си. — Строителният инспектор би трябвало да завери разрешителното днес.

— Бог да го благослови. — Коуди си взе цигара от пакета на Нейтън. — Защо ми се стори, че си решил да ги отказваш?

— Някой ден. — Един от работниците носеше портативно радио и звукът му бе увеличен до край. Нейтън се сети за шумната музика на

Джаки, която къртеше през колоните в кухнята. — Някакви проблеми у дома?

— Във връзка с работата ли? Не. И аз исках да ти задам същия въпрос.

— Нали не си забравил, че не съм се прибирал? Трябва да прегледаме отново проекта за Сидни.

— Готови сме да започнем след около шест седмици. — Той дръпна от цигарата и откъсна филтъра. Коуди смяташе, че след като така и така ще се самоубива, то процесът можеше да се скъси. — Да не би да сте се скарали с Джак?

— Защо?

— Защото като те виждам как изглеждаш, не си спал като хората, откакто си заминал. — Той откри смачкан кибрит в джоба си, спомни си с нежност за клуба, нарисуван отгоре, и след това запали клечката. — Искаш ли да поговорим?

— Няма за какво да говорим.

Коуди само повдигна едната си вежда и отново дръпна от цигарата.

— Както кажеш, шефе.

Нейтън изруга и отпусна смръщеното си чело.

— Извинявай.

— Добре. — Той помълча за малко, докато пушеше и наблюдаваше работата. — Едно кафе и няколко яйца няма да ми се отразят зле. — Коуди метна цигарата на купчина отпадъци. — След като сме на фирмена сметка, аз ще черпя.

— Ти си истински приятел, Коуди. — Нейтън се насочи към временната закусвалня на строежа.

След десет минути седяха в мърляв малък фургон, където менюто бе написано с тебешир върху черна дъска, а сервитьорките бяха с тиранти и къси цикламени униформи. Някакъв плешивец дремеше над кафето си, сервирано на бара. Пепелниците бяха във формата на седла. Миризмата на лук се бе пропила навсякъде.

— Умееш да избираш изключително изискани места — измърмори Нейтън, докато се настаняваха в сепарето, въпреки че си каза, че на Джаки би й допаднало.

— Не сме тук заради мястото, приятелю. — Коуди се настани и се ухили, когато една от сервитьорките изписка поръчката към

намръщен мъж край грила.

Донесоха им кана кафе, без да са я поръчвали. Коуди си сипа и се загледа в парата.

— Ти си ходи в натруфените френски ресторанти. Никой не прави кафе като това тук.

Джаки прави по-хубаво, каза си Нейтън и откри, че не му се пие.

Коуди се ухили на строгата блондинка, застанала край тях с бележник в ръка.

— Специалното синьо меню. Два пъти.

— Две сини — измърмори тя и записа.

— В една чиния, миличка — добави той.

Блондинката вдигна поглед от бележника, за да го огледа.

— Като гледам, ще има къде да го сложиш.

— Точно така. Същото и за приятеля ми.

Тя се обърна да огледа и Нейтън и реши, че този ден ѝ е на късмет. Двама яки в нейната смяна, въпреки че тъмнокосият изглежда бе имал тежка нощ. Усмихна се на Нейтън и разкри два криви кучешки зъба.

— Как предпочиташ яйцата, сладурче?

— Рохки — намеси се Коуди и отново привлече вниманието ѝ към себе си. — И остави малко мазнина на картофките.

Сервитьорката се изкиска и гласът ѝ отново си извиси.

— Две двойни сини. Рохки яйца.

За пръв път от седмици на Нейтън му се прииска да се усмихне.

— Какво е това синьо?

— Две яйца, бекон, пържени картофи, бисквити и кафе на корем.

— Коуди взе една от собствените си цигари и протегна крака от едната страна на Нейтън. — Кажете сега, обаждат ли си ѝ се?

Нямаше смисъл да се преструва, че не му се говори. Ако беше така, щеше да измисли някакво извинение и да остане на строежа. Дойде, защото Коуди бе честен и откровен, независимо дали истината бе приятна, или не.

— Не, не съм.

— Значи сте се скарали.

— Едва ли можем да го наречем кавга. — Намръщи се и си спомни парчетата порцелан по пода. — Всъщност точно така беше.

— Влюбените се карат непрекъснато.

Нейтън се усмихна отново.

— Все едно че тя говори с мен.

— Разумна жена. — Сипа си втора чаша кафе и забеляза, че Нейтън дори не бе опитал своето. — Като виждам как изглеждаш, бих казал, че тя е излязла победителка.

— Не. Нямахме победители.

Коуди замълча за момент, почука с лъжичката по масата в такт с мелодичната кьнтри мелодия, която някой бе пуснал по джубокса.

— Моят старец все пращаше цветя, когато двамата с майка ми се сдърпаха. Много добре действаше.

— Тук не е толкова просто.

Коуди изчака, докато поставят приборите пред тях. Намигна дръзко на сервитьорката и пак подхвана въпроса.

— Нейтън, знам, че си човек, който обича да таи нещата. Уважавам го. Работата с теб последните две години бе невероятна школа за мен, и като организация, и като контрол, и като професионализъм. Само че този път не разговаряме като колеги. Когато един мъж има неприятности с жена, обикновено помага, ако го сподели с друг мъж. Не че другият мъж разбира жените по-добре. Просто могат заедно да обсъдят и да поумуват над заплетената ситуация.

Някакво комби спря до прашния прозорец на фургона, без да изключва двигателя.

— Джак иска обвързване. Аз не мога да предприема такава крачка.

— Не можеш ли? — Коуди бавно разстла мед върху бисквитата си. — Не можеш или не искаш?

— Не и в този случай. Поради причини, които никак не ми се иска да споменавам, не мога да й осигуря брака и семейството, които тя иска да има. От които има нужда. Джак иска обещания. Аз не давам обещания.

— Е, това го решаваш ти. — Коуди загреба от яйцата. — На мен, обаче ми се струва, че не си във възторг от станалото. Ако не я обичаш...

— Не съм казал, че не я обичам.

— Не си ли? Изглежда аз те разбрах криво.

— Виж, Коуди, бракът е достатъчно тежка работа дори когато хората мислят еднакво, когато имат еднакви навици и възгледи. Когато двама са толкова различни като нас с Джак, тогава е още по-трудно и невъзможно. Тя иска дом, деца и цялата неразбория, която съпътства тези неща. Аз пътувам седмици наред и когато се прибера у дома, искам... — Той прекъсна мисълта си, защото вече не бе сигурен. Преди не беше така.

— Да, а това е проблем, нали — каза Коуди, когато Нейтън се загледа през прозореца. — Сигурно да влачиш една жена със себе си и да я караш да спи в хотели, да вечеря сама, ще бъде доста неудобно. А ако оставиш тази, която те обича, да те чака вкъщи, ще бъде болезнено.

Нейтън се отвърна от прозореца и погледна Коуди.

— Няма да е честно спрямо нея.

— Сигурно си прав. По-добре да вървиш напред и да си нещастен без нея, отколкото да рискуваш да си щастлив с нея. Яйцата ти изстиват, шефе.

— Половината от браковете се провалят.

— Да, статистиките са точно такива. Направо да се чудиш защо продължават да се женят хората.

— Ти не се чудиш.

— Не. Още не съм открил подходящата. — Той се усмихна и лапна последната хапка яйце. — Може пък да се обадя на Джак следващия път. — Внезапната дива злоба по лицето на Нейтън накара Коуди да протегне ръка на облегалката. — Я си помисли, Нейтън, когато една жена внесе светлина в живота на мъжа и той изпълзи от сенките, му се иска да сподели с някого. Не е ли така и при теб?

— Престани, Коуди.

— Не, струва ми се, че вече си изпълзъл. — Той се приведе напред, лицето му много сериозно. — Позволи ми да ти кажа нещо, Нейтън. Ти си добър човек и невероятен архитект. Аз нито лъжа, нито се опитвам да шикалкавя. Ти се бориш за хората си и защитаваш принципите си, но не си толкова твърдоглав, че да не си готов на компромиси, когато се наложи. Пак ще си такъв дори и нея да я няма, ала с нея ще се промениш за още по-добро. Тя ти действа добре.

— Знам. — Нейтън побутна почти недокоснатата си порция настрана. — Притеснявам се от това, което мога да й причиня. Ако зависеше от мен...

— Кое ако зависи от теб?

— Всичко се свежда до това, че не ми е по-добре без нея. — Беше трудно да го признае открито и да се примири. — Само че на нея може да ѝ е по-добре без мен.

— Мисля, че само тя може да ти отговори на този въпрос. — Коуди извади портфейла си и прегледа парите. — Струва ми се, че знам за този обект точно толкова, колкото и ти.

— Какво? Е, и?

— Значи, в стаята ми има един самолетен билет. Резервацията е за другиден. Ще го разменя за хотелската ти стая.

Нейтън понечи да измисли нещо, да изтъкне всички отговорности по проекта. Ала това бяха само измислени извинения.

— Запази си го — каза рязко той. — Заминавам днес.

— Умна постъпка. — Коуди остави щедър бакшиш.

Нейтън се прибра у дома към два сутринта след един безкраен ден, прекаран в пътуване. Наложил му се да се отклони през Сент Луис, да отскочи до Чикаго, а след това обикаля нервно летище О'Хеър цели два часа и половина, докато вземе самолета за Балтимор. След това се качил на някакъв чартър, който го оставил след час.

Сигурен бе, че Джаки ще бъде там. Тази мисъл го бе тласкала напред. Наистина никой не се бе обадил, докато звъня, но тя може и да беше излязла или пък да бе в басейна, или да се разхожда някъде. Не можеше да повярва, че си бе отишла.

Кой знае защо, дълбоко в сърцето си бе сигурен, че независимо от всичко казано, независимо от развоя на нещата преди заминаването му, Джаки щеше да го чака у дома, когато той се върнеше. Бе прекалено упорита и прекалено самоуверена, за да го остави да се прави на глупак.

Тя го обичаше, а когато жена като Джаки бе влюбена, тази обич бе постоянна, за добро или за лошо. Не се бе отнесъл правилно с нея. Сега, ако му позволеше, щеше да се опита да поправи нещата.

Само че нея я нямаше. Разбра го в мига, в който отвори вратата. Къщата бе тиха и подредена също както преди тя да дойде. Лъхаше на самота. Нейтън изруга и хукна нагоре по стълбите, прескачайки по две стъпала, без да спира да я вика.

Леглото беше празно, безупречно изпълнато от госпожа Грейндж. Нямаше разхвърляни нито шарени ризи, нито обувки. Стаята бе съвършено чиста и подредена. Той я намрази още с влизането. Само собствените му дрехи бяха подредени вътре.

Бесен заради нея, ала също така и заради себе си, Нейтън се отправи към гостната. Трябваше да приеме фактите. Нямаше я и там, сгушена под омотаните чаршафи. Купчините книги и листове ги нямаше. Нямаше я и пишещата машина.

Той остана загледан за известно време, зачуден как бе било възможно, преди да се прибира в този безличен в реда и тишината дом. Уморено приседна на края на леглото. Парфюмът ѝ все още витаеше, но вече едва доловим. Това бе най-лошото, да я усеща, а нея да я няма.

Отпусна се на леглото, защото не му се искаше да се върне в спалнята, която дяляха нощ след нощ. Нямаше да я остави да се измъкне така, каза си Нейтън и веднага заспа.

— Жалка работа, възрастен мъж да лъже на игра с думи.

— Не е нужно да лъжа! — Джей Ди Макнамара присви очи и ги прикова в дъщеря си. — Върховит е прилагателно, което означава изящен. Като например, балерината изпълни върховит пирует.

— Това са бабини деветини — каза Джаки и се намръщи. — Оставих те да ми пробуташ плазмодник, татко, но сега вече го прекали.

— Само защото си писателка, не означава, че познаваш всички думи в речника. Хайде, провери, ала ще загубиш петдесет точки, ако я намериш.

Пръстите на Джаки се поспряха на корицата на речника. Знаеше, че баща ѝ е умел лъжец, и също така знаеше, че винаги излиза с някой номер, за да спечели. Въздъхна недоволно и отпусна ръка.

— Добре, примирявам се. Знам, че си върховит играч.

— Браво на моето момиче. — Доволен от себе си, той започна да добавя точки към резултата си. Джаки вдигна чашата си с вино и го огледа.

Джей Ди Макнамара бе забележителен мъж. Сигурно разказа на Нейтън за собствения му баща, за живота му, я бе накарал да размисли и да оцени какво бе имала. Знаеше, че баща ѝ има репутация на коравосърдечен бизнесмен. За него бе истинско удоволствие да

надхитри съперниците си. Беше забелязала едно и също изражение по лицето му и когато извършваше успешно сделка за много милиони, и когато биеше дъщеря си на игра на думи.

Той казваше, че обича живота с всичките му непредвидени завои. Може би Нейтън бе прав, че децата наследяват повече от цвета на очите, а ако тя бе наследила тази стръв към живота от баща си, това щеше да е чудесно.

— Обичам те, татко, въпреки че си един долен мошеник.

— И аз те обичам, Джаки. — Той се усмихна доволно към резултата. — Обаче празните ти приказки няма да ми попречат да те разбия. Ти си на ход, нали не си забравила.

Тя подгъна крака, подпря се на лакти и се загледа като бухал в буквите. Стаята бе приятно осветена, скоро щяха да дръпнат завесите, след като залезът опожареше небето. Вторият хол, както майка ѝ казваше, бе за семейни или неофициални събирания, но бе изключително стилизиран и елегантен.

Дамаската на мебелите бе в същия розово-сив мотив като завесите, дълги до земята. Невероятната колекция от кристал на майка ѝ бе преместена, когато преди няколко години Джаки и Брандън счупиха бонбониерата, докато се биеха за нещо, отдавна забравено. Затова Патриша остави няколко фини комплекта от порцелан.

На източната стена имаше малко удобно канапе точно под прозореца, където Джаки играеше на криеница като дете и мечтаеше за нови завоевания като тийнейджър. Беше прекарала стотици часове в тази стая, моменти на щастие, на гняв и сълзи. Това бе домът ѝ. До този момент не го бе оценявала напълно.

— Какво ти става, момиче? Писателите би трябвало да владеят думите.

Тя стисна устни. Джей Ди бе придобил навика да я нарича писателка по няколко пъти на ден.

— Остави ме намира, Джей Ди.

— Така ли говориш с баща си? Трябва да те напердаша.

Джаки се засмя.

— Само ти ли?

Той също се засмя. Имаше пълно кръгло лице с румена, типична за ирландците кожа. Очите му бяха яркосини, дори зад очилата, кацнали на носа му. Беше в костюм, защото тук винаги се обличаха

подходящо за вечеря, ала самото бе разкопчано, а вратовръзката отпусната. Беше стиснал пура между зъбите си, която Патриша изтърпяваше без ропот.

Джаки намести своите букви.

— Знаеш ли, татко, напоследък съм се замислила, че вие с мама сте много различни.

— Ммм? — Той вдигна поглед, разсеян от опитите да създаде нова дума.

— Искам да кажа, мама е толкова елегантна, толкова възпитана.

— Аз какво, да не съм някой мърляч?

— Не бих казала. — Когато той се намръщи, тя намести думата си на дъската. — Ето, хифоксилен.

— Какво, по дяволите, е това? — Джей Ди посочи с пръст измислицата. — Няма такова нещо.

— Идва от латински и означава хитър или много изобретателен. Като например: — „Баща ми е известен с хифоксилните си сделки“. — В отговор Джей Ди изрече една неприлична кратка дума, която щеше да накара жена му да се възмути. — Провери я — подкани го Джаки. — Ако искаш да загубиш петдесет точки. Татко — подзе тя и той отново се разсея, — как успявате двамата с мама да сте толкова щастливи?

— Оставям я да върши нещата, с които се справя най-добре, а тя ме оставя да върша онова, което аз умея най-добре. Освен това съм луд по старата тиква.

— Знам. — Джаки усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи, които непрекъснато заплашваха да потекат напоследък. — Напоследък много си мислех за всичко, което сте направили за мен и момчетата. А най-важното е било, че сте се обичали.

— Джак, защо не ми кажеш какво има?

Тя поклати глава, но се пресегна и го погали по бузата.

— Просто ми се наложи да порасна тази пролет. Мислех си, че ще ти е приятно да разбереш.

— А порастването има ли нещо общо с мъжа, в когото си влюбена?

— Почти всичко общо. О, татко, знам, че ще го харесаш. Той е силен човек, понякога прекалено дори. Мил и смешен в най-невероятни отношения. Харесва ме такава, каквато съм. — Сълзите

отново се надигнаха заплашително и Джаки постави ръка на очите си и ги притисна силно за момент. — Прави си списъци за всичко, за да е сигурен, че Б идва след А. Освен това той... — Въздъхна дълбоко и отпусна ръце. — Той е от хората, които ти отварят вратата не защото така правят възпитаните мъже, или защото така е редно, а просто му идва отвътре. Много е мил. — Тя се усмихна отново, вече овладяла сълзите си. — И на мама ще ѝ хареса.

— Тогава какъв е проблемът, Джаки?

— Просто не е готов за мен, нито пък за чувствата си към мен. А пък аз не съм сигурна колко дълго ще го чакам.

Джей Ди се намръщи.

— Искаш ли да го сритам между краката?

Това я накара да се разсмее. Скочи и се настани на коленете му, прегърнала го силно с ръце.

— Ако трябва, ще ти кажа.

Патриша влезе в стаята, слаба, красива, в копринен костюм, който подчертаваше сините ѝ очи.

— Джон, ако главният готвач продължава да се държи така неуравновесено, ще се наложи ти да поговориш с него. Вече не ми стигат силите. — Тя отиде до бара и си сипа малка чашка сухо шери, а след това се настани на един стол. Кръстоса крака, за които съпругът ѝ все още твърдеше, че били най-страхотните по Източното крайбрежие, и отпи. — Джаки, миналата седмица се видях случайно с фризьора. Сигурна съм, че ще направи чудеса с косата ти.

Джаки се усмихна и издуха косата от очите си.

— Обичам те, майко.

В същия момент очите на Патриша омекнаха по начин, който Джаки толкова обичаше.

— И аз те обичам, милото ми. Искях да ти кажа, че тенът ти е чудесен, много ти отива, ала като знам какво съм чела напоследък, много се притеснявам за последствията. — След това се усмихна и заприлича безкрайно много на дъщеря си. — Радвам се, че си дойде за малко. Къщата е прекалено тиха без теб и момчетата.

— Сега вече няма да я виждаме много често. — Джей Ди я плесна по дупето. — Вече е известна писателка.

— Само на една книга — напомни му тя и се усмихна. — Засега.

— Ако знаеш само какво удоволствие ми достави да спомена небрежно пред Хонория, че си продала ръкописа на историческата серия на „Арлекин“. — Патриша отпи малка глътка и отново се отпусна на възглавниците.

— Небрежно ли го каза? — Джей Ди се разсмя на глас. — Нямахше търпение да пипне телефона и да се похвали. Ей, ти, какво си въобразяваш, че правиш?

Джаки вдигна поглед от неговите букви.

— Нищо. — Целуна го звучно по бузата. — Обречен си, да знаеш. Никога няма да се справиш с този абсурден набор от букви.

— Ще я видим тази работа. — Джей Ди я изтърси от коленете си и потри ръце. — Сядай и млъквай.

— Джон, моля те — каза Патриша с глас, който накара Джаки да се втурне към нея, за да я прегърне. Когато се чу звънецът, Джаки се изправи, но майка ѝ даде знак да седне. — Филип ще отвори вратата, Джаклин. Нагласи си косата.

Джаки послушно прокара пръсти, а възрастният иконом се показва на вратата на хола.

— Моля да ме извините, госпожо Макнамара, ала господин Нейтън Пауъл би желал да види госпожица Джаклин.

Джаки скочи с писък. Острата команда на майка ѝ я спря.

— Седни, Джаклин, и поне веднъж се престори на дама. Филип, покани господина.

— Ама...

— Сядай — нареди Джей Ди. — И млъквай.

— Точно така — измърмори Патриша, след което кимна към Филип.

Тя се тръшна демонстративно.

— И разкарай тази нацупена муцуна от лицето си — предложи баща ѝ. — Освен ако не искаш той да се въртне и да си замине.

Джаки стисна зъби, стрелна го гневно и се успокои. Може би те бяха прави, каза си тя. Поне този път първо ще погледне, преди да скочи. Само че, когато го видя, щеше да скочи на секундата, ако баща ѝ не я бе настъпил здраво.

— Джак... — Имаше нещо напрегнато и дрезгаво в гласа му, сякаш не бе говорил дни наред.

— Здравей, Нейтън. — Тя стана бавно и му подаде ръка. — Не те очаквах.

— Не, аз... — Изведнъж се почувства неловко в измачкания от пътуването костюм, стиснал кутия с пъстра опаковка под мишница. — Трябваше да се обадя.

— Няма нужда. — Сякаш между тях никога не бе съществувало напрежение или страст, Джаки го хвана под ръка. — Запознай се с родителите ми. Джей Ди и Патриша Макнамара, Нейтън Пауъл.

Джей Ди се изправи. Вече бе направил преценката си и не можеше да си спомни някога да бе виждал друг мъж, по-болен от любов. Със съчувствие и интерес той подаде ръка.

— Приятно ми е да се запознаем. Възхищавам се на работата ви. — Джей Ди му стисна ръката. — Джак ни е разказвала за вас. Ще ви сипя нещо за пиене.

Нейтън успя да кимне след тези бързо изречени думи и се обърна към майката на Джаки. Значи тя щеше да изглежда така след двадесет или двадесет и пет години, каза си той сепнато. Все още прекрасна, с гладка кожа и финес, придобит с годините.

— Госпожо Макнамара, моля да ме извините, че се появих без предупреждение.

— Не се притеснявайте. — Стана ѝ приятно, че бе възпитан. Също като съпруга си го прецени веднага и със задоволство отбеляза, че бе мил и внимателен. — Моля, седнете, господин Пауъл.

— Ами, аз...

— Заповядайте, няколко глътки уиски ще ви се отразят добре. — Джей Ди го потупа по гърба, докато му подаваше чашата. — Значи, проектирате сгради. А занимавате ли се с реконструкции?

— Да, когато имам...

— Така, така. Иска ми се да поговоря с вас за една сграда, на която съм хвърлил око. Доста е разнебитена, но има невероятен потенциал. Сега, ако...

— Моля да ме извините. — Забравил за възпитанието, Нейтън бутна обратно чашата на Джей Ди и сграбчи Джаки за ръката. Без да каже и дума повече, той я повлече към вратата на терасата.

— Така, така... — Патриша вдигна вежди, сякаш бе скандализирана и скри усмивката си зад чашата. Джей Ди възкликна и глътна на един дъх уискито на Нейтън.

— Започна ли вече да броиш дните до сватбените камбани, Пати?

Въздухът бе ароматен от мириса на цветя. Звездите изглеждаха близко, сякаш само да протегнеш ръка и ще ги докоснеш. Нейтън не забеляза нищо, спря, остави пакета на една бяла маса и дръпна Джаки в ръцете си. Точно там ѝ бе мястото.

— Извинявай — успя да каже след малко той. — Държах се грубо с родителите ти.

— Няма нищо, случва се. — Тя вдигна длани към лицето му и го огледа. — Виждаш ми се уморен.

— Нищо ми няма. — Наистина беше уморен. В опит да си възвърне изгубеното самообладание, Нейтън отстъпи назад. — Не бях сигурен, че ще те намеря и тук.

— И тук ли?

— Когато се прибрах, не беше вкъщи, след това ходих до апартамента ти, ала и там те нямаше, затова проверих тук.

С надеждата да приеме всичко спокойно, Джаки се облегна на масата.

— Търсил си ме?

— Два дни вече.

— Жалко. Не те очаквах да се върнеш от Денвър до другата седмица. Поне така казаха от офиса ти.

— Върнах се по-рано от... Звъняла си в офиса ми?

— Да. Върнал си се по-рано, отколкото какво, Нейтън?

— Отколкото очаквах — сопна се той. — Оставих всичко на Коуди, заряхах го да се оправя с обекта и се върнах. Ти си беше отишла. Беше ме оставила.

Едва се сдържа да не се хвърли в ръцете му със смях, но реши да си поиграе с него.

— Очаквал си да те чакам ли?

— Да. Не. Да, по дяволите. — Нейтън прокара и двете си ръце през косата. — Знаем, че нямах право да очаквам такова нещо, ала се надявах. След това, когато се прибрах, къщата беше празна. Намразих я такава празна без теб. Не мога да мисля без теб. Ти си виновна. Направила си ми нещо. — Той започна да крачи и тя учудено повдигна вежда. Онзи Нейтън, когото бе опознала, рядко правеше излишни движения. — Всеки път, когато обърна внимание на нещо, се чудя

какво би казала ти, какво би помислила. Дори едно синьо меню не мога да изям, без да се сетя за теб.

— Колко неприятно. — Джаци си пое дъх. Трябваше да зададе следващия си въпрос. — Искаш ли да се върна, Нейтън?

В очите му проблесна гняв, когато се обърна към нея, жив ясен гняв, който я накара да се отпусне в прегръдката му.

— На колене ли искаш да падна?

— Чакай да си помисля. — Докосна панделката на кутията и се замисли какво има вътре. Колко обичаше да отгатва. — Заслужавах да те накарам да паднеш на колене, но сърце не ми дава. — Усмихна му се и скръсти ръце. — Не съм те изоставила, Нейтън.

— Изнесла си се. Къщата приличаше на гробница.

— А надникна ли в гардероба?

Той усети как го притиска нетърпение, ала се успокои.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че не съм се изнесла. Дрехите ми все още бяха в гостната. Не можех да спя в леглото ти без теб и затова си тръгнах, но не съм се изнесла. — Отново докосна лицето му с много нежност. — Нямах никакво намерение да те оставя да си провалиш живота.

Сграбчи ръката ѝ, сякаш от това зависеше живота му.

— Тогава защо си тук, а не там?

— Исках да видя родителите си. Отчасти заради нещата, които ми каза. Прииска ми се да ги видя и да им благодаря по някакъв начин за това, което са. И отчасти защото исках да им кажа, че най-сетне съм завършила едно започнато нещо. — Пръстите ѝ се преплетоха неспокойно с неговите. — Продадох книгата.

— Продала си я? Не знаех, че си я изпратила.

— Не съм ти казала. Не исках да се разочароваш от мен, ако нищо не се получеше.

— Нямах да се разочаровам. — Привлече я към себе си. Парфюмът ѝ, мечтаният парфюм се усещаше ясно. Едва тогава разбра, че човек може да се почувства у дома и без да е сред познатите четири стени.

— Радвам се. Гордея се с теб. Иска ми се... Иска ми се да съм бил с теб.

— Първия път трябваше да се справя сама. — Тя се отдръпна малко, ала остана в обръча на ръцете му. — Ще ми се да си с мен

следващия път.

Пръстите му се спряха на гърба ѝ, а очите му потъмняха. Погледът на Джейк, помисли си Джаки, обзета от любов към него.

— Толкова ли е лесно? Просто трябваше да дойда и да те помоля?

— Това бе всичко.

— Не те заслужавам.

Тя се усмихна.

— Знам.

През смях той я завъртя, пусна я и притисна устните ѝ в дълга бездиханна целувка.

— Бях готов да ти предложа всичко, да ти обещаю каквото кажеш. А ти не искаш нищо.

— Това не значи, че не искам да чуя думите. — Джаки отпусна глава на рамото му. — Защо не ми кажеш какво си намислил?

— Желая те, но искам всичко да си дойде на мястото. Никакви дълги раздели, никакви престъпени обещания. Ще направя нещо, което трябваше да стане още преди година, и ще предложа на Коуди съдружие.

Тя отметна назад глава и Нейтън забеляза, че очите ѝ са проницателни като на баща ѝ.

— Прекрасно решение.

— Както лично, така и делово решение. Уча се, Джек.

— Виждам.

— Между нас вече няма да има напрежение и ще можем да създадем семейство, истинско семейство. Не знам какъв съпруг ще излезе от мен, нито пък какъв баща, но...

Тя притисна пръсти към устните му.

— Ще разберем заедно.

— Да. — Отново стисна ръцете ѝ. — Ще ми се налага да пътувам, ала се надявам, когато можеш, да идваш с мен.

— Само се опитай да ме спреш.

— Ще си до мен, за да ми напомняш, че бракът и семейството са на първо място.

Джаки се сгуши във врата му.

— Можеш да разчиташ на мен.

— Вървя отзад напред. Често ми се случва, откакто се запознах с теб. — Той плъзна ръце по раменете ѝ, а след това се отдръпна. — Искях да ти кажа, че откакто те срещнах, всичко за мен се промени. Ако те изгубя, ще бъде по-лошо, отколкото да изгубя очите или ръцете си, защото без теб не мога да се докосна до нищо. Искам те в живота си, искам да го споделиш с мен. Ще се учим един от друг, ще правим заедно грешки, ще те обичам повече, отколкото мога да кажа с думи.

— Мисля, че го каза прекрасно. — Тя подсмръкна, а след това поклати глава. — Не исках да плача, искаше ми се да съм хубава тази вечер. Дай ми подаръка, преди пак да съм се разприказвала.

— Обичам те, когато се разприказваш. — Нейтън я целуна по челото, по слепоочието и по трапчинките от двете страни на устата. — Боже, длъжници сме на братовчедата Фред.

Джаки се разсмя през сълзи.

— Той се опитва да намери купувач за сто декара блато.

— Продадено. — Притисна лицето ѝ с длани, само за да я погледне, да докосне това, което бе безкрайно истинско. — Обичам те, Джак.

— Знам, но можеш да го повтаряш колкото искаш.

— Така и смятам да направя, ала първо отвори това. — Нейтън взе пакета и ѝ го подаде. — Искях да ти подаря нещо, което да те накара да разбереш какво изпитвам към теб, ако думите се окажеха недостатъчни. Ти ми даде надежда за бъдещето, в което преди не вярвах.

Тя избърса очи с длани.

— Я да видя. Диамантите са вечни, но аз винаги съм обичала шарените камъни. — Разкъса опаковката и извади подаръка.

За момент остана безмълвна на светлината на луната, бузите ѝ все още блестящи от сълзите. В ръцете ѝ бе пеликан от мидени черупки. Когато го погледна, очите ѝ бяха сухи.

— Никой не ме разбира като теб.

— Не се променяй — прошепна той и я притисна към себе си, грозничката птица между тях. — Да се прибираме вкъщи, Джак.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.